LEDA EDGE

„UN THRILLER ULUITOR CARE TE FACE SĂ TE SIMȚI CA ÎNTR-O SALĂ A OGLINZILOR." – A.J. FINN

CU O NOAPTE ÎNAINTE

wendy walker

Cuprins

WENDY WALKER

CU O NOAPTE ÎNAINTE

Traducere din limba engleză Loredana Frățilă-Cristescu
Titlul original: *The Night Before,* 2019

Corint Books, 2019

Versiune ebook: v1.0, iulie 2020

În amintirea plină de iubire
a celei care a fost
Estel Herbowy Kempf (1915–2017)

MULȚUMIRI

Bunica mea, Estel Kempf, a dus genul de viață care i-ar putea da mult de muncă unui scriitor. Totuși, ea numai un lucru avea de spus despre asta: „Cui îi pasă de trecut?” A trăit până la 101 ani privind doar înspre viitor. Sper că și-a găsit unul frumos.

Ca întotdeauna, le sunt îndatorată multora pentru realizarea acestei cărți. Recunoștința mea sinceră se îndreaptă către: uimitoarea mea agentă, Wendy Sherman, pentru că a mers cu avionul alături de mine tocmai până în Taiwan, m-a convins în repetate rânduri să nu mă arunc pe geam și a reușit să fie sinceră în cel mai frumos fel posibil, redactoarea și editoarea mea vizionară, Jennifer Enderlin, care a luat imediat schița acestei cărți și a îmbunătățit-o, magnificei echipe de la St. Martin’s Press, inclusiv Lisa Senz, Dori Weintraub, Katie Bassel, Brant Janeway, Erica Martirano și Jordan Hanley, experții care mi-au dăruit din timpul lor și mi-au dat îndrumări – detectivul Christy F. Girard, avocatul Mark Sherman, dr. Felicia Rozek și scriitorul Lundy Bancroft, impresarii de film și televiziune Michelle Wiener și Olivia Blaustein de la CAA, agenta responsabilă cu drepturile de publicare în străinătate Jenny Meyer și Carol Fitzgerald de la Bookreporter.com pentru sprijinul constant față de lucrările mele.

Dintr-o perspectivă personală, le sunt profund recunoscătoare scriitorilor care-și dau frâu liber pasiunilor cât pot de mult, împărtășind povești, auzind povești, iubind povești așa cum numai ei pot, familiei mele pentru că a rămas unită și la bine, și la rău, fiilor mei Andrew, Ben și Christopher, pe care-i ador mai presus de orice rațiune, și „doamnelor” care mă susțin, care se întâlnesc cu mine să bem cocteiluri și care mă fac

să râd – prietenia voastră m-a salvat nu numai o dată.

Și acum, în amintirea bunicii mele, privesc înspre viitor! Tot înainte!

UNU

Laura Lochner. Ședința numărul unu.
Cu patru luni în urmă. New York.

Laura: Nu știu dacă-i o idee bună.
Dr. Brody: De tine depinde, Laura.
Laura: Și dacă încerci să mă repari, dar mai tare mă stric?
Dr. Brody: Și dacă nu?
Laura: Mi-e teamă să mă întorc acolo. În trecut. În acea noapte din pădure. Încă mai lipsește un fragment.
Dr. Brody: De tine depinde. Numai tu poți să decizi.
Laura: Era la mine în mână. Arma care l-a ucis. Numai că noaptea aceea nu m-a schimbat. M-a făcut să văd ceea ce fusesem dintotdeauna.
Dr. Brody: Atunci hai să pornim de acolo! Vorbește-mi despre fata care ai fost dintotdeauna!

DOI

Laura. În prezent. Joi, ora 19:00.
Branston, Connecticut.

Ruj, roșu-cireașă.

Aleg culoarea pentru că e luminoasă și veselă. Optimism la tub. Adică exact ce-mi trebuie în seara asta.

Baia de oaspeți din casa soră-mii e imposibil de mică, are tavanul înclinat și o oglindă ovală minusculă. Rujul stă în echilibru pe marginea unei chiuvete cu picior.

Încep cu rujul, ca să nu mă răzgândesc, întinzând optimismul pe buze. Urmează anticearcănul. Două dungi sub ochii mei căprui, și cearcănele întunecate de la săptămâni întregi de insomnie dispar. Fardul de obraz trandafiriu colorează niște obraji care n-au mai văzut soarele de mult prea multă vreme.

Insomniacii dorm ziua.

Soră-mea, Rosie, mi-a dat să mă-mbrac cu o rochie frumoasă. Neagră cu floricele mici de tot.

„Mai pune și tu o rochie pe tine! Are să te facă să te simți frumoasă!"

Rosie tocmai a împlinit treizeci de ani. Are soț și un copilaș care începe să umble: Joe și Mason. Au o casă pe dealurile din Branston, la aproape zece kilometri de centru și la mai bine de un kilometru și jumătate de locul în care a început toată povestea asta. Strada pe care am copilărit. Deer Hill Lane.

Rosie spune că ea n-are unde să poarte rochia. Se împiedică în fustă când fuge după Mason, iar seara e prea obosită ca să mai facă mare lucru, în afară de a merge la o bere la un mall mic de la marginea orașului. O spune de parcă i-ar fi dor să n-aibă nimic mai bun de făcut decât să se machieze și să se îmbrace în rochii. Când colo, ea

n-are nevoie de rochie sau de ocazii la care s-o poarte, pentru că zilele ei sunt pline de îmbrățișări strânse ca de urs, de râs din tot sufletul și săruturi lipicioase pe față.

Soțului ei, Joe, nu-i pasă. El o adoră. Chiar și acum, după treisprezece ani de când sunt împreună. După ce au copilărit pe aceeași stradă. Chiar și cu Mason care le doarme în pat, într-o casă veche care are tot timpul nevoie de reparații și cu Rosie care nu poartă niciodată rochie.

O adoră pentru că, pe când erau numai niște copilandri, ea purta o mulțime de rochii frumoase pentru el, iar el tot pe fata aia o vede când se uită la ea.

Exact la fel trebuie să fiu și eu în seara asta.

Îmi caut telefonul în maldărul de prosoape și haine de pe podeaua băii. Când îl găsesc, vizualizez profilul și dezlănțui speranța. *Jonathan Fields.* Numele îi sună a cântec.

Jonathan Fields. Am dat de el pe un site de matrimoniale numit findlove.com, da, chiar e un site adevărat. Numele spune totul. Jonathan Fields are patruzeci de ani. L-a părăsit nevasta acum un an pentru că nu putea rămâne însărcinată. Ea a păstrat casa. El are o mașină neagră BMW.

Asta mi-a zis el.

Jonathan Fields a vorbit cu mine la telefon. Mi-a zis că nu-i place să scrie emailuri sau SMS-uri pentru sunt prea impersonale. Mi-a zis că are oroare de întâlniri aranjate online, dar prietenul lui și-a găsit logodnica prin intermediul findlove.com. Nu e o aplicație din alea făcute să te combini cu alții. Nu îți permite să glisezi pe ecran ca să respingi sau să accepți pe cineva rapid. Îți ia o oră să-ți construiești un profil. Trebuie să-ți fie aprobate pozele de către site. Jonathan Fields a zis că era ca și cum ți-ar fi aranjat bunică-ta o întâlnire pe neve, ceea ce m-a făcut să râd.

Jonathan Fields mi-a spus că-i place cum sună râsul meu.

Mie mi-a plăcut cum sună vocea lui, și doar amintindu-mi un val de căldură îmi străbate trupul. Îmi simt colțurile gurii ridicându-se. Într-un zâmbet.

Într-un nenorocit de zâmbet.

I-am povestit multe despre slujba mea și astfel mi-a fost ușor să-i spun foarte puțin despre mine.

Am un CV impresionant, după ce-am trecut prin încercări grele toată viața. *Princeton… Un MBA*[1] *de la Columbia… O slujbă pe Wall Street!*

„Wall Street" e un termen din ăla care nu dispare de pe lumea asta indiferent de cât de învechit a devenit. Eu lucrez în Midtown, adică nicidecum în apropiere de Wall Street, care se află în partea de jos a Manhattanului. Iar firma la care lucrez nu-i nici pe departe la fel de tare ca Goldman Sachs. Stau la birou toată ziua, citesc și scriu chestii și mă rog la Dumnezeu să nu fie greșite, pentru că alți oameni de la firma noastră au să facă tranzacții și contracte pe baza sfaturilor mele. Eu fiind o tipă de douăzeci și opt de ani care are nevoie de psihiatru să-i spună cum să se poarte.

Jonathan Fields lucrează la un fond de hedging[2] în centru, așa că înțelege cum e cu munca mea.

Așa mi-a zis el.

Nu i-am povestit despre copilăria mea aici, despre cum alergam ca apucații prin pădurea din spatele casei împreună cu copiii din cartier. Rosie și cu mine – și cu Joe, a cărui familie locuise în susul străzii până când a intrat el la liceu, iar apoi se mutaseră mai aproape de oraș.

Și nu i-am spus nici de ce am fost plecată atâția ani.

Nu folosesc rețele de socializare online, absolut deloc, așa că n-are cum să verifice. Nu i-am pomenit numele de familie al tatălui meu. Lochner. Google încă o mai găsește pe Laura Lochner și toate lucrurile pe care le-a făcut sau nu le-a făcut ea, cu ani în urmă, căci lumea nu se poate hotărî la una din două. Eu folosesc numele de fată al mamei

de când am plecat de-aici. Heart. Laura Heart. Nu-i așa că-i ironic? Mi-am luat numele după chestia din mine pe care-o simt frântă.

Omisiunile nu-s minciuni.

Rosie a luat numele de familie al lui Joe, *Ferro,* așa că n-a mai rămas niciun Lochner din clanul nostru în tot Connecticutul.

I-am spus, totuși, că merg cu monovolumul soră-mii. E albastru. Și umilitor. Îmi caut mașină nouă, dar *am fost așa de ocupată în ultima vreme!*

Bate cineva la ușă. Deschid și dau de Joe, care se uită la mine cu sfială. Încă poartă costumul cu care a fost îmbrăcat la el la firma de avocatură, dar și-a lărgit nodul la cravată și și-a deschis nasturele de sus de la cămașă. E înalt de un metru și optzeci și opt de centimetri și de-abia vede prin cadrul ușii fără să se-aplece. Îi atârnă burta peste talia pantalonilor care i-au rămas mici, dar tot reușește să fie frumos.

— Trebuie să-ți spun să te îmbraci cu rochia, zice Joe, ca și cum discutatul despre hainele femeiești tocmai l-ar fi emasculat.

De jos răsună vocea soră-mii:

— Îmbracă-te cu afurisita aia de rochie! Aia pe care ți-am dat-o eu!

Joe zâmbește și-mi întinde paharul de bourbon pe care-l ținea în căușul palmelor.

— Are-așa o gură de spurcată, ascultă-mă pe mine! O să ne-ajungă copilul un distrus!

Simt cum mi se lățește un zâmbet pe față și vreau să plâng. Joe o iubește pe sora mea, și ea pe el. Amândoi îl iubesc pe Mason. *Iubire, iubire, iubire.* E peste tot prin preajma mea, făcându-mă să regret c-am fost plecată atâta timp și apoi amintindu-mi și de ce-am făcut-o. Iubirea există, doar că mereu am simțit că nu puteam ajunge la ea.

Iau o înghițitură de bourbon.

— Mda… păi era dat să fie așa, nu? Doar te-ai însurat cu o Lochner, îi zic eu.

Joe mă privește afectat. Apoi clatină din cap.
— Știu. Oare-o fi prea târziu să mă retrag?
— Cam așa ceva.
Oftează. Aruncă o privire către rochia care atârnă pe bara perdelei de la duș.
— În regulă. Îmbracă-te și tu cu rochia asta! Iar tipul ăsta ar face bine să nu fie vreo jigodie, că altminteri am să-i trag un șut în fund așa de tare…
Încuviințez din cap:
— Priceput. Rochie. Șut în fund.
La care adaugă el, de-mi dispare mie zâmbetul:
— Ești sigură că ești pregătită pentru așa ceva?
M-am întors acasă din cauza unui bărbat, a unei despărțiri, și asta e tot ce știu ei. Încă n-am avut curajul să le povestesc mai multe. Se bucură că m-am întors. Ba chiar mai mult decât atât. Iar pe mine nu mă țin curelele să schimb starea asta dezvăluind încă un capitol urât din viața mea. Faptul că nu m-au presat să le dau răspunsuri îmi spune că se așteaptă la ce e mai rău și că, realmente, nu vor să afle. Poate că simt la fel de tare ca mine nevoia să creadă că m-am schimbat. Poate că acum vom fi o familie normală pentru că eu n-am să mai fiu eu.
Totuși îmi dau seama că să-mi iau concediu de la o slujbă competitivă, eu, femeie în toată firea, și să mă mut la sora mea, doar pentru atâta lucru, trebuie să pară o măsură ușor extremă. O despărțire de un bărbat pe care nu-l cunoscuseră și de care nici nu auziseră. Cât de serioasă putuse să fie treaba? Simt întrebarea asta cum se prelinge de pe pielea lui Rosie în fiecare clipă din fiecare zi.
Mă gândesc la întrebarea lui Joe. „Sunt eu pregătită pentru așa ceva?” Mă uit la el și ridic din umeri:
— Probabil că nu.
Joe îmi răspunde sarcastic:
— Super!
Am mai avut conversația asta și înainte să urc în camera mea. Joe dădea roată, ștergând blatul de

bucătărie, ascultând zumzetul mașinii de spălat vase, simțindu-se mulțumit că pusese totul în ordine după ce fusese la serviciu toată ziua. (El e ordonat, Rosie nu.) E un hamster fericit care aleargă pe roata lui.

„Distrează-te și tu! Nu-ți bate prea tare capul! Aș merge și pe cioburi să mai fiu liber doar o seară!”

Rosie îi trăsese un pumn în braț, la care el oftase dramatic, ca și cum l-ar fi cuprins nostalgia după viața lui de burlac. Amândurora le place să facă asta. Rosie în bucătărie pregătindu-mi cafeaua și plângându-se de ziua lungă ce-o așteaptă. Joe în bucătărie seara, când suntem numai noi doi, fiecare cu câte un bourbon, dându-și pe spate părul negru și moale ca să-i văd începutul de chelie.

„Uite!” zice el. „Nu vezi? Chelesc de plictiseală!”

Numai că tot ce văd eu e adevărul. Îl văd atunci când îl cuprind pe Mason în brațe sau când se sărută pe furiș în momentele în care se cred singuri. E numai gura de ei!

Așa vorbesc oamenii fericiți atunci când vor să ne facă pe noi, ceilalți, să ne simțim mai bine.

Era la noi și prietenul nostru Gabe, care dădea sfaturi. Gabe era al patrulea compatriot de-o viață din banda noastră de tâlhari din copilărie. Locuia chiar în casa de lângă noi împreună cu părinții și cu fratele lui mai mare, până când fratele s-a dus la școala militară și s-a înrolat în armată. Acum Gabe locuiește în aceeași casă în care a crescut. A cumpărat-o de la mama lui după ce i-a murit tatăl, iar ea s-a mutat în Florida.

Ciudat cum de mai sunt toți trei aici. Exact unde i-am lăsat acum zece ani.

Gabe s-a căsătorit anul trecut cu o femeie pe care-a cunoscut-o prin intermediul serviciului. *Melissa.* I-a fost clientă, dar nu vorbește niciodată despre asta pentru că-i *jenant și nepotrivit* – astea-s vorbele lui. El se ocupă cu investigațiile IT, uneori

pentru neveste bănuitoare, cum era Melissa când se cunoscuseră. El descoperise dovada care a dus la divorțul ei, așa că acum e măritată cu Gabe.

E fericit, dar nu genul acela de fericire care te face să vorbești aiurea despre asta. Îmi închipui că i-ar trebui mai mult de un copil ca să ajungă în acel punct. Melissa avea inima frântă, iar lui Gabe îi place să repare lucrurile, dar mai ales oamenii. Ea e însă străină pentru Rosie și Joe, și la fel și pentru mine, odată ce m-am întors acasă. S-a mutat aici din Vermont ca să fie cu primul ei soț, iar acum a rămas pentru Gabe. E greu s-o vezi în trei dimensiuni.

Nu ne ajută nici faptul că-i mai degrabă tolerată decât binevenită aici, deși cu toții încercăm să ascundem sentimentul ăsta. E înaltă și slabă ca o scoabă, ceea ce-o face pe Rosie să se simtă scundă și grasă, deși la un metru și șaizeci și trei de centimetri înălțime n-are decât cincizeci și nouă de kilograme. Melissei nu-i place că Joe înjură mult și-și arcuiește spinarea ori de câte ori trântește el cuvântul cu p, ceea ce, desigur, îl face să îl zică și mai des. La grătarul de săptămâna trecută a reușit performanța să îl spună de patru ori într-o singură propoziție. Iar eu, ei bine, eu sunt o tipă singură cu o viață de povești trăite alături de soțul ei. E prea neroadă ca să ne înțeleagă prietenia.

Așa că, precum zice și Joe de fiecare dată când ea pleacă și se așteaptă să vină și Gabe după ea, „Dă-o-n pula mea!”. Banda de tâlhari din Deer Hill Lane e una dură.

Gabe a rămas azi, după ce-a plecat Melissa. Mi-a făcut copilăros cu ochiul și mi-a zis ceva încurajator, de genul: „Laura o să-l mănânce pe tipul ăsta cu fulgi cu tot. Mereu a fost aprigă și neînfricată.”

Am încercat să zâmbesc, dar adevărul e c-am lăsat o slujbă grozavă din cauză că mi-a frânt un bărbat inima. Nu mai sunt așa de aprigă și neînfricată, nu? Nu-s tocmai Lara Croft[3] sau

Jessica Jones[4], să bat oamenii măr, după care să-mi fac listă de învinși și să-mi cadă bărbații la picioare, iar eu să zic că *n-am timp de ei pentru că trebuie să salvez lumea.*

Discuția asta, ca și cele de dinaintea ei, se oprise înainte să ajungem la partea interesantă. La lucrurile rele pe care le făcuse fata asta aprigă și neînfricată. Chiar aici, chiar în orașul ăsta.

Mason îl strigă pe Joe. Mi se înmoaie inima de glăsciorul lui. Probabil că Rosie l-a pus. O și aud: „Mason, du-te și strigă-l pe tati!” Ea savurează un pahar de vin.

Joe dă ochii peste cap.

— Vrei să-ți las bourbonul? întreabă el.

— Care dintre noi are mai mult nevoie de el? răspund eu.

— Corect!

Ia bourbonul și mă lasă pe mine cu rochia și cu machiajul.

Și cu oglinda.

Nu l-am găsit imediat pe Jonathan Fields. Eram novice pe findlove.com și făcusem totul prost. Prima greșeală fusese să fiu sinceră în descriere. Zisesem că sunt „independentă, dar concesivă”. Preferam „tequila unui chardonnay, scufundările statului la plajă și baschețiii pantofilor cu toc”. Zisesem că nu știam dacă vreau copii. Ce silă mi-e!

Și, cea mai mare greșeală, colosală de-a dreptul, pozele. Erau actuale și fără filtre aplicate pe ele. Eu, în drumeție cu o prietenă veche. Eu, jucându-mă cu Mason pe peluza din față. Eu, în picioare la bucătărie, în tricou, cu părul șaten deschis prins în coadă de cal. Fără sâni la vedere, nici măcar amărâții mei de sâni.

Le crezusem atrăgătoare – pozele, mă refer (la sâni nu mă pricep să apreciez). Totul, întregul profil, mă reprezenta pe mine. Pe mine cea de altădată.

Pe când eram doar niște copii care alergau prin pădure ca huliganii și gândurile de iubire romantică erau la milioane de ani distanță de noi, mama ținea consiliu în bucătăria noastră. Într-o zi, Rosie și cu mine intraserăm neobservate. Nu-mi aduc aminte ce voiam noi din casă, dar ne opriserăm lângă ușa de la bucătărie când o auziserăm fără să vrem pomenindu-i de mine mamei lui Gabe, doamna Wallace. Eu aveam șase ani, Rosie, opt. Ele beau cafea.

„Știu și eu… Pur și simplu așa s-a născut. Cu pumni în loc de mâini. E greu să iubești așa o fată.”

N-am uitat niciodată expresia aceea. „Pumni în loc de mâini”. Sau concluzia la care ajunsese ea despre soarta mea. Rosie mă trăsese de-acolo, afară, unde eram libere și lipsite de griji. Făcuse o glumă despre cele auzite, cum că mama oricum se înșela mereu în toate privințele. Încerca să mă protejeze de cuvintele care ar fi trebuit să mă rănească, dar tot ce-mi aminteam eu era un sentiment de mândrie că mama se deranjase să mă remarce și pe mine. Mereu mă simțisem invizibilă pentru ea.

N-am mai vorbit niciodată despre asta, despre cât eram de greu de iubit. Rosie a pus mâna pe Joe și l-a ținut strâns ca pe o comoară. Iar eu am respins tot ce era câtuși de puțin feminin, lovind cu pumnii pe care-i aveam în loc de mâini. Culoarea roz. Zâmbetele. Rochiile.

În cursa pentru dragoste, Rosie a învățat să meargă, pe când eu încă mă târăsc, deși ea n-a contenit niciodată să încerce să mă învețe și pe mine.

Îmi găsesc reflexia în mica oglindă ovală și mă uit la ea de parc-aș vrea s-o admonestez. Ochii mei căprui și părul meu șaten deschis.

Nu, nu, nu!

Nici pomeneală! Gata, nu mai ai voie să privești înapoi! *Ruj, roșu-cireașă…*

Vechea Laura se trezea în fiecare dimineață în fața unei căsuțe goale de mesaje de la findlove.com. Nici măcar un făcut cu ochiul, o apreciere sau un mesaj. Așa că, în ciuda îngrijorării pe care-o ascunde în spatele zâmbetelor, Rosie m-a ajutat să-mi schimb profilul și noua mea versiune a obținut o întâlnire cu Jonathan Fields.

Îmi pun rochia, petrecând-o peste corp și legând-o în talie. Am avut mereu aceeași măsură, deși Rosie are sâni și curbe și pomeți înalți și șuvițe de păr vopsite auriu care-i luminează fața. Uneori cred c-am făcut să dispară, cu puterea gândului, trăsăturile astea la mine când eram mică. Totuși, îmi dau voie să mă uit în oglindă și văd ceea ce știam c-am să văd. Drăguță. Sunt drăguță.

Îmi pun singura pereche de pantofi cu toc care nu e într-o cutie la subsol. Niște pantofi negri simpli. Nu mă pot opri acum.

Cearcăne întunecate, șterse. Buze de un roșu-aprins. Obraji trandafirii. Rochie frumoasă. Sunt feminină și iubitoare de distracție. Deșteaptă, dar supusă. Gata să intru în viața unui bărbat ca o piesă nouă de mobilier. „Arăt la fel de bine în blugi ca într-o rochie neagră de cocteil.” Asta zic bărbații că-și doresc. Asta spun femeile că le caracterizează.

Mi se pare nesincer, dar ce consider eu nu contează. Nu în seara asta.

Rosie m-a tot învățat cum să fiu sexy, dar nu vulgară. Cum să fiu deșteaptă, dar să nu intimidez.

„E un joc, Laura. Fă tot ce trebuie ca să obții o primă întâlnire. După care, poți să fii tu însăți. Oamenii nu știu ce vor până nu-i chiar sub nasul lor.”

Da. E adevărat.

Joe a fost mult mai practic.

„Bărbații nu citesc profilurile. Ei se uită la poze și-apoi măsoară cât de tare li s-a sculat.”

Uneori cred c-o să-mi pierd mințile încercând să înțeleg. Psihiatrul mi-a spus că aveam să-l aflu

aici, acasă. Răspunsul, adică, la întrebarea asta despre mine și bărbați. Despre mine și dragoste. De ce îmi lipsește priceperea de-a o găsi și de ce o bat de-o pun pe fugă atunci când mă găsește ea pe mine. Pe mine cea cu pumni în loc de mâini. Fata pe care n-o poate iubi nimeni. Deci iată-mă-s!

Mama noastră era frumoasă și făcea tot ce i se cerea. Ar fi făcut ravagii pe findlove.com. Chiar și așa, tata a părăsit-o când aveam doisprezece ani. Pe ea, pe noi, pentru o femeie care era mai mare de vârstă ca mama. Pentru o femeie care nu purta rochii. Ne-a părăsit și s-a mutat la Boston cu ea. Acum mama trăiește singură în California și tot încearcă să treacă de prima întâlnire.

Pe tata îl chema Richard. Nu suporta să-l strige lumea Dick[5], din motive evidente.

Nu l-am mai văzut pe Dick de șaisprezece ani.

M-am săturat să nu știu răspunsul în legătură cu mine și dragostea.

În seara asta însă, n-am să pun întrebări. N-am să mă mir de ce a făcut Jonathan Fields clic pe profilul meu, dacă o fi fost pentru că i s-a sculat de la noile mele poze ori pentru că mi-a citit profilul fals și asta l-a făcut să se simtă încrezător. Sunt așa de sătulă de toate astea! Nu vreau decât să se termine odată. Vreau să se termine, vreau să nu mă mai zbat. Vreau să fiu fericită ca Rosie și Joe. Așa de fericită, încât s-ajung să vorbesc aiurea despre asta.

Trag adânc aer în piept și iau rujul roșu-cireașă de pe blat. Sting lumina. Ies pe ușă și cobor pe scări. Dau de Joe și Rosie în bucătărie, gătind ceva cu prea mult usturoi. Gabe s-a dus acasă la nevastă-sa, fără tragere de inimă, cu siguranță. Totuși, eu îl invidiez pentru că are pe cineva care să-l aștepte. E indecis, dar și fericit. Nimic nu-i perfect. Eu m-aș mulțumi cu asta.

— Ah! zice cu răsuflarea tăiată Rosie. Ți-ai pus rochia!

Se oprește din gătit și-și apasă mâna pe inimă ca și cum ar fi pe cale să recite Jurământul de Loialitate[6]. Nu e sigură că se bucură că eu mă duc la o întâlnire. Amândouă am tot făcut echilibristică între speranță și îngrijorare încă din ziua în care a venit să mă ia de la New York. Însă faptul că-i port rochia o face, cumva, să se simtă mai bine. Poate c-o să fie, pur și simplu, o primă întâlnire normală dacă arăt așa frumos.

— Arăți foarte bine.

Joe încuviințează din cap ca un profesor care dă înapoi o lucrare de control. Un profesor care nu-i pervers. O lucrare de control cu notă bună.

— Mersi! zic eu cu zâmbetul care s-a pierdut sus.

Simt niște brațe goale cuprinzându-mă de picioarele neacoperite de ciorapi și mă uit în jos, unde dau cu ochii de o ființă mică uitându-se și ea în sus la mine. „Lala”, zice Mason. Închide ochii ca și cum ar savura faptul că mă cunoaște, mirosul și numele meu (oarecum), precum și faptul c-o să mă aplec acum să-l iau în brațe și să-i dau un pupic iubitor. Se satură repede și se sucește să se elibereze. Poartă doar un scutec pe el. Copilul ăsta exprimă o bucurie de neoprit.

Mă întreb dacă eu m-am simțit vreodată așa, că nu-mi pot închipui.

Rosie îmi dă cheile de la mașina ei.

— Ai să te-ntorci, nu? Altfel îți chem un Uber…

Iau cheile. N-am să stau mult cu bărbatul acesta. Suficient doar cât să-l îmbii. Rosie m-a instruit cum funcționează treaba și o să-mi iasă și mie în cele din urmă cum trebuie.

Iau cheile ca să mă asigur de asta. Să mergi cu monovolumul surorii tale e o cale mai bună de a te asigura de abstinență decât să nu te razi pe picioare. O să mă întorc acasă în seara asta.

— Să nu uiți poșeta! zice Rosie, arătând spre o poșetă neagră care se asortează cu rochia și care stă pe blatul de bucătărie. Am golit-o pentru tine.

O iau. Pun în ea rujul.

Mă duc spre ușa laterală care dă spre aleea de acces auto.

— Vii acasă? întreabă Rosie iar.

— Nu-ți face griji!

Le mai zâmbesc o dată. Se uită la mine din partea cealaltă a încăperii peste care s-a așternut liniștea. Văd o străfulgerare de speranță străbătând-o pe Rosie și ucigându-mi mie speranța. Fiindcă imediat după ea vine frica intrată adânc în oase, care n-o părăsește niciodată când se uită la mine.

Nu zic nimic, înghițindu-mi cuvintele.

N-ai de ce să-ți faci griji, că n-o să fiu eu însămi în seara asta!

N-am convins-o cu rujul și rochia. O să vadă ea! M-am lăsat pe mine cea veche sus la mansardă. Am făcut totul cum trebuie de data asta. Și l-am ales pe Jonathan Fields. Un bărbat cu palmares dovedit în sportul iubirii și al angajamentului.

Nu-ți face griji, Rosie! Ne vedem de dimineață.

O să-mi iasă cum trebuie în seara asta.

Chiar dacă o să mă ucidă.

TREI

Rosie Ferro. În prezent. Vineri,
ora 5:00. Branston, Connecticut.

E ceva în neregulă.

Rosie simți asta de cum deschise ochii în camera slab luminată. Un trup de doi anișori era încolăcit lângă ea. Mason era o rachetă autodirijată în infraroșu, capabilă să detecteze căldura, atunci când își găsea drumul spre patul lor. Joe plecase, cuvertura era trasă jos pe partea lui, probabil într-un acces de frustrare când se grăbise să se refugieze pe canapeaua din sufrageria de la parter în care se relaxau de obicei cu toții. Patul lor nu mai era suficient de mare pentru toți trei și niciunul dintre ei n-avea energia să-l dezvețe pe Mason de obicei.

O lampă de veghe lumina suficient încăperea cât să-i vadă chipul dulce și nevinovat. Alb ca zăpada cu un smoc de păr negru, ca tatăl lui. Un mic copil-bărbat.

Își apăsă obrazul pe pielea lui moale.

— Bine, își zise ea în șoaptă. Totul e bine.

Numai că nu crezu nici ea.

Se întinse după telefonul de pe noptieră. Era ora cinci dimineața, ceea ce explica de ce-i zvâcnea capul. Se duseseră la culcare mai târziu ca de obicei. Mason fusese agitat și greu de convins să doarmă. Când reușise, după cinci povești și stat lângă patul lui cât adormea el, Rosie luase două pastile de Benadryl[7] pe care le ajutase să alunece pe gât cu un pahar de vin. Știa că mintea ei n-avea să se potolească până n-o pocnea cu ceva tare.

Joe n-o întrebase de ce. Știa deja. Avusese starea asta de nervi din clipa în care se mutase Laura la ei. Rosie se dusese cu monovolumul în oraș și o ajutase să-și strângă lucrurile ca o ursoaică ce-și ajută puiul să coboare de pe panta unei culmi. Și,

întocmai ca o ursoaică, n-o slăbise cu atenția și-și tot făcuse griji, încercând totuși să nu sară în ochi, ca să nu înrăutățească lucrurile. Efortul de a împăca amândouă preocupările îi pusese fiecare nerv din trup în alertă, gata să răspundă la orice criză ar fi apărut.

Joe o sărutase pe frunte, cum stătea ea așa în pat, făcută ghem și cu ochii privind în gol, în timp ce mintea-i gonea prin toate cotloanele cu scenarii negative cât așteptase să-și facă efectul medicamentul și vinul.

„O să fie bine”, îi spusese Joe. „E doar o întâlnire.”

El coborâse din nou la parter să se uite la ce program sportiv se nimerea și să bea o bere.

Când ieșise din încăpere, se simțise aproape beat de fericire să aibă televizorul, și tot parterul, de altfel, numai pentru el de data asta. Casa lor era mică, iar după venirea Laurei păruse și mai mică în ultimele săptămâni.

Joe și cu Laura erau mereu împreună pe undeva – în bucătărie sau sufragerie; compania le stimula simțul sarcastic al umorului pe care-l aveau amândoi. Și Gabe – el venea tot mai des, se pare, și fără Melissa (din fericire, fiindcă Rosie nu se obișnuise cu ea). Joe era alt om în preajma Laurei și a lui Gabe. Era puștiul acela puternic și arătos care stăpânea lumea. Sau măcar Deer Hill Lane. Se simțea asta în vocea și în zâmbetul lui. Încredere neînfrânată. Ei îi era dor să-l vadă astfel, dar timpul nu curgea decât într-un sens. Nu mai erau copii.

Joe zisese că nu-și făcea griji pentru Laura, iar Rosie se săturase să se certe cu el pe acest subiect. Mereu avea răspuns, o replică pe care ea n-o putea combate.

„Tu n-o cunoști cum o cunosc eu.”

„Serios? Am crescut cu voi amândouă.”

„Dar…”

„Niciun dar! Știi măcar un lucru despre Laura pe care să nu-l știu și eu?”

Niciunul, și totuși să auzi o poveste nu-i același lucru cu a o trăi. S-o vezi, s-o simți și să absorbi lucrurile de neatins și de nedescris care ți se așază cumva în măruntaie. Joe zisese că el nu-și făcea griji din cauză că Laura mergea deja la o întâlnire – una cu un străin de pe internet, la doar câteva săptămâni de când fugise de toată viața ei pentru că-i dăduse un tip cu flit după *ce-i dăruise inima,* orice-o fi însemnat asta.

Fapt: Laura nu pomenise de acest prieten până nu apăruse acasă. Cât de serioasă putuse să fie treaba? Totuși, din cauza lui *își luase o pauză* de la serviciu, un serviciu râvnit care nu avea să mai stea prea mult după ea.

De netăgăduit, Laura avea ghinion la bărbați. Pentru cineva atât de inteligent, iar Laura era măcar atât, dacă nu chiar mai mult, făcea iar și iar aceeași greșeală. Ceea ce Joe nu părea capabil să priceapă, lucrul de neatins pe care nu-l putea simți, era motivul. Ultima despărțire nu era decât un simptom.

Sau, poate, un semnal de alarmă.

Rosie își apăsă buzele pe obrazul cald al lui Mason și se strecură încetișor jos din pat. Tiptil, străbătu camera, apoi holul și coborî scările până în sufragerie. Își găsi soțul pe canapea, cu trupul său mare și voinic încercând să se ascundă de frig sub o păturică decorativă.

De acolo, se duse la bovindou și privi în stradă și spre aleea scurtă de acces auto din dreapta, unde-și parca, de obicei, mașina.

Rămase locului preț de o clipă, privind. Cercetând. În josul străzii spre dreapta, apoi spre stânga. Cu mintea ambalându-i-se.

Se întoarse la canapea și-i puse o mână pe braț lui Joe până când acesta se foi.

— Ce e? mormăi el. Cât e ceasul?

— Cinci.

— Ce s-a întâmplat? Mason…

— Nu, n-a pățit nimic. Doarme.

Rosie se întinse pe spațiul îngust rămas pe canapea, ondulându-și trupul după al lui. El desfăcu brațele și o trase spre el. Căldura lui, sentimentul forței lui fizice o făcură să ofteze.

— Și atunci ce e? șopti el.

— Nu-i mașina la locul ei.

— Ce mașină?

— Mașina mea. Aia pe care-a luat-o Laura la întâlnire.

Joe o sărută pe ureche și râse.

— Bravo ei! făcu el.

Rosie îl dădu la o parte și se ridică în capul oaselor, uitându-se când la Joe, când la aleea de acces auto goală pe care o putea vedea prin geamul bovindoului.

— Nu-i de râs! zise ea.

— A luat-o valul. Și ce dacă? replică Joe lăsându-și mâna să alunece pe interiorul coapsei ei. Poate ar trebui să ne lăsăm și noi luați de val.

— Încetează!

Rosie îi dădu mâna la o parte și se ridică în picioare. Cu brațele încrucișate pe piept și cu umerii încordați de grijă, traversă încăperea până la fereastră.

— Nu crezi că-i ciudat cum s-a întors ea acasă după atâta amar de ani? Își dă mai nou întâlnire pe internet. E plecată toată noaptea…

Joe se ridicase și el în capul oaselor de-acum, trăgându-și păturica pe umerii goi.

— Încearcă să se lămurească și ea asupra ce i se întâmplă, asta-i tot. Poate că era și timpul. Poate că s-a săturat să tot fugă.

Rosie reflectă la spusele lui. Laura plecase din oraș în clipa în care absolvise liceul. Nu se mai uitase înapoi. Trecuse pe acasă doar puțin de sărbători. Trimisese cadouri pentru Mason. Sunase, dăduse SMS-uri și mesaje de email, dar nu venise niciodată să stea mai mult. Când voia s-o vadă,

Rosie îl ducea pe Mason în oraș și o forța pe Laura să facă parte din viețile lor.

Și acum, brusc, iat-o! Dornică de schimbare. În căutarea bărbatului *potrivit.* Machiindu-se și purtând rochii. Acceptând sfaturi de la Rosie, când altădată o certa rău și o făcea *fată,* ca și cum n-ar fi existat insultă care să usture mai tare.

„Hai odată! Nu te mai tot purta și tu ca o fată!”

Iisuse Hristoase, cât îi mai incitase batjocoritor pe toți la chestii periculoase. La cățărat în copaci mai înalți decât acoperișul casei. La mers pe iazul acoperit de doar o pojghiță de gheață.

„Hai odată!”

În spatele caselor de pe strada lor era un mic parc natural. Acri întregi de pădure, poteci și pâraie care le fuseseră loc de joacă. Laura era cea mai mică și toți, printre care Rosie și Joe, se angajaseră s-o apere de ea însăși.

Înfulecase, ca un animal flămând, atenția din partea copiilor din cartier când era mică și apoi din partea călugărițelor de la școala catolică.

St. Mark’s of the Holy Trinity. O glumă în familia lor protestantă. Orașul avea școli bunicele până la clasa a opta, dar după aceea clasele deveneau prea aglomerate și prea haotice. Iar școlile particulare erau scumpe. La fel și casele din orașele mai mici din împrejurimi, comunitățile din suburbii, pentru că școlile de stat de acolo asigurau acceptarea copiilor la universități de frunte. Așa încât școala parohială rămăsese cea mai bună opțiune pentru familii cum era și cea a lui Rosie și a Laurei, mai ales după ce plecase tatăl lor.

Corpul profesoral o adorase pe Laura, așa că, atunci când o prinseseră fumând în clasa a opta și făcând alte chestii tot din doi în doi ani până absolvise, îi vorbiseră ca unei mielușele născute fără instinctul de turmă. „Există un motiv întemeiat să rămâi în turmă”, îi ziceau. „Este vorba nici mai mult, nici mai puțin decât despre

supraviețuire. Dacă te tot răzlețești, au să vină lupii.”

Laura avusese mereu același răspuns.

„Ce bine că-mi plac lupii!”

Rosie se uită la Joe.

— Mă duc s-arunc o privire la ea în cameră, zise.

— N-o face! spuse Joe aproape rugător.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă a luat un Uber până acasă și a reușit să adoarmă și ea într-un final, ai s-o trezești. N-a mai dormit bine de când a ajuns aici. Se transformă într-un zombi.

— Dar dacă s-a întâmplat ceva?

— N-a fost decât o întâlnire.

— Cu un tip oarecare de pe internet.

— Așa procedează oamenii în ziua de azi. Unde mai pui că el e bătrân ca naiba și are BMW.

Rosie oftă.

— Mă încearcă un sentiment neplăcut.

— Mereu te încearcă în perioada asta a anului.

Nu se înșela. Nici nu se făcuse bine septembrie, că mirosul caracteristic plutea deja în aer, schimbarea anotimpurilor, focurile care ardeau, răscolirea amintirilor care n-aveau să-și găsească niciodată un loc al lor și care, odată ieșite din cotloanele minții, se derulau până la capăt.

Aer răcoros de noapte. Căldură și fum venite pieziș de la un foc. Crengi trosnind, nu tocmai moarte. Încă nepregătite să ardă…

— Și dacă e vorba de Laura? Dacă e un semn?

Rosie se întoarse la canapea și rămase în fața lui.

— Te rog să n-o trezești! Nu suport o ceartă între surori la cinci dimineața.

— Trebuie să mă uit. N-am să fac zgomot.

Joe o apucă de încheietura mâinii, dar îi dădu drumul când o simți smucindu-se.

Erau atâtea lucruri legate de întoarcerea Laurei pe care nu le știau. Nu-i rostise niciodată numele tipului care-i frânsese inima. Ei îl numiseră Jeg sau, când era și Mason în încăpere, „J-ul”. Fusese ideea lui Joe. Niciunul dintre ei nu dorise să insiste să obțină răspunsuri pe care ea nu era pregătită să le ofere.

Numai că, în povestea ei, erau multe elemente care nu se potriveau.

„Pentru prima oară în viața mea am crezut și eu c-am nimerit bine.”

Spusese că mergea la un psihiatru, în încercarea de a scăpa de obiceiuri proaste, de a se schimba. Doar că, dacă ar fi nimerit bine, bărbatul acesta n-ar fi dispărut.

Călugărițele de la St. Mark’s avuseseră dreptate în privința ei, cum că se răzlețea de siguranța turmei. Iar Laura avusese dreptate în privința ei înșiși. Îi plăceau lupii.

Doar că Laura numai mielușea nu era.

Rosie se opri în capul scărilor, lăsând amintirea să se deruleze.

Bere ieftină în pahare de plastic. Țigări. Luciu de buze aromat. Spray de insecte…

Era o tradiție în ultima zi a verii, în ultima sâmbătă seara de dinainte să înceapă școala.

Branston era un oraș mic, încadrat de estuarul Long Island Sound[8] la un capăt și zona de pădure din regiunea rurală din nordul statului New York la celălalt. Chiar la granița nordică, înainte de pădure și de terenurile agricole, se afla parcul natural deschis publicului și defileul râului care dădea înspre Deer Hill Lane.

Nu locuiau departe de locul respectiv nici acum, deși Rosie nu se mai întorsese acolo niciodată de unsprezece ani.

În fiecare an era la fel. Zeci de puști din partea locului dând pe dinafară de încântarea schimbării. Sentimentul plutea în aer. Un nou anotimp. O nouă clasă. Înaintarea în vârstă. Dorința de lucruri noi.

Teama de lucruri noi. Nevoia de lucruri noi. Speranța care se împingea în frică precum vara în toamnă. Încă mai putea evoca acel sentiment în măruntaie.

Își parcaseră mașinile pe un drum cu pietriș de pe margine și o luaseră pe jos spre un mic luminiș. Muzica din boxa cuiva era acoperită de zarva adolescenților beți. Ea era în anul doi la facultate, Laura tocmai intrase în ultimul an de liceu. Joe nu fusese la petrecerea din acea seară. Familia sa voise să petreacă un ultim weekend la casa din Cape[9]. Gabe se întorsese deja la facultate. Dintre ei patru, numai Rosie și cu Laura fuseseră la petrecerea din acea seară. Și numai Rosie știa cum e să auzi țipătul acela din pădure.

Poate că-și amintise suficient. Poate că amintirile aveau s-o părăsească.

Merse fără zgomot pe dușumeaua de lemn masiv. Casa era una model Cape[10], construită în anii treizeci. Podeaua de sus era din lemn de arțar cu noduri ca ochii de pasăre[11], superbă, dar veche, iar fiecare pas producea un scârțâit puternic. Reuși să treacă de dormitorul ei fără să-și trezească fiul, după care își continuă drumul pe hol.

Laura stătea într-o mică zonă de pod mansardat, la capătul holului, chiar dincolo de baia pentru musafiri. Lumina era stinsă și ușa, închisă.

Rosie mai făcu un pas, punând un picior în față, ușor mai întâi, înainte să se lase cu toată greutatea pe el.

După care se opri, devenind brusc conștientă de ce făcea, de faptul că se furișa prin casă într-o stare de panică, la fel ca atunci când se născuse Mason. De câte ori nu-l trezise ea oare dintr-un somn liniștit numai ca să se asigure că încă mai răsuflă? Temerile ei nu erau normale.

Sau poate că erau. Poate că exista un motiv întemeiat.

Rosie fusese protectoarea surorii ei din ziua în care Laura se născuse. Avea acest impuls în sânge,

în oase. Nu fusese însă suficient. În cele din urmă, dăduse greș.

Mirosul focului. Țipătul din pădure…

N-avea să-l uite niciodată. N-avea să înceteze niciodată să-l audă. Pădurea fusese redusă la tăcere într-o clipită. Nu mai mișcase nimeni. Înlemniseră toți, întrebându-se ce auziseră. Așteptând să vadă dacă avea să se repete. Ceea ce se și întâmplase. Un al doilea țipăt. Rosie cercetase cu privirea împrejurul focului, căutând-o pe Laura. Chiar și atunci când picioarele începuseră deja să i se îndrepte spre drumul unde erau parcate mașinile, locul din care venise țipătul, continuase să caute, sperând că se înșelase. Că țipătul nu fusese al surorii ei.

Încă doi pași și ajunse în fața ușii de la mansardă. Își apăsă urechea pe lemn, încercând să-și dea seama dacă se auzea vreun sunet. Televizorul, poate. Muzică. Laura adormea uneori cu ele pornite. Încăperea era însă tăcută.

Puse mâna pe clanța rotundă a ușii și o răsuci ușor. Și ea scârțâi însă de vechime. La fel și ușorul ușii când se învârti pe metalul ruginit. Nu aveai cum să intri în cameră fără să trezești persoana din ea. Rosie se ambalase deja prea tare ca să-i mai pese, iar amintirea continuă să se deruleze.

Se duseseră fuga la drum, împrăștiindu-se prin pădure ca să găsească cea mai scurtă cale. Nu era nicio potecă pe-acolo. Era așa de întuneric! Cineva avea o lanternă și o aprinsese. Altcineva intrase într-o mașină și pornise farurile. Țipetele se transformaseră în hohote de plâns. Mai încolo pe drum erau două siluete. Una în picioare și una întinsă și nemișcată pe drumul de pietriș…

Rosie deschise ușa mansardei împingându-se în ea, deja încercând să se liniștească. Nu erau în pădure. Indiferent de ce găsea în încăpere, acel lucru nu avea să însemne nimic. Laura era femeie

în toată firea. Poate că băuse prea mult ca să fie în stare să conducă și rămăsese la el. Poate că rămăsese ca să se culce cu bărbatul. Îi promisese că avea să se întoarcă acasă cu mașina, dar oamenii nu-și țin tot timpul promisiunile. Mai ales Laura. Mai ales atunci când venea vorba de bărbați. Bunele ei intenții erau mereu copleșite de dorința și năzuința care nu-i erau niciodată împlinite. Și ce dacă se culcase cu el? Joe avea dreptate: tipul era mai mare de vârstă. Avea patruzeci de ani și era divorțat. Deloc periculos, până aproape de plictisitor.

Toate raționamentele acestea veniră și trecură fără niciun efect. Trecutul, țipătul din pădure. Și băiatul acela care zăcea la picioarele surorii ei. Amintirea se derula.

Cum se dusese în fugă spre sora sa, cu răsuflarea tăiată de la cât o strigase. „Laura!” Cum venise la ea, expresia de pe chipul ei. Teroare. Refuzul de a-și crede ochilor. Și băiatul de la pământ. Sângele care se aduna într-o baltă în jurul capului său. Prima iubire a Laurei. Cel care-i frânsese inima. Mort.

Amintirea asta se derula mereu până la capăt. Mereu. Rosie clipi ca să alunge ultima imagine și o căută din ochi pe sora ei.

Laura fusese plecată zece ani, dar nu conta. Rosie se aștepta tot timpul să se petreacă următoarea tragedie.

Cu ușa deschisă acum, aprinse lumina.

Și nu găsi decât un pat gol.

PATRU

Laura. Ședința numărul șase.
Cu trei luni în urmă. New York.

Laura: Rosie crede că mi-o fac cu mâna mea. Zice că eu sunt aia care frânge inimi.

Dr. Brody: Cum vine asta? Cum rămâne cu cei care chiar te-au iubit?

Laura: Nu m-au iubit. Doar și-au imaginat că mă iubesc.

Dr. Brody: Pentru că nu te cunoșteau?

Laura: Poate. Rosie zice că-mi aleg bărbați care n-au să mă iubească. Îi aleg *tocmai* pentru că n-au să mă iubească. Dar de ce-aș face-o?

Dr. Brody: Ca să dovedești ceva.

Laura: Ce anume?

Dr. Brody: O să-ți prindă mai bine dacă găsești răspunsul de una singură.

Laura: Să nu mă înțelegi greșit, dar îmi ești un pic cam nesuferit în momentul ăsta.

CINCI

Laura. Cu o noapte înainte. Joi, ora 19:30. Branston, Connecticut.

Jonathan. John. Johnny. Jack. Pe drumul spre centru, mă întreb cum îl strigă lumea.

E aglomerație în trafic și sunt în întârziere. Lucrări de construcții. Se circulă pe o singură bandă. *Rahat! E bine să întârzii. Lasă-l să aștepte!* îmi zic eu. Pot să fiu una din femeile alea cărora le reușește așa ceva. Ascunde nerăbdarea! Ascunde dorința!

Mă gândesc să-i dau SMS, dar mi-a zis că nu-i place. Nu vreau să sun, pentru că e un pic cam mult. Și, desigur, telefonul meu nu prea mai are baterie că mi-am uitat încărcătorul în cameră. Doamne ferește să lase Rosie vreunul în mașină!

Are să aștepte zece minute. Nu?

Monovolumul miroase a Goldfish[12] și a suc de mere. Rosie face curat înăuntru în fiecare săptămână, dar nu contează. Nu cred că ei îi mai miroase, s-a obișnuit deja, la fel ca în cazul cafelei stătute care se simte în toată bucătăria până vine Joe acasă de la muncă și aruncă ce-a mai rămas în cana aparatului.

Bucătăria e domeniul lui Rosie până la acel moment, și, de regulă, o găsesc acolo privind în gol în timp ce Mason se uită la desene animate. Îmi toarnă cafea stătută (ca să alung mahmureala provocată de bourbonul băut când stau până seara târziu cu Joe și cu Gabe) și-mi recită, dintr-o răsuflare, devize din zilele ei de feministă combinate cu sfaturi despre cum să fiu atrăgătoare.

„N-ai nevoie de un bărbat, Laura. Pentru nimic.”

Cu riscul de a afirma ceea ce e evident, e ușor să zici că n-ai nevoie de ceva atunci când tu ții acel ceva în mână. Ar putea la fel de bine să-mi spună

că n-are nevoie de cafea, în timp ce bea lacomă a doua ceașcă.

Totuși, mă gândesc la sfaturile ei acum când mă panichez că s-ar putea să plece pentru că am întârziat eu zece minute.

N-am nevoie de un bărbat.

Singura problemă e că după ani de zile în care m-am întrebat de ce mi-o fi mie așa de greu să găsesc unul, în cele din urmă am făcut taman asta, am găsit un bărbat care mă iubea.

N-a stat mult, dar, atât cât a fost, a desferecat o fântână de nevoi. Și câte mai erau! Nevoia de a fi ținută în brațe și de a fi atinsă. Nevoia de a râde, a plânge și de a cerceta sufletul altuia. Nevoia de a fi văzută. Cunoscută. Nu ca războinica aprigă care cucerise lumea, ci ca fetița care trăgea mereu pe cineva de mânecă sau de tivul unei haine, privind în sus. Mereu, mereu privind în sus cu speranța neghioabă că cineva avea să-și coboare privirea la ea și să se bucure s-o vadă.

Jalnică mai sunt cum visez eu prostește cu ochii deschiși!

Jonathan Fields… Te strigă oare Nathan? Sau Nate?

Mă întreb dacă-i frumos și în realitate. Mă întreb dacă părul lui e la fel de negru și plin ca în poze, iar ochii la fel de albaștri. Trupul lui la fel de în formă cum pare ascuns sub cămașă. Mă întreb dacă o să mai văd în ochii lui chestia aia care-mi place la nebunie. Ghidușie. Numai un pic. Nu genul care-mi plăcea mie celei de altădată. Numai cât s-o facă pe ea să stea potolită.

Indiferent de ce văd când dau cu ochii de Jonathan Fields, n-am să ignor lucrul respectiv. N-am să mă prefac că e bărbatul potrivit dacă există dovezi clare că nu e. Și n-am să inventez dovezi ca să demonstrez că e bărbatul nepotrivit dacă nu e.

Sufăr de handicapul lipsei de instinct. N-are să-mi fie ușor în seara asta.

Jonathan Fields. Aproape c-am ajuns.

Am trecut de lucrările de construcții de pe Main Street[13]. Fac stânga pe Hyde și iar stânga pe Richmond. Găsesc un loc la un parcometru și trag mașina acolo. Ne întâlnim la un pub irlandez care e în cvartalul din spatele meu. Pe stânga, între un local elegant care amintește de un vagon-restaurant și unul cu specific italienesc. Vara au mese afară. Când eram puștani, obișnuiam să intrăm cu documente de identitate false. Cred că în ziua de azi e mai greu. Poate totuși au învățat cum să facă acte false mai bune. Ale noastre erau mai jalnice decât visele mele cu ochii deschiși.

Am atâtea amintiri din copilăria mea în orașul ăsta! Tot ies târâș din cotloanele lor din ziua în care m-am întors.

Jonathan Fields a propus locul ăsta. Mi-a zis că-i aproape de apartamentul lui, așa că merge des acolo și cei de la bar îi dau gratis whisky. Nu că nu și-ar fi permis să-și ia singur. A avut el grijă să strecoare informația asta, iar eu n-am folosit-o la nimic. Mi-am lăsat elementele de regie acasă. Astă-seară n-au să fie invenții. Nici reconstrucții. Nici ochii care se fac că nu văd. Am avut un psihoterapeut excelent, chiar dacă eu am fost o pacientă groaznică.

Cobor oglinda de pe spatele parasolarului și mă uit cum arată fața mea. Nu mi s-a întins rimelul. Obrajii sunt trandafirii. Îmi mai dau cu niște ruj roșu-cireașă fiindcă știu că mi-am mușcat buzele. Îmi șterg un pic din el de pe dinți cu degetul. Asta chiar *nu* arată bine. Ruj pe dinți. Serios! Ar fi fost o greșeală fatală neforțată.

Fir-ar! M-am transformat în mama?! Pliez oglinda la loc și mă uit prin parbriz pe stradă. După ce ne-a părăsit Dick, mama n-a mai putut nici să mănânce, nici să doarmă dacă n-avea prieten. Și se cobora până la fundul butoiului ca să și-l găsească. După ce ne-a părăsit Dick, a ieșit aproape în fiecare seară și mi-aduc aminte cât am urât-o pentru asta.

„Cum arăt, fetelor?”

„Ne doare undeva, mamă. Avem teme, lucrări, ciclu și coșuri și alte torturi ale pubertății cu care să ne batem capul – singure, mulțumim!”

Nu vreau să fiu un om pe care să-l urăsc. Dar poate asta și trebuie.

O simt în stomac. Nu e chiar neliniște. Nici agitație. E un sentiment anume, specific acestor împrejurări: o primă întâlnire după o despărțire urâtă. E speranță, dar este atât de fragilă! Speranța pe patul de moarte. Oameni adunați în jurul ei, spunând rugăciuni. Un preot aplecat peste ea dându-i ultima împărtășanie. O parte din mine deja a plâns după ea. O altă parte nu poate până nu moare de tot, poate nici măcar până nu e la doi metri sub pământ.

Am nevoie de ceva de băut imediat.

Mâna pe mâner, portiera deschisă. Ia poșeta, telefonul, cheile! Închide portiera! Încuie mașina! E 19>38.

Merg de parcă aș da doi bani pe ceva, traversez, continui de-a lungul cvartalului. Îmi bate mai repede inima, și asta mă calcă pe nervi. Respir mai rar, dar astfel doar înrăutățesc lucrurile. Îmi simt obrajii înroșindu-se și mai tare. Un mic grup de oameni stă afară, fumând și râzând. Clar s-au bucurat de ora de reduceri la prețurile băuturii. Îi ocolesc și găsesc ușa, trag de clanță. Pășesc înăuntru.

Barul e întunecos. Slab luminat. Lambriuri de lemn. Sunt mese în spate și, în față, unde e plin de lume de toate vârstele, mai puțin cei de vârstă mijlocie, cântă muzica tare. Oamenii de vârstă mijlocie sunt acasă cu copiii. E joi seara, la urma urmei.

Caut din priviri prin mulțime. Două fete obraznice în dreapta mea, bete și care arată ca ieșite la produs. Discută cu trei directori tineri, niște jigodii. Mă întreb cum o să descurce, având în vedere diferența numerică. La stânga mea sunt

cinci colegi de la un cabinet medical. Încă-și mai poartă cămășile albe ca vata de zahăr și ecusoanele. Fix în centru se află barul, la care stă aliniată o gamă de bărbați și femei. Nimeni nu-i singur. Fir-ar! O fi plecat? M-o fi lăsat cu ochii în soare? Nu, nu, nu! Simplul gând la așa ceva mă sfâșie și-mi dau seama într-o clipă cât de vulnerabilă sunt în seara asta.

Nu-mi pică bine să fiu vulnerabilă. Mă face să mă simt ca o sălbăticiune prinsă într-un colț. Căreia nu-i mai rămâne nimic de făcut în afară de a se lupta să scape de-acolo. Îmi aduce aminte de chestii pe care nu vreau să mi le amintesc. Atâtea greșeli. Atâtea regrete. Vin în străfulgerări, trecând peste mine precum gazul sarin, răvășindu-mi fiecare nerv din trup. Paralizându-mă cu ura față de mine.

Realizez acum c-am început să cred în Jonathan Fields, când el nu e nimic mai mult decât un nume, o voce și o poveste de pe o pagină. Le-am lăsat pe toate să mi se învârtă prin cap și să devină un om adevărat. Sunt ca un copil cu prieten imaginar. Nebunie. Disperare. Iar am făcut-o. N-am urmat instrucțiunile. Nu-i a bună.

Simt o mână pe umăr și mă întorc.

— Laura? zice el.

Iată-l! Jonathan Fields, salvându-mă de mine însămi. Salvându-se pe el de mine, deși n-o știe.

E frumos. Îmi țin răsuflarea, așa de frumos e. Și nici măcar n-am băut.

Ochi albaștri. Păr negru. Exact ca în poze. Numai că fotografiile n-au surprins structura feței lui, felul în care pomeții îi încadrează nasul perfect. Felul în care zâmbetul său urcă mai tare pe unul din colțurile gurii, ceea ce-l face mai degrabă încântător decât încrezut. Și trupul lui – trupul acela zvelt și în formă – se mișcă cu o grație masculină.

Toate astea mă străfulgeră și mă dau gata.

— Da, Jonathan?

Sunt atât de stăpână pe mine acum! Nu știu cum, căci virajul emoțional la o sută optzeci de grade mai că m-a terminat. Vreau să mă vâr în așternutul din mansarda lui Rosie și să dispar de pe lume.

Ochii lui mă cercetează de sus până jos. E cam ciudat, sinceră să fiu, dar, dacă și el simte măcar un pic ce simt eu, nimic n-ar fi ciudat. Sunt orbită de un val de adrenalină. Nu mă pot percepe.

Atunci vorbește el.

— Scuze, doar că... Ei bine, chiar ești frumoasă!

Îi las cuvintele să-mi intre în creier la prelucrat. Mă adun. Curăț sarinul din sânge. Se curăță și adrenalina, iar cuvintele ajung unde trebuie. Sună sincere. *Bifat.* Și-i explică ochii care m-au cercetat pe toate părțile. *Bifat.* Toate bune.

Zâmbesc. Trebuie să mă forțez s-o fac. Se aude ecou de voci în depărtare. A surorii mele. Ale fantomelor trecutului. Îmi spun că n-ar trebui să mă aflu aici.

Du-te acasă! Bagă-te în așternut!

Dă roată cu ochii localului. Privirea i se oprește pe camera din spate cu mese. Îi dispare zâmbetul, dar numai pentru o clipă.

— Uite ce e! zice. Locul ăsta e cam aglomerat. Tare-aș vrea să mergem undeva unde-i liniște și putem sta de vorbă să ne cunoaștem.

Nu se înșală. E gălăgie și miroase a bere trezită. Oamenii râd prea tare pentru că sunt beți la ora șapte patruzeci și cinci seara într-o joi. Iar el vrea să stea de vorbă. E semn bun. Mă întorc de pe buza unui infern emoțional.

— Sigur că da, zic eu. Zâmbesc iar.

Mă atinge pe braț și mă duce, în fața lui, spre ușă. Când să ieșim, după ce trecem de tipele ce par ieșite la produs, de jigodii și de ăia în uniforme albe ca vata de zahăr, cred c-aud pe cineva strigându-l. Încerc să mă uit în urmă la locul cu mesele, de unde venise vocea, dar el trece de mine

și-mi face semn să-l urmez. Când ajunge la ușă o deschide și mă conduce afară. Apoi la colțul dintre Richmond și Maple. Nu se oprește din mers până nu ajungem în parcarea unui CVS[14].

Îl urmez, fără să întreb unde mergem.

Nu știu de ce.

Ei bine, nu e chiar adevărat.

Se întoarce spre mine, un pic gâfâind. Se uită peste umărul meu, apoi din nou la mine cu un zâmbet.

— Scuze! Nu-mi puteam auzi gândurile acolo înăuntru. E una din zilele alea.

Știu precis ce să zic.

— Nu face nimic. Am avut și eu zile așa. Ce vrei să facem?

Sunt așa de înțelegătoare! *Numai tu contezi, Jonathan Fields.*

Arată spre o clădire ceva mai încolo.

— Acolo stau eu. Am mașina în garaj. Vrei să luăm mașina mea și să mergem undeva lângă apă? Sunt o groază de localuri acolo.

O luăm din loc.

— Sper să nu mă înțelegi greșit, dar m-am simțit așa de ușurat când te-am văzut!

Pricep acum. A stat ascuns undeva în spate până m-a putut studia bine.

— Și ce-ai fi făcut dacă eram bătrână, grasă și urâtă?

Vorbesc cu șiretenie în glas și iar mă urăsc. O și aud pe Rosie: „Nu-i așa de greu, fii și tu drăguță, pentru numele lui Dumnezeu!” Drăguță. Fii drăguță! Nu șireată. Nu ireverențioasă.

La care el râde. Ireverența mea i se pare amuzantă. Mă lupt să nu mă lansez în presupuneri. Să nu trag concluzii. Poate-i doar agitat. Oamenii râd când sunt agitați. Nu înseamnă că mă vede pe mine cea de altădată. Cea adevărată. Și că o place pe ea. Nu înseamnă nimic. Doar ce ne-am întâlnit. *Nu-l inventa!*

Unde mai pui că eu sunt cea care-ar trebui să fie agitată. Intru acum într-o parcare subterană. Singură cu bărbatul ăsta. Străinul ăsta. Nu-i nici țipenie de om.

Își scoate cheile și face clic pe un buton. O berlină Toyota se luminează. Nu e mașina pe care mă așteptam s-o aibă un bancher de patruzeci de ani fără copii de hrănit. Nu-i BMW-ul negru de care-mi spusese.

Nu că mi-ar păsa de bani. M-am îndrăgostit de tot soiul de bărbați. Profesori. Studenți. Un meseriaș bun la toate. Doar că nu se leagă. Ce știu eu însă despre divorț și pensie de întreținere și cât costă să ții o casă și un apartament? Nimic. Ei, poate un pic. Nu-i mare filozofie. Poate că BMW-ul e la reparat. Așa-s de pricepută la inventat povești!

În orice caz, e prea târziu. Îmi deschide portiera și urc. Portiera se închide și simt un gol în stomac.

Trebuia să fie ceva simplu. Trebuia să fiu eu cea nouă în seara asta. Doar o fată care purta o rochie și mergea la o întâlnire. Îmi zvâcnește capul. Sunt așa de obosită de la suișul și coborâșul emoțional din ultimele cincisprezece minute! Informațiile mi se tot învârt în cap. Mașina. Povestea lui…

Și vocea femeii ăleia din zona de dincolo de bar, strigând după el când plecam noi în grabă.

Te rog, lasă-mă să mă-nșel, Jonathan Fields!

Te rog, fii bărbatul care-ai zis că ești! *Te rog, te rog, te rog!*

Pentru că nu știu ce-am să mă fac dacă nu.

ȘASE

Rosie. În prezent. Vineri, ora 5:30.
Branston, Connecticut.

Rosie rămase în picioare în fața patului gol. Își duse ambele mâini la gură, cu palmele apăsate pe buze ca să-și reducă frica la tăcere.

Dădu să se întoarcă, să se ducă fuga jos să-i spună lui Joe că Laura chiar nu venise acasă în noaptea aceea. Se opri însă. El avea să-i repete teoria cum că pe ea *o luase valul.* Cum că Laura era Laura.

Așa că începu s-o caute singură pe sora ei.

Se simțea atât de straniu să se afle printre lucrurile Laurei și se opri să se gândească la ceea ce făcea. Era o încălcare. Nu avea cum să nu fie. Își cunoștea sora, îi cunoștea adâncimile sufletului, dar despre straturile exterioare care se construiseră în acești zece ani nu știa nimic. Numai lucruri inofensive. Ce studiase la facultate. Sarcinile de bază de la slujba ei ca analistă. O descriere vagă a biroului și a colegilor. Betty Scârba. Henry cel Mișto. Avea o prietenă foarte bună acolo, o femeie pe nume Jill. Ele două le găsiseră porecle tuturor celorlalți. Amuzant, dar impersonal. Rosie nici măcar nu știa dacă Laura fusese fericită în locul respectiv.

Când o suna sau chiar și când se ducea cu Mason s-o vadă în apartamentul ei, discutau despre magazine de sandviciuri și scandaluri politice, despre cum nu dormea Mason în patul lui și despre nevestele perfecte[15] de la cursurile pentru viitoare mămici și pentru mămici cu bebeluși. Niciodată despre straturi, nu ale Laurei. Și nici ale ei. Rosie nici măcar nu făcuse cunoștință cu colega de apartament a surorii sale, care nu părea să fie niciodată prezentă la sfârșit de săptămână. Mergea

la prietenul ei la New Jersey, unde tipul respectiv avea casa lui.

Cu Laura la ea în casă, se simțea de parcă ar fi găzduit o prietenă de familie venită în vizită, mai degrabă decât un membru al familiei. Așa că i se părea ciudat să se afle în camera ei, căutându-i prin lucrurile personale.

Și totuși, în același timp, îi *era* rudă, iar Rosie își făcea griji întocmai ca rudele, din pricina trecutului lor și a lucrurilor pe care le știa, precum și a sentimentului pe care i-l dădeau acestea. Ursoaica protejându-și puiul.

E ceva în neregulă.

Un sentiment cunoscut. Unul pe care-l avusese de când purta cozi și fuste cadrilate și de când o găsea pe Laura în camera ei, plângând sub pat, unde credea că n-o vede nimeni. Ori sus în copac, când frica îi biruise hotărârea de a se cățăra în el.

Nimeni nu-și aduce aminte că Rosie se urcase după ea nu numai o dată, reprimându-și propria frică, pentru ca să-și ajute sora să coboare. Acesta era însă adevărul.

Care-i adevărul acum, Laura? Unde ești?

Își alungă teama și-și lăsă ochii să cerceteze încăperea cum n-o mai făcuseră altădată. Nici măcar atunci când mai urcase la sora ei, să-i aducă de mâncare sau să-l aducă pe Mason să-i țopăie pe pat. Să vadă dacă nu vrea să meargă la plimbare pe jos sau cu mașina ori să iasă pe furiș să bea ceva după ce venea Joe acasă. Fusese în cameră de zeci de ori și niciodată nu văzuse altceva decât pe Laura. Fusese mereu un decor, un fundal. Acum, în absența ei, se transformase.

Se uită de jur-împrejur atentă. Erau patru căni de cafea, unele goale, unele cu resturi de câteva zile. Și trei farfurii de desert murdare. Patru pahare de apă. Rosie le adună încet, metodic, făcând-le grămadă pe podea în hol, chiar lângă ușă.

Ochii i se îndreptară apoi spre patul nefăcut. Masca neagră de ochi pentru somn zăcea pe o

pernă. Cearșafurile și păturile erau încurcate de la somnul agitat. Vise. Coșmaruri, poate.

Te vizitează noaptea trecutul, Laura? De-aia nu poți să dormi?

Scutură așternuturile și făcu apoi patul. Puse la loc pernele decorative care căzuseră pe jos. Laura era peste tot prin cameră. Mirosul ei. Hainele ei, aruncate pe piesele de mobilier. Pe un scaun. Pe o noptieră. Chiar și pe podea. Atârnau în dulap, spânzurând de pe rafturile unde fuseseră puse fără vreo grijă pentru împăturire, pentru ordine. Rosie se pomeni îndreptându-le cât le căuta prin buzunare, gonind haosul din încăpere de parcă ar fi putut să dea ceasul înapoi și s-o aducă pe Laura teafără acasă.

Trecuse un pic de cinci și jumătate, când se așeză la biroul Laurei. Era deschis un laptop, cu ecranul negru. Ziare și cărți făcute maldăr. Un carnet de notițe. Pixuri. Scris pe hârtie.

Rosie se uită la ele, mai întâi încet, cu băgare de seamă, ca și cum s-ar fi putut să intre Laura pe ușă și s-o vadă. Era ridicol. Sigur că era în căutarea a ceva, orice, care ar fi putut să-i spună unde se dusese sora ei. Fie și numai pentru că-i luase mașina și-i promisese c-o să i-o aducă înapoi până dimineață.

Pagină după pagină, nu era nimic altceva în afară de chestii de serviciu. Notițe și date despre companii. Zisese ea că se ținea la curent cu ce se mai întâmpla. Rosie n-o crezuse pe de-a-ntregul.

Începu apoi cu sertarele biroului, găsindu-le pe majoritatea goale. Un capsator, dar acela era al lui Joe, de când biroul fusese al lui. Iar pixuri. Agrafe de birou. Nimic personal. Nici măcar un carnet de cecuri.

Închise ultimul sertar și se lăsă pe spate în scaun, cu ochii la computer. Puse degetul pe trackpad, rotindu-l ușor până când se aprinse ecranul. Nu era protejat cu parolă.

Se lăsă pe spate și se uită la ecran, acum plin de culoare de la o fotografie.

Tresări, surprinsă să se pomenească fixată cu privirea de ea însăși, la zece ani, probabil, alături de Laura, care trebuie să fi avut opt ani. Dincolo de ele, pe malul pârâului din spatele casei lor, se aflau doi băieței. Îi recunoscu instantaneu.

Unul dintre ei era Joe, voinic și bronzat, cu părul negru și lung dat după urechi. Ce ciudat era să-l vadă băiat, să i se aducă aminte că erau prieteni de la naștere, că fuseseră prieteni așa, neastâmpărați, liberi și tineri!

Celălalt băiat era Gabe, desigur. El era opusul lui Joe – înalt și slab, cu părul tăiat scurt cu mașina de tuns. Deși fiecare dintre ei era așa de diferit, ca și cum ar fi fost distribuiți într-un serial de televiziune, totuși toți patru fuseseră inseparabili și, chiar dacă mai veniseră și plecaseră și alți copii, ei rămăseseră împreună până la final de gimnaziu, când familia lui Joe se mutase mai aproape de oraș. Rosie nu mai văzuse fotografia de ani de zile, de când plecase mama lor în California.

Trebuie că Laura îi făcuse o copie și o scanase. Dar când? Și de ce? Laura ura tot ce ținea de trecutul ei din acest loc.

Adunaseră ouă de broască în ziua aceea, niște grămezi mari de gelatină gri cu punctișoare negre. Obișnuiau să le pună în găleți cu apă și să aștepte să iasă mormolocii, ceea ce se întâmplase numai o dată de-a lungul anilor. Erau prea mici să știe că ouăle trebuiau fertilizate după depunere. Nu contase. Bucuria venea din vânătoare, așteptare și, desigur, din prietenia care înconjura întreaga aventură.

Rosie era îmbrăcată în pantaloni scurți cu dungi albe și colorate și o bluză roz cu volănașe la guler. Laura era deja în ținuta ei de băiețoi: blugi murdari, tricou rupt. Aveau pielea bronzată și părul cu șuvițe blonde de la soare. Rosie zâmbea, un zâmbet larg, chiar spre aparatul de fotografiat.

Figura Laurei nu era tocmai lipsită de expresie, ci mai degrabă părea să caute ceva, ochii nu erau ațintiți la aparat, ci la persoana din spatele lui. Stătea cu ochii pe tatăl lor și imaginea ei era neclară, pentru că nu pe ea o urmărise obiectivul sau omul de dincolo de el, ci pe Rosie. Nu pe Laura, deși ochii ei implorau să se întoarcă aparatul și la ea, să focalizeze pe ea. *Dumnezeule,* ce tare o izbea acest fapt, de parcă ar fi fost prima dată când îl descoperise!

Se aplecă în față și-și studie sora.

Oare de când începuse totul?

Copilul mânios, accesele de furie, necontrolabile. Rosie încercă să-și aducă aminte. Dintotdeauna. Toată viața lor. Laura își umpluse pumnii de sânge chiar și când se mai îmbrăca încă în roz, bătând cu ei într-un zid, spărgând rigipsul. Rosie închise ochii să vadă clar imaginea. Sângele picurând de pe un braț alb ca zăpada. Lacrimi care brăzdau un chip pistruiat. Nu se putea să fi avut mai mult de șase ani.

Se mai deranjase altcineva s-o vadă? Adulții din cartier își aveau propriile vieți. Cupluri care sorbeau cocteiluri în grădina din față a cuiva. Neveste sorbind cafea în bucătării. Bărbați bând bere lângă mașinile de tuns iarba lăsate să zacă una lângă alta într-o după-amiază de duminică.

Un val de vinovăție o făcu să închidă ochii.

Mama lor îi spusese doamnei Wallace în acea zi în bucătărie că Laura era greu de iubit. Fetița cu pumni în loc de mâini. Cu furie în suflet. Poate că acea furie o creaseră însă ei toți. Acum, că avea și ea copil, o știa. Ce ușor e să le faci rău cu nimic mai mult decât cuvinte. Sau indiferență.

Nu mai conta nimic acum. *Timpul nu curgea decât într-un sens.*

Rosie începu să facă clic pe pictograme.

Două ore mai târziu, auzi scândurile podelei scârțâind. Mai întâi pașii lenți și apăsați ai soțului

ei. Apoi târșâitul rapid al fiului său.
Se auzi strigată pe nume.
Mai întâi de Joe: „Rosie?”
Apoi de Mason: „Mama?”
Venise dimineața, deși încercă să nu accepte acest lucru. Chiar și când cerul întunecat începu să se deschidă spre cenușiu și apoi spre portocaliu. Chiar și cu ceasul care ticăia implacabil pe noptieră. Minute, apoi ore trecuseră fără să se vadă faruri pe aleea de acces auto.
— Rosie?
Joe era dincolo de ușă, bătând ușurel.
— Sunt aici, răspunse ea.
Ușa se crăpă. Joe stătea în cadrul ei cu Mason în brațe, care, ca de obicei, nu avea pe el decât un scutec. Băiețelul nu suporta hainele.
— Da’ ce cauți tu aici? întrebă Joe.
Rosie făcu ochii mari, ca de nebun, la el. Simțea ce expresie are și o vedea reflectată în expresia feței lui Joe.
— N-a venit acasă.
Joe încuviință din cap. Puse jos copilul, care se foia, iar acesta dădu fuga la patul Laurei și se cățără pe plapumă. Laura avea o pilotă pufoasă și lui Mason îi plăcea senzația pe care i-o dădea când îi atingea pielea.
— Bun, zise Joe calm. Ești aici de atunci? De când m-ai trezit pe mine?
Rosie nu-i răspunse. Se uită la fiul ei, apoi iar la soț. Brusc se simți la fel de nebună precum o vedea el.
— Spital? întrebă Joe.
— De patru ori.
— Telefonul ei…
— Din sfert în sfert de oră. Intră direct mesageria vocală. De ce n-o vrea să răspundă?
— Pentru că-i mort. Uite! zise el arătând spre o priză chiar deasupra podelei. Iar și-a lăsat încărcătorul acasă. Așa face mereu.
Rosie încuviință din cap.

— Am încercat să-l găsesc pe tipul de pe site-ul ăla, dar sunt așa de mulți! Și toți folosesc pseudonime online. Și nu pot să intru în contul ei dacă n-am parola, dar nu pot schimba parola dacă n-am acces la e-mailul ei. Am încercat tot, și ziua ei de naștere, și inițialele, iar în toate lucrurile astea nu-i nimic, numai chestii de serviciu. Hristoase, Joe, până și „Deer Hill Lane” am încercat!

— N-ar folosi niciodată așa ceva, nu după ce s-a întâmplat acolo.

— Știu. Îmi pierd mințile!

Joe se duse la masa la care lucra Rosie. Ea ridică ochii la el, temându-se să-l lase să vadă ce se petrecea în mintea ei.

— Nu știu ce părere să-mi fac. Ce să cred.

— Ascultă-mă! Sora ta stă întinsă într-un pat, prinsă sub brațul păros al unui tip în vârstă. Are o mahmureală urâtă de tot și e disperată să se strecoare afară de-acolo fără să fie nevoită să se reguleze cu el, că el asta o să vrea când se trezește. Ai să vezi.

Întinse mâna și o mângâie pe păr, așteptând un zâmbet, ceea ce Rosie nu-i putu oferi.

— Ai găsit vreo dovadă care să sugereze că ipoteza mea e incorectă?

— E ceva ciudat, zise Rosie. Uite!

Tastă numele „Jonathan Fields” în căsuța unui motor de căutare.

— Nu există nicio înregistrare a divorțului, cel puțin nu în Connecticut.

Joe se așeză pe marginea patului lângă masă și întoarse laptopul spre el.

— Așa, și? Poate c-a divorțat la New York sau la New Jersey sau altundeva. Ți-a zis Laura unde locuiește?

— Am presupus că-i localnic.

Joe clătină repede din cap.

— Nu, nu, uite ce zic eu: ar putea să fie de oriunde s-ar putea ajunge cu mașina.

— Atunci n-o să-l mai găsim niciodată!

Mason se târî în poala tatălui său și se răsuci ajungând să atârne cu capul în jos pe picioarele lui.

— Trage adânc aer în piept! E încă devreme, măcar fă un duș și bea niște cafea! Arăți ca o nebună în momentul ăsta.

— Mersi! Exact așa voiam să și arăt.

Joe își gâdilă fiul pe burtă. Mason izbucni în râs.

— Vino-ncoace, puiule!

Mason găsi brațele mamei lui, care îl trase lângă ea și încercă să zâmbească.

Neconvingător.

— Am să fac un duș.

Joe se ridică, luându-l iar pe Mason în brațe.

— Eu am să fac cafeaua și am să-i dau de mâncare tipului ăstuia. Pot să mă duc târziu la lucru azi.

Ora șapte se făcu opt. Opt se făcu nouă.

Pe la nouă și jumătate, Rosie era de neconsolat.

Și obsedată de Jonathan Fields.

Era în bucătărie acum, cu laptopul Laurei deschis pe masă. Se holba la ecran derulând imagini de bărbați cu același nume pe Google. Numele era însă atât de des întâlnit, că nu avea să-l găsească în veci.

Joe stătea cu Gabe la insula centrală din bucătărie, ținându-l pe Mason cu o mână și geanta lui Rosie în cealaltă mână.

Gabe venise în clipa în care-l chemaseră.

— Deci care-i planul? întrebase el.

— Am să merg cu mașina s-o caut pe-a ei. Mason se poate uita la desene pe iPad.

— Richmond, mai e și garajul de pe Main…

— Da, și portul. Dar și-a lăsat numai cincisprezece minute să ajungă unde se ducea, deci mai degrabă e centrul.

Rosie îi auzise. Auzise fiecare cuvințel. Auzise tăcerea care urmase și le simțise ochii pe spinare. Însă nu putea alunga imaginile.

Joe se mișcă. Doi pași și ajunsese în spatele ei.

O sărută pe creștetul capului.

— Plec, îi zise el.

Rosie întinse mâna în spate, găsindu-i fața cu ea. Joe își apăsă mâna ei pe obraz, apoi o sărută pe palmă.

— Te sun dacă aflu ceva. Și tu să faci la fel!

Nu se putu întoarce. Nu voia să vadă îngrijorarea care se strecurase în ochii lui Joe. Bărbatul ăsta cu care se văzuse Laura, oricine-o fi fost el, trebuia să aibă un serviciu la care să fie în acest moment dacă nu se întâmplase nimic rău cu o noapte înainte.

Gabe răspunse pentru amândoi.

— Așa o să facem.

Rosie auzi ușa garajului deschizându-se și închizându-se. Gabe își trase un scaun lângă ea.

— Hei! zise el.

— Hei!

— Reziști?

Rosie dădu din cap a „Nu".

— O găsim noi.

Reuși să aprobe din cap, dar Gabe nu renunță.

— Ascultă-mă!

Rosie se întoarse cu fața la el.

— Sunt o sută de scenarii între cel în care Laura zace mahmură în patul ăluia și cel, care-o fi el, la care te gândești tu. Majoritatea intră în categoria „Laura e Laura". A fost destul de încordată de când s-a întors.

Rosie dădu aprobator din cap.

— Fără poliție? întrebă el.

— Fără, știi că nu pot face așa ceva decât dacă e pe bune. *Laura Lochner se întoarce după zece ani – dată dispărută – cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoștea…*

Gabe se lăsă pe spate și întinse mâinile.

— Bun, pricep. Fără poliție până nu ne lămurim ce și cum.

— Crezi că-i o greșeală? Să nu chemăm poliția, adică?

— Nu eu decid.

Nu, își zise Rosie. Asta cădea pe umerii ei. Se gândise să sune la poliție din clipa în care găsise patul gol. Dacă însă se înșela? Dacă se înșelau *cu toții?* Dacă doar Laura era Laura și gata? Știuseră cu toții că avea să se întâmple așa ceva. Că trecutul avea să iasă urlând din umbră. Avea să fie o știre importantă în orășelul lor.

Ecranul computerului reveni la fotografia din pădure, la malul pârâului. Îi atrase atenția lui Gabe.

— O, Doamne! Ia uită-te la noi!

Zâmbi atunci, într-un fel care trezi amintiri. Fiecare dintre ei jucase un rol în povestea comună a copilăriei lor. Joe, conducătorul lor cel arătos și puternic. Rosie, fata cea drăguță care avea grijă de Laura, băiețoiul nesăbuit, când dădea mereu de vreo belea. Și mai era și Gabe, creierul operațiunii.

Taman ce-i trebuia ei acum. Cineva a cărui minte se putea concentra la vreme de furtună. Cineva care să stea să se gândească și să-i dea de capăt situației. Gabe lucra în IT. Uneori pentru clienți care aveau nevoie de acces la chestii pe care alții nu voiau ca ei să le găsească.

— Ce putem face? îl întrebă Rosie, smulgându-l dintre amintiri.

Gabe trase laptopul mai aproape și deblocă ecranul.

— Site-urile astea de matrimoniale cu profiluri și reguli complicate sunt, de fapt, mai ușor de manipulat. E mai ușor să-ți creezi o identitate falsă pe el. Bărbații pot găsi femei, stabili întâlniri și rămâne ascunși de anumiți oameni – o nevastă sau prietenă care a venit să-i caute. Asta nu se poate cu aplicațiile de pe telefon. Alea își trag informații de pe Facebook. Majoritatea oamenilor nu se deranjează să-și facă un cont de Facebook fals. Oricum, și când o fac, se vede.

— Putem intra în contul Laurei? Să vedem bărbații pe care i-a contactat? întrebă Rosie.

— Nu fără parolă sau acces la contul ei de email. Ziceai că ai căutat pe site?

Rosie făcu clic pe pictograma căutării ei.

— Am fixat-o la o rază de până la 32 de kilometri de locul ăsta. Uite, ar putea fi oricare dintre tipii ăștia! Nu avem nicio poză și nici vreun pseudonim online, așa că nu pot restrânge căutarea.

Gabe studie paginile, fețele bărbaților care ar fi putut fi Jonathan Fields, după care începu să tasteze.

— Am să măresc distanța până la 48 de kilometri… Poți printa paginile astea?

— Da, dar de ce?

Gabe era deja la telefon.

— Am pe cineva la Verizon[16]. Pot să aflu unde-i e telefonul sau cel puțin ultimul loc în care a funcționat. Vedem ce-i pe-acolo și luăm și fotografiile. Poate o s-avem noroc.

— Asta-i tot? întrebă Rosie. Nu-i putem sparge emailul sau să obținem lista de apeluri? Știu că a ținut legătura cu el ca să stabilească întâlnirea.

— Poliția poate face asta, zise Gabe.

Ridică iar privirea de la ecran, ținând telefonul la ureche.

— Cu mandat. La fel și pentru site-ul ăsta, căruia nu-i face plăcere să-și trădeze clienții. Nu dă bine la afacere.

Rosie îl urmări și îl ascultă pe Gabe cât vorbi la telefon. La celălalt capăt părea să fie o femeie după voce. Făcu un pic de conversație despre fleacuri, lăsă să-i scape un hohot de râs. Când ceru favoarea, glasul îi deveni mai serios.

Te rog, fă să fie bine!

Îi sună telefonul lui Rosie. Îl ridică de pe masă. Ochii lui Gabe o urmăriră prin încăpere. Era Joe.

— Bună! șopti ea.

Joe striga să acopere zgomotul de pe stradă. Vorbele lui însă se auziră tare și clar.

— Am găsit mașina! E pe Richmond. Am găsit-o!

Slavă Domnului!

— E și ea acolo? E ceva înăuntru?

Gabe căpătă o expresie de curiozitate pe chip.

Joe părea să gâfâie.

— Doar cealaltă poșetă a ei. Nu-i nimic înăuntru în afară de niște prostii. Are o amendă de parcare de la șapte și patruzeci și cinci aseară și încă una de la zece în dimineața asta, sunt amândouă în parbriz. Mașina a stat aici toată noaptea. Ce vrei să faci?

Rosie nu răspunse. Ținu telefonul la distanță de ureche și se uită la Gabe clătinând din cap. El păru să înțeleagă.

— Rosie? zise iar Joe.

— S-ar putea să aibă Gabe ceva…

Se făcu liniște la telefonul lui Rosie cât primi răspunsul Gabe, care se ridică și începu să măsoare camera cu pasul în timp ce asculta.

— Ești sigură? o întrebă el pe femeia de pe celălalt fir.

Joe îi vorbea iar la ureche lui Rosie.

— Ce-a aflat?

— Stai așa! spuse ea. Ce-a zis? îl întrebă imediat pe Gabe.

— Telefonul nu e pornit. Ultima oară a funcționat lângă apă, un pic după ora unsprezece.

— Dar asta e la kilometri întregi de Richmond Street, unde Joe tocmai i-a găsit mașina, remarcă Rosie.

N-avea nicio logică.

— Rosie?

Joe striga acum. Îi strigă și ea în telefon.

— Stai așa, nu-i acolo, nu-i pe Richmond, s-a dus în port! O, Doamne! Ce naiba se petrece aici?

Gabe se îndreptă spre Rosie și-i luă telefonul din mână.

Era lângă ea acum, în costumul lui albastru închis și cu figura serioasă. Schimbă câteva cuvinte cu Joe. Stabiliră să se întâlnească la mașină. Joe avea cheia de rezervă și urma să ducă mașina acasă. Rosie avea să ia mașina lui și să se ducă după Gabe în port, unde aveau s-o caute pe Laura. Își reluaseră brusc rolurile din povestea lor. Gabe făcea planul, Joe conducea atacul.

— Ce ne facem?

Rosie se simțea neajutorată așa cum aștepta să primească instrucțiuni.

— Avem nevoie de pozele alea. Unde-i imprimanta?

Arătă spre scări.

— La mansardă, în camera Laurei.

Îl urmări cu privirea cum se îndepărta.

Brusc i se puse un nod în gât, sufocând-o. Era adevărat. Se întâmpla. Laura era dispărută și grija trecuse de la gândurile ei încurcate la soțul ei și acum la Gabe.

Laura…

Nu arătase ca un băiețoi nesăbuit aseară. În rochia aia și cu pantofii ăia. Cu părul desfăcut, curgându-i pe umeri.

Laura.

Fotografia aceea din trecutul lor, tristețea. Năzuința. Și pumnișorii aceia însângerați.

Gabe se întoarse în încăpere și se opri în fața ei. O prinse cu brațele și o trase spre el.

— Are să fie bine, ți-o promit, îi zise el.

Când însă îi simți cămașa umezindu-se pe obrazul ei, de la lacrimile care-i curgeau în voie, nu mai era acea fată neajutorată. Mai era și singura dintre ei care știa că el se înșela.

ȘAPTE

Laura. Ședința numărul doi.
Cu patru luni în urmă. New York.

Dr. Brody: De ce dădeai cu pumnii în perete? N-aveai decât șase ani…

Laura: Nu era probabil nimic. Părinții mei obișnuiau să spună că fac din țânțar armăsar. Dacă-mi dădea cineva un curcubeu de culori, eu le amestecam până ieșea negru.

Dr. Brody: Uite. Mâna ta. Ți se albesc încheieturile degetelor.

Laura: Scuze, uneori încă mai simt miros de rigips! Și cum mi se zdrelesc oasele.

Dr. Brody: Copiilor li se ascut percepțiile dacă sunt mereu în pericol. Uneori au dreptate în privința a ceea ce văd, alteori se înșală. Dar de văzut, văd totul.

Laura: N-am crescut tocmai în junglă.

Dr. Brody: Pericolul emoțional, neglijarea afectivă, astea declanșează așa ceva.

Laura: Stai că m-ai pierdut! Cum am fost eu neglijată?

Dr. Brody: Nu știu. Tu să-mi spui.

OPT

Laura. Cu o noapte înainte. Joi,
ora 20:00. Branston, Connecticut.

E ceva complet în neregulă cu mașina lui Jonathan Fields. Da. Este o Toyota, și nu un BMW, dar mai e ceva.

— Îți place muzica? mă întreabă când ne oprim la un semafor.

Râde apoi, de el, cred.

— Ce întrebare prostească! Desigur că-ți place muzica. Voiam să întreb ce fel de muzică îți place. Pot găsi ceva la radio.

Asta-i! Mașina are radio. Un radio adevărat cu butoane și potențiometre. Potențiometrul pentru volum se răsucește la stânga și la dreapta. Cel pentru canale se dă în sus sau în jos. Săgeți mari albe indică sensul. Are medii și ultrascurte. Fără recepție prin satelit. Fără conector pentru iPhone, Bluetooth sau posibilitatea de a conecta alte accesorii. Și totuși nu-i veche. Miroase a nou. Nou-nouț.

Jonathan apasă un buton să caute un canal. Se oprește la ceva cu Top 40, iar eu mă simt de parc-aș fi iar în clasa a patra mergând în mașină cu bunica.

— Ăsta-i bun? mă întreabă el.

Mi-aruncă o privire fugară și zâmbește. Culoarea semaforului se schimbă. Face la dreapta de pe Schaeffer Boulevard pe Grand Street.

Ezit, dar nu mă pot abține. Grand Street e departe tare de drum dacă e să mergem pe mal și să zicem că nu-i nici tocmai un traseu cu peisaje frumoase. E partea din oraș care a suferit cel mai tare la fiecare perioadă de declin economic.

— Știi o scurtătură secretă? întreb.

Nu e cel mai bun mod de a pune întrebarea, dar e mai bine decât să zic: „Ce dracu' faci?!" Ceea ce

și gândesc și vreau să zic.

Pare descurajat.

— Nu, răspunde el întrebător.

Așa că-i răspund și eu.

— Doar că… Schaeffer coboară până jos de tot. Pe sub tren și autostradă.

Arăt în direcția bună, de la care tocmai ne-am îndepărtat.

— Merg pe aici ca să evit semafoarele, zice el.

E foarte inteligent. Numai că și pe aici sunt semafoare și trebuie să mergi mai încet din cauza adolescenților uitați care stau noaptea pe stradă și merg în fața ta și-i doare undeva. E cartierul lor și fac ce vor. Obișnuiam să venim aici să cumpărăm iarbă, iar după cum arată zona, nu s-a schimbat nimic. N-ai ce căuta în partea asta de oraș dacă nu locuiești aici ori nu cauți să faci rost de iarbă.

Poate asta e, îmi zic eu. Poate că fumează iarbă la greu și a cotit din obișnuință. Pot accepta asta.

La radio începe să cânte Adele și mă pomenesc uitându-mă iar la bordul mașinii. Nu e numai radioul, toată consola e ca de pe vremuri. Analogică. Roșie cu alb. Butoane și potențiometre de răsucit și apăsat, nu numai pentru radio, ci și pentru căldură, pentru ștergătoarele de parbriz și pentru resetatul kilometrajului. Face monovolumul soră-mii să arate a navă spațială. Scaunele sunt dintr-un material albastru pestriț. Cotierele, de plastic ieftin. Nici vorbă să conducă tipul ăsta așa o mașină că vrea el. Nu Jonathan Fields.

Flecărim stânjeniți. De fapt e penibil, îmi amintește de distanța pe care trebuie s-o parcurgem ca să nu mai fim doi străini. Și de ce nevoie disperată am să întreprind această călătorie alături de cineva, de oricine. Și mi se pare totul lipsit de speranță.

Poate că de la Adele mi se trage. *Fir-ai tu să fii, Adele, ce-ți trebuie ca să fii fericită?* Apăs butonul de căutare ca să-i închid gura.

— Ai zis că tocmai te-ai mutat înapoi aici, spune el.
— Îhî.
— Din oraș?
Îi spusesem deja asta la telefon.
— Îhî.
Știu că-i imatur din partea mea, dar vorbește Laura cea veche din mine, iar cea nouă îmi zice să tac naibii din gură alături de Adele și de disperarea ei care se aude din aparatul de radio și să fac conversație plăcută. Îmi spun că pot să întreprind acea lungă călătorie dacă urmez pur și simplu instrucțiunile, regulile, una câte una, începând cu un răspuns normal la întrebarea lui.
— Lucram ca analist. M-am săturat să mă tot duc la birou. Pot să fac ceea ce făceam și acasă, și există piață pentru analiști independenți.
Se preface interesat.
— Urmăresc o singură industrie, cea chimică, și companiile din ea. Și alte industrii care o influențează, economia, politicile comerciale și valutele… Doamne, te plictisesc, nu-i așa?
— Nu, nu, deloc. Adică vreau să zic că și eu fac o muncă similară studiind investițiile. Obișnuiam să fac naveta în oraș, dar firma mea și-a deschis birou aici, așa că era mai logic, știi tu, când eram căsătorit și credeam că o s-avem și copii.
— Și acum ești blocat aici? Nu vor să te lase să te transferi înapoi la oraș?
Asta-i o întrebare evidentă, nu? Nu mi-e ușor.
— Nu m-am gândit. Doar încerc să-mi revin, pricepi?
Dau din cap, cu o figură înțelegătoare. Dar, pe bune, e divorțat de mai bine de un an. N-are copii. Mă întreb dacă mai e încă îndrăgostit de nevastă. *Fosta* nevastă.
— Sora ta încă mai locuiește aici, nu-i chiar așa de rău, zice el.
— Rosie ar putea fi fericită oriunde, zic eu glumeață.

Rosie era fericită cu Joe pentru că ei doi crescuseră împreună și, ei bine, pentru că el e Joe. Îl urmase fericită la UConn[17]. Tot fericită se și întorsese și lucrase ca asistentă administrativă (mai pe șleau, secretară), ca să-l ajute să-și plătească studiile de Drept. Acum era fericită să stea acasă cu Mason. Așa fusese toată viața noastră.

Uneori îmi doresc să fiu Rosie. Îmi doresc să am poțiunea ei fermecată pentru fericire.

Îmi doresc să existe o rețetă pentru așa ceva. Numai că, până la urmă, aș fi singura care să dozeze ingredientele greșit.

Jonathan Fields face la stânga și, în cele din urmă, trecem pe sub podurile de cale ferată și autostradă. Acum trebuie să facem iar la stânga să ne întoarcem pe Schaeffer, de unde am pornit. Am descris un dreptunghi. Nu zic însă nimic. El nu conduce ca și cum ar ști pe unde merge, ca și cum ar locui în centru de un an. Conduce ca și cum de-abia s-a mutat în zonă.

Parcăm pe stradă, la patru cvartale de șirul de baruri și restaurante care se învecinează cu apartamentele de pe malul apei. E un canal dinspre Long Island Sound, deci nu tocmai ocean. Mai degrabă un fluviu. Dar sunt bărci pe el și se urmărește asfințitul de acolo și toate alea. Mirosul oceanului. Sunetul valurilor. Și e departe de partea de oraș unde locuiesc oameni ca soră-mea, așa că atrage tineretul fără partener.

Și pe fiecare tată divorțat din comitat care caută s-o pună. Poate e bine că nu știe cum se ajunge cel mai repede aici. Poate că, dacă ar fi știut, aș fi fost mai îngrijorată.

Jonathan Fields poartă blugi nici prea largi, nici prea strâmți, închiși la culoare, și o cămașă lejeră cu nasturi la colțurile gulerului, băgată în pantalonii strânși cu curea. Mocasini. Ciorapi sobri. E descheiat la doi nasturi de la gât, suficient cât să se vadă un smoculeț de păr pe piept. Nu poartă bijuterii. *Slavă Domnului!*

Eu sunt mare admiratoare a părului de pe piept. E masculin. Bărbătesc. Nu înțeleg toată treaba asta cu epilatul cu ceară sau cu laser. Mie îmi place să fie bărbații bărbați. Mă face să simt că e sigur să-mi cobor sabia și scutul, că n-am să fiu surprinsă în miez de noapte pentru că altcineva păzește perimetrul. E plăcut să faci parte dintr-o armată, chiar dacă e una mică.

Jeg avea păr pe piept. Obișnuiam să-mi trec degetele prin el. Dintr-odată mi se face dor de el mai tare decât pot suporta. Mă gândesc la numele lui, cel adevărat, și-i simt îmbrățișarea. Îi simt pielea pe pielea mea, brațele și picioarele împletindu-ni-se, trupurile încleștate. Răsuflarea lui caldă pe gât când gura lui o găsește pe a mea. Un sărut profund. Un suspin.

A pronunțat cuvintele când stăteam întinși și nemișcați. „Te iubesc."

Iar eu l-am crezut. O dată mi-am permis și eu să cred.

Am greșit. N-are să se mai întâmple.

Iar acum… Trebuie să o iau de la capăt, să întreprind altă călătorie lungă de la străini la iubiți. Sunt așa de obosită și nici măcar n-am început, *Jonathan Fields*!

Scoate cheia din contact și mă privește zâmbitor. Spune ceva banal de genul „Mergem?", și-mi simt creierul de parcă niște informații contradictorii i-ar fi declanșat o siguranță. Mașina. Acel „Mergem?" După care blugii și părul de pe piept. Mă simt derutată, așa că zâmbesc și deschid portiera mașinii. Am nevoie de aer.

— Unde să mergem? întreb.

N-am mai mâncat aici. Vin în zonă cu Rosie și cu Mason să ne uităm la bărci. În apropiere e un loc uriaș de joacă și e la distanță mare de mers cu mașina de casa ei, adică are toate elementele unei excursii. Iar lui Rosie îi plac la nebunie excursiile. Simt cum mă cuprinde un val de căldură când mă

gândesc la ea, la Mason și la Joe, la munca mea și la viitor. Sunt atâtea lucruri pozitive!

Îl aud pe Mason strigându-mă: „Lala!”

O aud pe Rosie în minte: „N-ai nevoie de un bărbat.”

Și-mi zic în sinea mea, uitându-mă la Jonathan Fields cum merge: *dar vreau unul.*

— Știu eu un loc, spune Jonathan.

Mă așteaptă să trec înaintea lui și-i simt mâna între omoplați când mă împinge ușurel într-un bar, dându-mi acel fior aparte pe spate. Numai că ăsta e ca o furnicătură, supărător, și ia locul căldurii. Nu e modul în care cineva atinge pe altcineva înainte să fi purtat o conversație cum se cuvine. Sau înainte să fi băut ceva măcar. Sau poate este, iar problema e la mine că nu știu ce mama mă-sii fac eu aici.

În colțul din spatele localului e o masă, iar eu stau cu fața la perete, pentru că el se așază pe scaunul cu fața la lume. Mi s-a spus că așa procedează un gentleman. Ceva legat de vegheat, de păzitul spatelui. Dar, pe bune, să fim cinstiți! Suntem într-un bar cu o grămadă pestriță de tineret atrăgător. Mă pot gândi la alte motive pentru care s-ar putea să-și dorească el să stea cu fața la oameni.

Poate că vrea să stea cu ochii în patru după femei care l-ar putea recunoaște, să-l strige pe nume și să fugă după noi cât ne îndreptăm grăbiți spre ușă.

Se duce să ne aducă de băut, iar eu constat că am nevoie de ceva de băut cum are peștele nevoie de apă.

Obișnuiam să cred că gândesc prea mult. Că tot caut răspunsuri acolo unde nu-s întrebări, că găsesc soluții pentru probleme inexistente. Că *fac din țânțar armăsar,* cum obișnuia să zică draga de maică-mea. Maică-mea și cu Dick. Amândoi o spuneau.

După care am încetat să mai gândesc prea mult și ghici ce s-a întâmplat? M-am izbit drept de versantul unui munte.

Serios. Numai de-ar fi o pastilă fermecată care să facă să dispară totul! Sau un cocteil, că tocmai asta a apărut în fața mea. „Mersi!” îi zic eu lui Jonathan Fields când se așază pe scaun. Ridic fugar privirea cât iau o înghițitură zdravănă din băutura mea, așteptându-mă să-i văd ochii căutând-o pe una mai tânără, mai bună sau mai sexy. Dar el nu. Nu se uită decât la mine.

Brusc vreau să fiu femeia pe care cred că și-o dorește. *Eu cea nouă.*

— Bun, zice el, lăsându-se pe spate în scaun.

Acum se simte în largul lui, nu ca în mașină sau chiar ca în primul bar. Parcă tocmai s-ar fi întors acasă după o zi lungă la birou și și-a aruncat pantofii din picioare.

— Hai s-o luăm de la capăt! Mă descurc tare prost la prima întâlnire. Niciodată nu știu despre ce să discut. Despre ce să întreb. Ca și cum aș merge pe un teren minat.

Și uite-așa, m-a nimerit la fix! Mi-arunc și eu pantofii din picioare.

— Știu, îi zic eu cu cât de multă ușurare pe chip pot arăta. E atât de oribil, nu?

Dă din cap cu entuziasm și se apleacă în față.

— Știi tu, întâlnitul online e cel mai rău din toate. Dacă ieși cu cineva cunoscut la muncă sau din alt loc, ai un punct de pornire. O familiaritate. Și dacă cunoști pe cineva într-un bar, atunci se lasă cu flirtat și toate alea, adică există un set de reguli pentru așa ceva. Sau un îndreptar, pricepi la ce mă refer, nu?

— Da! zic eu. E prima oară când fac așa ceva. Și e îngrozitor! Nu la tine mă refer… N-a ieșit cum trebuie. Nu ești îngrozitor. E doar greu să găsești un punct de pornire.

Exact cum ai spus tu, Jonathan Fields. Doar că nu tocmai așa, pentru că eu nu știu să fi fost

vreodată ușor așa ceva. Deloc. Nicicând. Nici măcar cu Jeg.

Am păstrat ultimul SMS pe care mi l-a trimis. Cel în care zicea că s-a terminat și să nu mai iau niciodată legătura cu el. Îl mai citeam uneori ca să-mi aduc aminte de cum stă treaba cu armăsarii ăia făcuți din țânțari.

— Bun, zice el iar.

Îi place mult cuvântul ăsta.

— Deci, întreabă-mă orice! Ce vrei să știi?

— Sincer? întreb eu.

— Da. Orice.

Se lasă iar pe spate. Întinde mâna după bere și de data asta cercetează rapid încăperea cu privirea. Lucru perfect normal, îmi atrag eu atenția. Stă cu fața la lume. Mă apără de animalele sălbatice care s-ar putea năpusti asupra mea în orice clipă. Ochii nu i se opresc și nu stăruie asupra nimănui, ci revin la mine și la întrebarea mea.

— Bun, încep eu, pentru că, dacă lui Jonathan îi place cuvântul, îmi place și mie.

Oamenii se simt mereu mai în largul lor atunci când te dai după ei, după stilul și după limbajul lor. De aceea arată adesea precum câinii lor. Am învățat asta la un curs de psihologie.

— Ce vreau eu cu adevărat să știu este despre divorțul tău. Cum ți-ai cunoscut soția. De ce te-ai însurat. Ce n-a mers. Sunt întrebări prea intime? Nu-i nimic dacă da. Însă, sincer, asta vreau cel mai tare să aflu.

Ceea ce e o minciună, desigur. Ce vreau eu cel mai tare să aflu e ce s-a întâmplat cu BMW-ul lui sau de ce mi-a zis că are așa ceva când n-are. Și chiar dacă a mințit ca să mă impresioneze și să mă momească să ies din casă, n-are cum să fi ales mașina aia fără să-i fi pus cineva pistolul la tâmplă.

Și femeia aia din primul bar care l-a strigat pe nume… și de ce am venit aici, în port.

— Bun.

Își începe răspunsul cu cuvântul lui preferat.

— Ne-am cunoscut la facultate. La Swarthmore[18]. În ultimul an. Nu e ce crezi tu. N-am rămas pur și simplu împreună și după aia ne-am căsătorit, de fapt ne-am despărțit după absolvire. Eu m-am mutat la Boston, de acolo și sunt. Cu tristețe îți zic, am stat cu părinții cam vreun an cât mi-am căutat de lucru. A venit și ea în oraș, sau mai degrabă la New York. Câțiva ani mai târziu, când aveam vreo douăzeci și opt de ani, am reluat legătura pe Facebook.

O spune de parc-ar fi un miracol, așa că mă luminez toată la față.

— Nu mai spune! E un miracol!

— Mda. Și am început să vorbim, după care m-am dus s-o văd și ea a venit să mă vadă, iar apoi am locuit o vreme la Boston, după care ne-am întors aici. Chiar credeam c-o să ne întemeiem o familie.

Acum pare trist, așa că mă prefac în cer cenușiu.

— Îmi pare rău, zic eu. Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

Se pornește să vorbească și o ține așa vreo zece minute bune, povestind despre toate tratamentele lor de fertilitate și despre cum are nevastă-sa endometrioză etc., etc., și aia, și ailaltă, de m-apucă plictiseala. Îmi atrag atenția că încercăm să parcurgem o distanță mare cu viteza luminii. Încerc să fiu înțelegătoare. Sunt. Chiar sunt.

Numai că eu vreau să știu despre mașina aia. Și de ce nu s-a mutat înapoi la New York.

Nu-i corect față de Jonathan Fields să mă simt iritată. El doar răspunde la o întrebare pe care i-am pus-o eu.

În cele din urmă se oprește. Se duce după încă un rând de băuturi. Îl urmăresc cu privirea cum se îndepărtează și-mi place mersul lui și faptul că e un bărbat de treabă. Și-a iubit soția. A vrut copii. Are părinți care l-au iubit suficient de tare cât să-l lase să stea la ei la demisol după facultate. E un

om bun și o să încerc să găsesc o cale să-i permit accesul în sufletul meu.

După care mă gândesc la altceva. Mă gândesc la sora mea și la cum, dac-aș fi cunoscut-o azi, nu m-aș fi împrietenit cu ea. Nu mi-ar fi displăcut, dar suntem prea diferite și ne-am fi călcat pe nervi. Ea m-ar judeca și eu aș judeca-o pe ea și am ajunge la o ceartă între fete și cu asta, basta! Numai că ea mi-e rudă, e de-un sânge cu mine, așa că n-am s-o părăsesc niciodată. În vecii vecilor. Găsesc chestiile care m-ar putea enerva la ea încântătoare. Nu știu dacă are și ea aceleași sentimente în ceea ce mă privește, dar cred că da. Chiar și dacă m-aș muta iar în alt loc, o parte din mine va fi mereu a ei, și o parte din ea va fi mereu a mea.

E primul om pe care-l sun când sunt într-o situație nasoală. Așa cum am făcut-o cu nici două luni în urmă, iar ea a venit în fugă cu viteza luminii.

Și cum vine treaba cu dragostea între străini? Ce-i face pe doi oameni care nu sunt rude, nu-s de-un sânge, să rămână unul lângă altul? Decid ei oare pur și simplu așa ceva? Își reprimă nefericirea de a fi împreună când vor să stea despărțiți? Să stau cu Rosie nu e o alegere. Să o iubesc pe Rosie nu e o alegere.

Apoi mă gândesc la Jonathan Fields și la nevastă-sa și la toți acei ani pe care i-au petrecut împreună. După care ea s-a hotărât așa, pur și simplu, să plece? Uite-așa! Sau poate că nu. Poate că nu știu eu toată povestea. Și totuși îmi pun întrebări.

— Bun, zice el. Acum e rândul meu.

Pune pe masă noul rând de băuturi.

Eu zâmbesc sfioasă.

— Bun, dă-i drumul!

— Tipul ăla din New York, cel despre care ai pomenit la telefon, era serioasă treaba cu el? A fost grea despărțirea?

Încerc să îmi dau seama ce mă întreabă în realitate. Să fie oare dacă sunt capabilă de o relație pe termen lung? Să fie oare dacă mai sunt încă îndrăgostită de altcineva? Sau doar încearcă să afle de ce m-am întors acasă?

Și de aici, de ce am plecat.

— Și da, și nu, încep eu. Nu am ieșit împreună prea mult, dar am simțit ceva pentru el. Da, a fost greu când i-a pus el capăt. Presupun că suntem cam în aceeași barcă. Evident a mea e mult mai mică.

Mă studiază atent.

— La telefon ai zis că ți-a trimis un SMS ca s-o termine și după aia a dispărut, pur și simplu. Nu te-a mai sunat și nici nu ți-a mai dat SMS-uri. Ai încercat să afli de ce?

Clatin din cap.

— Nu. Ce vreau să spun e că, dacă cineva îți dă papucii printr-un SMS și după aia dispare așa ca el, cred că asta e un semn. Ce l-ar opri s-o mai facă și altă dată? Să părăsești e un obicei prost, dar e un obicei, iar dezvățul e greu.

Mă aștept să comenteze și el dogmatic pe marginea acestei observații mai degrabă introspective. În schimb, insistă pe comportamentul meu.

— Dar n-ai încercat și tu măcar să iei legătura cu el? Fie și pe rețelele de socializare online? Să-l întrebi pe unul dintre prietenii lui?

Acum mă simt încolțită. Nu-i pot răspunde fără să dezvălui că, de fapt, eu nu folosesc rețelele de socializare online și că nu-i cunoșteam, realmente, prietenii. Ne petreceam timpul împreună singuri. Era ceva nou. Nou și perfect.

Ridic din umeri și atâta tot.

— Bun, știi ce? zice el. Nu contează. Amândoi am mers înainte în bărcile noastre și acum ne aflăm aici, ceea ce e bine. Știu că sună banal, dar chiar asta cred. Tot ce contează se află aici chiar acum sau are să vină mâine. Și ce văd eu aici chiar

acum este o femeie incredibil de frumoasă, deșteaptă, și sunt norocos că tipul ăla a fost un bou pentru că acum te afli aici, și nu acolo.

O zice complet sincer. Nici măcar capacitățile mele perceptive fin acordate nu-i pot detecta fie și un dram de minciună.

Iar mă cuprinde valul de căldură, la fel ca mai înainte. A găsit o gaură de vierme[19].

Continuăm discuția în aceeași direcție. Despre viață, greșeli și cât de greu e să aștepți cu nerăbdare ori să trăiești în prezent. El mai vorbește și de familia lui de la Boston. Mama care i-a murit acum un an. Tatăl lui care a fost căsătorit cu ea vreme de patruzeci și patru de ani. Mai vorbește și despre o soră și despre familia acesteia, care s-a mutat în Colorado, iar eu îi vorbesc despre sora mea, Joe și Mason. Nu mă întreabă dacă-mi doresc copii, așa că nu trebuie să mint, și conversația curge ca apa de afară care se varsă într-un ocean – ce fel de ocean, habar n-am. Dar îmi place. Îmi place cu totul.

Nu-și ia ochii de la mine deloc. Îi simt mirosul pielii când se apleacă să soarbă din bere. Și simt mirosul berii când se lasă pe spate în scaun. Toate se amestecă cu vodca pe care o beau și rezultă într-un cocteil splendid de atracție.

Mă lupt să-l țin așa. Mă lupt împotriva tuturor lucrurilor care-mi intră în creier și care ajung apoi pe lista de motive de îngrijorare de care am să mă folosesc la făcutul armăsarului din țânțar, adică împotriva chestiilor pe care le percep și care nu se leagă. Cronologia poveștii lui dintre facultate și mutatul înapoi aici. Compania la care lucrează, care nu seamănă cu niciuna dintre firmele care au rămas în Connecticut. Zice că e un fond de hedging, dar cele mai mari astfel de fonduri s-au mutat din Branston. O știu pentru că domeniul lui e și domeniul meu de activitate.

Mai sunt chestii în neregulă pe care le-am adunat: expresii ale feței, întrebări pe ocolite

despre trecutul meu, despre copilăria mea. Nu mă pot hotărî dacă sunt niște chestii normale, pentru că eu nu-s normală. Simțul meu perceptiv. Armăsarii mei din țânțari. Pumnii mei în loc de mâini.

Mi-am înnebunit părinții. Știu c-așa e. Mi-au zis-o ei. Eram greu de iubit. Poate imposibil. Poate că încă sunt.

Împing totul la o parte. Jonathan Fields e un om de treabă și se apleacă peste berea lui, dar de fapt o face pentru că vrea să fie mai aproape de mine. O simt. Gândurile astea sunt nepotrivite. Grijile fără sens. Le adun ca să pot alunga oameni de treabă ca Jonathan Fields care vor să mă iubească. O fac pentru ca să pot să găsesc bărbații nepotriviți care n-au să mă iubească.

Îmi vine să plâng. Simt cum îmi dau lacrimile, dar le reprim.

Cunoașterea înseamnă putere, nu? N-am să mai permit să se întâmple așa ceva. De-aia m-am întors acasă. Asta mi-e treaba acum. Să mă opresc pe mine cea de odinioară să-mi distrug viața.

Mă duc la toaletă. Îmi dau cu apă rece pe față. Mă adun naibii și mă întorc la masă.

Jonathan Fields îmi zâmbește larg. Apoi deschide gura să pornească o nouă conversație. Numai că nu e nouă. E aceeași pe care a încercat s-o poarte toată seara.

— Bun, zice el. Și atunci de ce nu te-ai întors mai repede acasă?

Ce se petrece aici?

De ce-i așa de interesat de trecutul meu?

Pare să știe despre lista mea de îngrijorări. Poate că încearcă să mă împiedice s-o mai continui. Exact asta nu-i reușește însă.

— Știi ce? Hai să plecăm de-aici, să mergem la plimbare pe malul râului!

Mă pomenesc spunându-mi că nu-i nimic. Un țânțar. Nu armăsar. N-am în ce instincte să mă

încred. Nici capacități pe care să mă bizui. Doar hotărâre.

Mi se deschide gura și din ea iese cuvântul care-i place lui cel mai tare:

— Bun.

NOUĂ

Rosie. În prezent. Vineri, ora 11:00.
Branston, Connecticut.

Încă o oră trecu repede. Rosie și cu Gabe se duseră cu mașina lui să se vadă cu Joe pe Richmond Street. Urmă o discuție frenetică despre cum să procedeze în continuare, dacă să cheme poliția. Gabe nu-și dădu cu părerea. Era decizia lor. A lui Rosie, la urma urmei. Doar sora ei avea să fie nevoită să suporte consecințele într-un fel sau altul.

Joe nu trebui s-o spună, era vorba de impactul pe care l-ar fi avut asupra Laurei scosul trecutului la iveală și forțatul ei să iasă din umbra de anonimitate pe care și-o creasе.

Gabe era singurul dintre ei care nu se chircea de frică, iar pe fața lui Rosie vedea ceva și mai rău: resemnare. Aveau sentimentul că timpul era prețios, dar numai atât aveau. Un sentiment. Ceva imperios, alimentat de panica de a nu ști. Dacă se întâmplase ceva rău, acel ceva era încheiat. Ajunseseră deja prea târziu.

Rosie luă hotărârea, fără convingerea pe care o avusese însă cu o oră mai devreme, când stăteau la ea în bucătărie. Aveau să aștepte.

Joe îi duse monovolumul acasă și ea luă mașina lui și-l urmă pe Gabe la malul apei, acolo unde avusese ultima oară semnal telefonul Laurei. Locul exact era o parcare dintre o clădire de birouri și o sală de fitness. Ceea ce nu însemna nimic, căci oamenii care veneau la restaurante și la baruri parcau în toate parcările și chiar și pe stradă.

Așa că bătură străzile și potecile dintre ele, oprindu-se în clădiri de apartamente și întrebând lumea dacă îl recunoșteau pe vreunul dintre bărbații de pe findlove.com. Reduseseră numărul fotografiilor în miniatură la douăzeci și șapte.

Laura spusese suficient despre el cât să le elimine pe restul. Cu tot părul pe cap, proaspăt ras, în formă. Totuși, căutau acul în carul cu fân și se treziră fără nimic folositor înapoi pe strada unde-și parcaseră mașinile.

Gabe întinse foile cu fotografii pe capota mașinii lui, studiind figurile.

— Recunoști pe cineva? îl întrebă Rosie.

Gabe vorbea uneori despre cazurile lui. În cea mai mare parte era vorba despre chestii prozaice, de exemplu să dea de cap unor erori în funcționarea sistemelor informatice. Pentru cealaltă îndeletnicire a lui, utilizarea mijloacelor IT pentru a investiga soți, era angajat, invariabil, de femei, ceea ce o făcea mereu pe Rosie să se gândească la mama ei.

— Amuzant din partea ta să spui asta! replică el. Ultimul caz unde a trebuit să cercetez site-ul ăsta de rahat a fost al Melissei. Soțul ei încerca să momească femei mai tinere cu un profil fals.

— Îmi pare rău… zise Rosie.

Gabe și Melissa preferau să uite acest mic detaliu despre cum se cunoscuseră.

— Să nu-ți pară! Știi tu, e în regulă să te culci cu clienta dacă te însori cu ea.

Îi făcu cu ochiul, smulgându-i un zâmbet. Neseriozitatea dispăru însă repede.

— Unii dintre tipii ăștia sunt pe site de ani de zile. Ăsta, zise Gabe arătând spre unul cu un zâmbet seducător care ținea un pește în undiță, era aici și acum doi, trei ani, înainte de cazul Melissei. Mi-aduc aminte de peștele ăsta idiot.

Rosie se uită la fotografie.

— Ar trebui să-l tăiem de pe listă. Laura ar fi menționat peștele. I s-ar fi părut caraghios.

Gabe scoase un pix și trase un X pe poză.

— Da, îi dădu el dreptate. L-ar fi psihanalizat pân' la Dumnezeu: o încercare jalnică de a transmite ideea de succes, bărbăție, dominație.

— E și blestem, și binecuvântare felul în care vede ea prin toate și prin toți.

Figura lui Gabe căpătă iar o expresie de resemnare.

— Mai puțin prin ea, zise el. N-a înțeles niciodată de ce făcea ceea ce făcea.

Rosie începu să măsoare trotuarul cu pasul, încrucișându-și brațele pe piept și mijind ochii de la soarele care era aproape fix deasupra lor. Se uită la telefon. Era unsprezece.

— Restaurantele ar trebui să fie deschise acum, zise Gabe. Majoritatea servesc prânzul. Personalul are să facă pregătiri.

Îi citise gândurile.

Rosie se opri și se uită la complexul masiv care se întindea pe malul apei.

— N-am fost decât în parc. Mason n-are răbdare să stea la restaurant.

Gabe arătă spre o stradă la dreapta.

— Noi am fost aici. Melissa și cu mine. E tineret – mai tineri decât noi, cu excepția bărbaților divorțați. Vin să-și facă „cumpărăturile” prin locurile astea, parcă-s niște copii în magazinul de dulciuri. Toate localurile sunt concentrate cam pe un cvartal. Acolo, la două străzi.

Gabe o porni într-acolo.

— Ar trebui să mergem.

Trecură prin trei localuri înainte să prindă o urmă, la un bar care servea mâncare, o mâncare foarte proastă de bar, dar suficientă cât să nu plece lumea când se îmbăta și i se făcea foame. Atmosfera era întunecată și mirosea a bere trezită. Discutară cu barmanul care tocmai deschisese.

Acesta se uită la fotografii, mai întâi fără tragere de inimă, până când îi spuse Rosie că sora ei dispăruse. Își concentră mai tare privirea la ele, revenind la fiecare poză ca să studieze bărbații.

Atunci îi apăru pe față un zâmbet care și dispăru într-o clipă.

— Mda, zise el arătând cu degetul către unul dintre bărbați. Tipul ăsta, el e client obișnuit.

Fotografia era atașată pseudonimului online here4you[20].

— De ce-ai zâmbit când l-ai văzut? Ce-i așa amuzant? întrebă Gabe.

Barmanul făcu o pauză, aruncându-i o privire fugară lui Rosie și luându-și ochii de la ea ca și cum n-ar fi vrut să vadă cum i se schimbă expresia când răspunde. În schimb, se uită numai la Gabe.

— Individul ăsta… Vine în timpul săptămânii. O dată, poate de două ori. Niciodată în weekend. Joia e ziua lui preferată.

— Deci a fost aici aseară? întrebă Rosie.

Se uită la Gabe, cu ochii mari, apoi iar la barman.

— *În fiecare* joi.

Rosie scoase înnebunită telefonul din geantă și găsi o fotografie a Laurei. Era în curtea lor din spate dându-l pe Mason în leagăn.

— Era cu femeia asta? O recunoști?

Barmanul se întinse în față să vadă mai bine poza, după care clătină din cap.

— Știu și eu. Vine și pleacă atâta lume în fiecare seară. Poate.

Gabe, cuprins brusc de frustrare, se rezemă cu mâinile de bar împingându-se în ele și părând mai înalt decât era.

— Și atunci cum de ești sigur că l-ai văzut pe tipul ăsta dacă vine și pleacă atâta lume?

Barmanul se lăsă pe spate defensiv și spuse:

— Îl cunosc pe tip pentru că e un client de-al localului. Stă în colțul din spate. Ia băuturi de la bar. Plătește cu bani gheață. Lasă un bacșiș de tot rahatul.

— Vine vreodată cu vreo femeie? Una cu care are întâlnire? întrebă Gabe.

— Da, asta și zic. Vine în timpul săptămânii. De regulă cu altă femeie.

— Altă femeie de fiecare dată? întrebă Rosie.

Barmanul dădu din cap a confirmare.

— Da. De toate vârstele, rasele, slabe, nu chiar așa de slabe, cu păr scurt, cu păr lung. N-are un gen anume. Nu pare nici prea pretențios.

Rosie își ținu răsuflarea.

— *Doamne,* el e! El trebuie să fie!

— Stai așa!

Gabe arătă iar spre poza bărbatului.

— Ești sigur? Bărbatul ăsta?

— A, da! Vezi zâmbetul ăla încrezut? Cum i se ridică colțul gurii mai tare într-o parte? Îl afișează tot timpul. Nemernic zgârcit. Nu comandă și el măcar un cartof prăjit!

— Ai și un nume? întrebă Gabe.

— Nu. Cum vă ziceam, plătește cu bani gheață și se așază în spate. Ia stai!

Se scărpină în cap, ca și cum i-ar fi făcut loc unei amintiri să iasă la iveală.

— Acum câteva săptămâni s-a dus la toaletă și gagica cu care era a chemat o chelneriță și a cumpărat un rând cu cardul ei. Ce-am mai râs! Prima oară când am primit și noi un bacșiș ca lumea de la o masă la care era el, dar numai pentru c-a plătit femeia.

— E aici? Chelnerița respectivă? întrebă Rosie cercetând cu privirea localul care era însă gol.

Barmanul clătină din cap.

— Lucrează seara. Pot încerca să dau de ea. Aveți un număr de telefon sau carte de vizită, ceva? Dacă-și aduce aminte de seara aia, de ce beau ei atunci, s-ar putea să găsim chitanța. Ar trebui măcar să vă dea numele uneia din tipele cu care ieșit.

Gabe scoase o carte de vizită din portofel. Scrise numărul lui Rosie pe spate și i-o întinse barmanului.

— Încearcă să iei legătura cu amândoi, nu contează! zise el. Imediat cum auzi ceva de ea.

— Așa o să fac, răspunse barmanul. Dă-mi un SMS cu poza surorii tale. Am s-o trimit la toți cei

care au lucrat aseară. Chiar sper s-o găsești. Dacă te consolează cu ceva, omul părea inofensiv. Doar un jeg oarecare la vrăjeală.

— Mersi, omule!

Gabe dădu mâna cu el, dar Rosie nu putea aștepta. Mergea repede înspre mașinile lor de pe stradă. Gabe o prinse de braț, oprind-o.

— Hei! Sunt vești bune. Laura a fost aseară aici. O știm din informațiile despre telefonul ei. Ăsta trebuie să fie omul nostru. Iar acum îl putem găsi, după care o găsim și pe Laura.

— Știu că și tu te gândești la ce mă gândesc eu, zise Rosie, trăgându-și brațul. De-aia n-am chemat poliția. De-aia nici nu m-ai pus s-o fac.

— Rosie…

— Nu, trebuie să ne oprim. Trebuie să ne gândim bine la cum procedăm.

— Nu e nimic de gândit bine. L-am găsit în sfârșit pe Jonathan Fields. E un fustangiu inofensiv.

— Gabe.

Se uită consternată la el. Nu se poate să fi uitat.

— Nu s-a întors cu mașina mea. Amenzile de parcare, una chiar după ce a ajuns pe Richmond Street. Și una de dimineață. Numai două lucruri pot să se fi întâmplat azi-noapte.

— Știu, Rosie, știu. Crezi că nu știu? Deși am ținut legătura, tot n-a fost ușor să văd că s-a întors. Să simt durerea prezentă mereu. Și să văd cum Melissa nu suportă să mă știe prin preajma surorii tale, căci până și ea știe, din poveștile pe care le-a auzit, ce se poate întâmpla în preajma ei.

Gabe era supărat, ceea ce era neliniștitor. Rosie putea număra pe degetele de la o mână dățile în care îl văzuse pierzându-și cumpătul.

Se calmă înainte să continue:

— Mai c-o și văd aseară, privirea aceea din ochii ei când se îndrăgostește de el. Și furia când descoperă că-i un escroc. Îi cunosc expresiile feței, pe toate, și știu unde o duc.

— Atunci știi, făcu Rosie, rugătoare. Dacă tipul ăsta schimbă femeile ca pe ciorapi și e mincinos, iar Laura află, nu mai contează cât de inofensiv e…

Gabe însă n-o mai asculta.

— Mereu a rostit vorba asta, „iubire”, ca și cum ar fi un obiect. O chestie care poate fi ținută în mână și atinsă. Vorbea de ea de parcă n-ar fi fost peste tot în jurul ei, de la tine, Joe și Mason, de la noi toți și de la toți bărbații ăia care au încercat s-o iubească. Nu merge așa. Am încercat să i-o spun. Când am cunoscut-o pe Melissa, pur și simplu s-a dezvoltat de la sine relația, dar a fost nevoie și de strădanie. Am încercat să i-o spun.

Lui Rosie îi venea să urle.

— Și eu, de un milion de ori! Cum că e nevoie de strădanie uneori. Să te trezești dimineața și să te hotărăști că ești îndrăgostită de omul ăsta, chiar dacă nu ți se taie picioarele când îl vezi. Se comportă pur și simplu de parc-ar fi fost toată viața ei într-o căutare disperată, i se citește pe față în poza aia, cea de pe computer. Chiar și atunci.

Gabe alungă frustrarea și închise ochii strâns. În acel moment trecător, Rosie știu exact cum se simțea el.

— Uită-te la ce-a urmat, la ce s-a întâmplat cu primul ei prieten adevărat! zise ea. Dacă s-a întâmplat iar? Cu bărbatul ăsta, Jonathan Fields?

Făcu o scurtă pauză înainte să zică restul, cât să le îngăduie tuturor gândurilor să se contopească. Să se simplifice. Să devină limpezi.

— Treaba e, Gabe, că nu sunt îngrijorată de ce i-ar fi putut face el ei. Sunt îngrijorată de ce i-ar fi putut face ea lui.

Gabe dădu din cap a aprobare, devenind iar solemn.

— Hai să ne întoarcem la tine! zise. Știu cum să-l găsesc pe tipul ăsta. Asta-i tot ce putem face acum.

Se urcă fiecare în mașina lui. Plecară de lângă trotuar, lăsând portul în urmă.

ZECE

Laura. Ședința numărul șapte.
Cu trei luni în urmă. New York.

Laura:… poate n-am avut eu, pur și simplu, noroc în dragoste. Nu e și un cântec pe tema asta? Sau se spune la un moment dat într-un cântec? Mai e o expresie. Care să fie? „Inima-și dorește ce-și dorește.”

Dr. Brody: Dar, dacă inima aia e frântă, are să-și dorească lucruri nepotrivite.

Laura: Câtă veselie. La mine te referi? Inima mea e frântă?

Dr. Brody: E un eufemism, Laura. Inimile nu se frâng.

Laura: Evident. Dar oamenii da, nu-i așa?

Dr. Brody: Într-un anumit sens. Când vrei să vorbim despre asta?

Laura: Despre ce anume? Am să-ți spun tot.

Dr. Brody: Despre ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea în pădure.

UNSPREZECE

Laura. Cu o noapte înainte. Joi, ora 21:00. Branston, Connecticut.

Mergem pe poteca de pe malul apei. Aerul e perfect – se simte nici prea cald, nici prea rece pe piele. Miroase a sare și a alge. Mirosul oceanului, dătător de fericire.

Pe mine mă umple de disperare.

Am încercat să-i explic asta psihiatrului, cum te face o noapte perfectă să tânjești atât de tare, că ai senzația că sentimentul ăsta o să te facă să explodezi. Nopțile perfecte au fost făcute pentru îndrăgostiți.

Ne plimbăm alene, eu și cu Jonathan Fields, bucurându-ne de noaptea asta perfectă cu aerul și cu mirosurile ei, iar dorința de a trece de acest moment și de cele care trebuie să-i urmeze pentru ca, poate, să ne plimbăm alene ca iubiți și nu ca străini – dorința de a fi îndrăgostiți în această noapte perfectă care strigă după îndrăgostiți – mi se ridică până în gât.

Îmi țin răsuflarea ca s-o rețin înăuntru.

Mă fac roșie în obraji și el observă. Ne continuăm însă plimbarea. Mă forțez să expir, trag iar aer în piept și începe să-mi treacă.

Jonathan Fields. Îmi place cum merge alene, cu mâinile în buzunarele blugilor. Cămașa descheiată la gât băgată în pantaloni. Și-a suflecat mânecile și-i pot vedea părut de pe antebrațe, castaniu deschis. Nu-i ca un urs sau ceva de genul ăsta. Iar chestia aia masculină. Nu știu de ce-mi place așa mult. Și lui Rosie îi place. De-aia s-a și îndrăgostit de Joe. El a fost *tip* din ziua în care s-a născut. Un bărbat. M-am întrebat dacă și Dick era așa și poate de aceea suntem noi atrase de aceiași bărbați. Nu-mi pot aminti, nici măcar un pic, dacă tatăl nostru avea păr pe brațe sau pe piept și dacă mergea cum

merge Jonathan Fields acum, cu un pic de mândrie și un pic de nonșalanță. Încredere în sine, poate. Ori poate aroganță.

O ținem așa o vreme, uitându-ne la oameni, râzând când îi vedem pe alții care par și ei la prima întâlnire, de parcă noi am fi mai breji pentru că recunoaștem absurdul situației, stânjeneala pe care-o provoacă ea. Adulmecăm aerul și inspirăm așteptarea locului spre care ne vom îndrepta. Și a ceea ce vom face acolo. Îmi dau seama că el se gândește la asta. I se schimbă expresia feței de la gânduri, deși nu știu dacă e conștient de asta.

Eu însă sunt. Sunt conștientă de tot.

Și n-am uitat de mașină sau de femeia de la bar ori de lacunele din povestea lui. N-am uitat nici că nu suntem îndrăgostiți în noaptea asta perfectă care strigă după ei.

Devin tăcută.

— Te simți bine? întreabă el.

Dau din cap că „da” și zâmbesc.

Și atunci face ceva miraculos. Îmi citește gândurile.

— Ne plăcea tare mult plaja mie și soției mele, spune el.

Fosta soție, îmi zic eu, dar nu-l corectez. E o obișnuință, atâta tot.

Nu-i așa?

— După ce a devenit foarte greu să avem copii, nu ne-am mai dus, fiindcă, brusc erau copii peste tot pe plajă. Erau în valuri cu tații lor care-i aruncau în sus. Construiau castele de nisip. Alergau după pescăruși. Sunt sigur că fuseseră dintotdeauna acolo, dar, după ce ne-am dat seama că nu poate să rămână însărcinată, cu cât era mai frumoasă ziua la plajă, cu atât mai greu suportam ceea ce ne lipsea nouă și se afla pe plaja aia.

Mă adun. Mă calmează povestea lui, care-i exact ca a mea. O plajă fără copil. O noapte perfectă fără îndrăgostiți.

— N-am priceput niciodată cum vine treaba cu copiii, zic eu, până să mi se nască nepotul. Și chiar și atunci, abia când a început să mă cunoască am putut înțelege puterea pe care o exercită copiii.

Jonathan se uită acum la mine, cu ochii mijiți a întrebare. Numai că eu nu-i pot citi gândurile cum mi le-a citit el mie.

— Credeam că nu prea te-ai întors pe aici?

Iar întrebări despre trecutul meu. Ce mama naibii?

Totuși, îi răspund.

— Veneam de sărbători. Câte o seară sau o după-amiază. Soră-mea îl aducea însă pe Mason la oraș. Mă cunoaște. Da.

Mă opresc, fiindcă el nu merită să știe mai multe. Cum a învățat Mason să zică „Lala" înainte de „Tata". Mătușa Lala. Am un nume pe care mi l-a dat el. Iar când mă vede, fața i se luminează într-un milion de culori de încântare. Știu unde-i place să fie gâdilat și cât de tare să-l arunc pe pat, pe pilota mea pufoasă. Știu cât să-l alerg până să sughițe de la atâta râs. Și mai știu și ce senzație îmi dă pielea lui moale când îl sărut pe obraz.

Așa că du-te-n mă-ta, Jonathan Fields! Nepotul meu mă cunoaște.

— Te face să te gândești mult la asta? întreabă el atunci.

Îl simt cum încearcă să mă tragă înapoi.

— La ce anume? La cum ar fi să am copii?

— Da, desigur.

Așteptam întrebarea asta.

Clatin din cap.

— Mă sperie și mai tare, răspund eu.

— Te sperie? De ce? întreabă el.

— Pentru că ăștia mici sunt așa de ușor de frânt! Rosie o spune tot timpul. Spune c-o sperie. Așa că bineînțeles că mă sperie și pe mine.

Acum tace el și mă întreb dacă mă vede cu ochii minții luând în brațe un copil și frângându-l în două. Numai că eu nu la asta mă refeream.

— Să fii părinte e o mare responsabilitate. Să știi ce să spui și ce să nu spui. Copiii sunt ca niște tăblițe goale și tot ce desenăm pe ele rămâne acolo pentru totdeauna.

Îmi aruncă un „Hă?” curios, ca și cum el nu s-ar fi gândit niciodată la asta, ca și cum toți anii ăia în care și-a dorit un copil nu s-a gândit niciodată ce-are să facă cu el după ce-o să-l aibă.

Și eu, care cred că el e normal, iar eu nu. Numai că pe mine încă se mai pot vedea lucrurile care m-au marcat când eram copil. *Pumni în loc de mâini. Așa de greu de iubit.* Și ochii care n-au coborât niciodată asupra mea, indiferent de cât de mult am stat cu privirea ațintită.

Jonathan Fields s-a oprit locului. Dispoziția mea e de vină. O poate simți cum se rostogolește înăuntru și în afară precum curentul pe care-l auzim în depărtare.

— Te preocupă ceva de când am plecat din primul bar, nu-i așa?

Fir-ai tu să fii, Jonathan Fields! Tu chiar mi-ai intrat în minte, nu?

M-au preocupat atâtea, dar pricep ce vrea să zică din cuvintele alese: „de când am plecat din primul bar”, așa că o spun.

— Femeia aia, cea din barul de pe Richmond Street. Cea care te-a strigat pe nume când plecam.

Știuse c-avea să urmeze așa ceva, așa că răspunsul îi curge lin de pe buze.

— E o femeie cu care-am ieșit acum câteva săptămâni.

Mi se strânge inima. Apoi începe să se topească. Cine fuge de femeia care-l strigă pe nume? O femeie cu care a ieșit? Un jeg, ăla fuge.

— Ai cunoscut-o pe findlove? reușesc eu să întreb.

E greu să vorbești când ți se topește inima.

Dă din cap.

— Am fost la trei întâlniri.

— Trei întâlniri, zic eu.

Numărul fermecat. Standardul din branșă. Sexul la a treia întâlnire menține o oarecare decență, dar previne irosirea timpului prețios dacă lucrurile nu merg suficient de bine la capitolul respectiv.

Am studiat ceva.

Acum el își ferește privirea, jenat.

— Da… Trei întâlniri. A venit la mine la apartament. A fost realmente ciudat. Mă simt prost s-o spun, să spun ceva despre altă femeie. Nu se face să bați toba când ai ieșit cu cineva, nu?

Nu sunt în stare să răspund. Aștept să termine.

— I-am zis a doua zi că nu cred că ne potrivim.

În acel moment se uită la mine, cu un soi de seriozitate stranie, de tipul celei pe care o simt eu așternându-se atunci când îmi doresc cu disperare să fiu înțeleasă.

— Am considerat că așa era potrivit să procedez. Să n-o duc cu vorba. S-o las să-și găsească pe altcineva. Rahat, nu că n-ar fi o groază de bărbați exact ca mine pe fiecare site și aplicație de matrimoniale!

Oftează și se reazemă cu coatele de balustrada metalică a promenadei de scânduri, menită să-i oprească pe oameni să sară în momente exact ca ăsta de față.

Îmi găsesc cuvintele.

— Și ce s-a întâmplat?

Clatină din cap și-și împreunează mâinile.

— Îmi trimitea întruna SMS-uri și mă suna. I-am răspuns cam vreo săptămână, după care i-am zis că o să încetez și așa am și făcut. Ea tot îmi mai trimite SMS-uri furioase în fiecare zi. Am văzut-o după ce-ai intrat tu și am știut că trebuia să plecăm naibii de-acolo.

Reflectez la toate aceste informații. Nu-mi plac, dar mă fac, de fapt, să mă simt bine. Poate că e jalnic, dar mă bucur că, în pofida tuturor chestiilor pe care le-am făcut cât am alergat după dragoste, niciodată nu m-am ținut de capul omului cu SMS-uri, apeluri, mesaje de e-mail, cu nimic.

Zâmbesc, și el mă surprinde făcând-o.

— Ce e? mă întreabă.

Încep să râd pentru că eu chiar îl cred, și acum mă simt ușurată. Îmi vine inima la loc de unde s-a scurs când s-a topit.

— Oare e groaznic să mă întreb ce s-a întâmplat la tine în apartament la acea a treia întâlnire de te-a făcut să-ți dai seama că „nu vă potriveați”?

Descriu ghilimelele în aer cu degetele. Iar mi-a virat-o zdravăn dispoziția.

Acum râde și el.

— Uneori pur și simplu nu există atracție. Trebuie c-ai plecat și tu de lângă bărbați din același motiv.

Iar pune reflectorul pe trecutul meu. Numai că n-o s-o mai luăm pe drumul cu amintiri.

— E ca un magazin uriaș de dulciuri, nu? zic eu în schimb. Doar că aici poți să încerci totul înainte să cumperi. Să iei o îmbucătură. Bun, dar nu perfect. Pui mâna pe altceva, mai iei o îmbucătură. Mai bun, poate. Sau mai rău. Poate primul era mai bun.

Încuviințează din cap.

— Exact așa. Iar când ești în faza asta a doua oară, mai intervine și frica.

— Pentru că știi că există posibilitatea să te înșeli? Că ceea ce e bun la gust în magazin n-are să mai fie la fel și acasă? întreb eu.

— Și, zice el ridicând un deget ca Sherlock Holmes, mai e și frica, chiar mai puternică, să nu fii tu dulcele respectiv.

— Ah! fac eu. Adevărat.

Mă uit la el și încerc să mă gândesc așa: *El e dulcele. Eu sunt cea care alege aroma.* Dar nu. Astea nu-s decât vorbe, iar el o știe. Cumva bărbații nu sunt niciodată dulciuri. Niciodată, niciodată, niciodată.

O pornim iar la plimbare. Mă conduce înapoi la strada unde și-a parcat mașina. Mașina care nu-i deloc în regulă, care e pe lista mea de motive de

îngrijorare. Măcar am tăiat-o de pe listă pe femeia de la bar, povestea lui m-a convins.

— Ei, și cum și-a cunoscut sora ta soțul? întreabă el acum.

Eu sunt dulcele, deci încerc să fiu o dulce și să-i dau răspunsul:

— Am copilărit cu toții împreună, încep eu.

Continui și-i povestesc despre Rosie, Joe și Gabe Wallace și despre copacul în care obișnuiam să mă cațăr, despre varza sconcsului[21] și despre ouăle de broască. Cuvintele, poveștile, ies șuvoi din mine, deja nu ca să-i facă lui pe plac, ci pentru că trăiesc înlăuntrul meu, curgând pe un râu de bucurie și regret. Lavă fierbinte și apă rece. Haine umede și murdare. Piele arsă de soare. Râs. Libertate. Pumni însângerați, lacrimi și linii clare. Alb și negru. Când eram copii nu existau tonuri de gri. Înainte să aflăm că totul e gri.

Mă opresc, totuși. Nu-i povestesc despre primul meu prieten. Și despre cum a ajuns el să moară.

— Deci sora ta și soțul ei sunt prieteni de la naștere? Ce poveste grozavă! Trebuie să recunosc că mă întristează, totuși.

— De ce?

— Mi-aduce aminte de mine și de nevastă-mea, prieteni de la facultate. E ceva la chestia asta cu întâlnitul când ești atât de tânăr. Înainte să înveți să te ascunzi.

Ajungem la mașina lui și deblochează încuietorile cu un clic.

Stă lângă mine și-mi deschide portiera.

— Tu ce ascunzi? îl întreb eu.

Nu mă pot abține. Doar el a deschis și ușa aia.

Atunci îmi răspunde.

— Te-aș putea întreba și eu același lucru.

Iar ceva din vocea lui care mă oprește. Vrea să știe despre trecutul meu. De ce?

Tot alunec încet în și din vise și coșmaruri.

Mă uit la el și nu scoatem niciunul o vorbă. Mă întreb care e realitatea. Care e adevărul. E oare

ăsta un vis ori un coșmar?

Cât durează, mă mai întreb eu, până știi? Mama noastră nu știa ce era în sufletul sau în mintea soțului ei, nici măcar după optsprezece ani. După ce împărțiseră patul. Baia. Mesele și vacanțele și după nașterea copiilor. Eu nu pot să văd ce ascund ochii unui bărbat pe care tocmai l-am cunoscut, dar nu-s deloc sigură că-i din cauza timpului prea scurt de când îl știu.

Ar trebui să mă tem de posibilitatea ca acesta să fie un coșmar. Și n-ar trebui să mă mai întorc în mașina asta. Mașina asta care e complet în neregulă.

Nu suport însă gândul de a renunța la speranța că ăsta e un vis. Sau la a conștientiza că, indiferent de cât de mult timp ar trece, tot n-am să obțin un răspuns. S-ar putea să rămânem în continuare străini și după ce devenim iubiți.

— Hai! zice el. Să ne întoarcem în oraș!

Aud o șoaptă slabă în minte când mă urc în mașină.

Tu ce ascunzi?

Nu mi-a răspuns.

Totuși, îl las pe Jonathan Fields să închidă portiera.

DOISPREZECE

Rosie. În prezent. Vineri, ora 12:00.
Branston, Connecticut.

Întorși acasă la Rosie, Gabe crea un cont nou pe findlove.com, cu pseudonimul online de here4you2. Fotografia era cea de pe internet a lui Jonathan Fields, bărbatul pe care îl identificase barmanul. Până la prânz profilul era deja activ.

Aleseră femei ca Laura, de douăzeci și cinci până la treizeci și un pic de ani, care nu fuseseră niciodată măritate și nici nu aveau copii. Care locuiau pe o rază de până la 16 kilometri în jurul Branstonului și care erau drăguțe. Trimiseră mesaje de email la mai bine de șaizeci de profiluri, cu subiectul: „ÎL CUNOȘTI PE ACEST BĂRBAT?”

În corpul emailului se afla o rugăminte ca de la femeie la femeie. „L-am cunoscut online pe tipul ăsta și mă tem că ceva nu e în regulă la el. Te-a contactat vreodată?” Gabe lăsase numărul său de mobil și pe al lui Rosie.

— Unul din o sută de profiluri de pe acest site e fals. Avataruri, poze false și informații îmbietoare. Aproape întotdeauna create de femei. Ele folosesc avatarul ca să ia legătura cu tipii cu care se văd ori, uneori, cu soții, cu prietenii lor. După care așteaptă să vadă dacă aceștia răspund, dacă vor să se cunoască. Asta le confirmă că ei înșală sau mint. Pricepi tu cum vine treaba.

Rosie dădu din cap în semn că da, înfrânându-și panica. Stabiliseră planul. Aveau să aștepte un răspuns și, cât așteptau, Gabe avea să ia din nou la mână hârtiile din camera Laurei, să vadă dacă nu putea găsi ceva care să le fie de ajutor. Rosie avea să înceapă să sune la persoanele din viața surorii ei pe care le cunoștea. Acestea erau surprinzător de puține, constată ea, ceea ce o făcu să se simtă

stânjenită. Vinovată. Fusese atât de prinsă cu viața ei de când se născuse Mason!

Avea să înceapă cu un apel neprotocolar către colega de serviciu a Laurei pe nume Jill. Și către fosta colegă de cameră a surorii sale, Kathleen, pe care n-o cunoscuse niciodată, deoarece își petrecea weekendurile la New Jersey. Gabe știa cum să le găsească numerele. Avea să ia legătura și cu Jeg la New York, dacă-și putea da seama cine era. Avea să fie cu băgare de seamă să nu trezească îngrijorări în caz că nu era nimic și Laura voia să-și reia viața fără să fie nevoită să explice de ce sunase nebuna de soră-sa căutând-o panicată.

Își făcu o cană de cafea și o puse pe masă lângă telefon și computerul Laurei.

Era două și jumătate după-amiaza când auzi ușa.

— Am sosit!

Joe îl lăsă jos pe Mason, care dădu fuga la mama lui. Rosie îl ridică în brațe și-l strânse tare la piept.

— Cum a fost în parc, gândăcel?

Închise ochii. Trase în piept mirosul lui. Încercă să se detașeze de imperiozitatea problemei. Știa că el o putea simți.

Băiețelul se zbătu să se elibereze din brațele ei și fugi în colțul unde-i țineau jucăriile. Rămase în bucătărie alături de ea Joe, care-și muta privirea de la Mason la stradă, unde era parcată mașina lui Gabe.

— N-ați avut noroc? întrebă el.

Rosie îi povesti despre Jonathan Fields și despre barul unde fusese telefonul Laurei. Aveau fotografia și pseudonimul lui online. Și faptul că se putea să mai existe o femeie care fusese la o întâlnire cu el și-și folosise cartea de credit. Poate c-o puteau găsi. Poate că ea avea să știe mai multe despre el.

Joe aruncă o privire fugară ceasului de deasupra chiuvetei.

— E aproape ora trei.

— Știu.
— Ar trebui să sunăm…
Pe scări răsunară pași apăsați. Intră Gabe, cu mâinile goale.
— Am codul ei de asigurări sociale[22]. Doar atât am găsit. Era pe un formular de decont.
Rosie se ridică de la masă și se duse lângă ei la insula de bucătărie.
— Cred că trebuie să sunăm la poliție, zise iar Joe, umplând liniștea scurtă.
Atunci apăru ceva nou pe chipul lui Gabe. Ceva ce Rosie nu recunoscu. Părea vină sau poate rușine și nu i se potrivea deloc.
— Trebuie să vă spun ceva amândurora. Nu știu dacă are vreo însemnătate.
— Iisuse, Gabe, ce e?
Rosie ținea telefonul în mână. Joe avea dreptate. Era momentul. Și acum asta?
— Poate nu-i nimic. Poate că doar adun eu amintirile ca să înțeleg niște lucruri, nu m-am mai gândit la asta de ani de zile, dar mi se tot derulează în minte de când m-ai sunat azi-dimineață.
— O amintire? A ce anume? De când eram copii? La ce te referi? întrebă Joe.
Gabe închise ochii. Lăsă capul în piept. Iisuse, oare încerca să vadă mai clar amintirea asta din trecut sau nu voia să-i vadă când rostea într-un final cuvintele? Rosie începea să-și piardă răbdarea.
— Da' spune-ne odată, Gabe! Ce știi?
— Are de-a face cu fratele meu.
Joe reacționă repede:
— Rick?
— Da, înainte să plece de-acasă.
— La școala militară? Dar asta a fost demult de tot, Laura avea, cât, unsprezece ani?
Rosie și-l amintea pe fratele lui Gabe. Rick fusese un zurbagiu. Era cu doi ani mare decât Gabe și cu patru ani mai mare ca Laura, dar nu le fusese niciodată prieten. Rick Wallace era câinele

ăla rău, pe lângă casa căruia treceai în fugă sperând să nu te vadă. Joe se luase la harță cu el nu numai o dată. Se lăsase cu pumni, chiar și când erau mici. Doamna Wallace li se plânsese de el mamei lor. Cum că nu-l putea stăpâni. Cum că erau nevoiți să-l trimită de-acasă.

— Ce s-a întâmplat cu Rick? întrebă Joe alarmat.

Gabe începu povestea.

— Mai țineți voi minte când îl tot vedea Laura pe Lionel Casey prin pădure?

— Ce mama mă-sii, Gabe, de ce aduci vorba de Lionel Casey?! făcu Joe uitându-se la Rosie.

Și ea se gândea la același lucru. Dintre toți oamenii și în împrejurările astea… mai întâi Rick și apoi Lionel Casey – vagabondul care trăia în parcul natural. Bărbatul găsit, în cele din urmă, în mașina prietenului mort al Laurei și care-și petrecuse toată viața într-un spital de boli mintale ca urmare a acestui fapt.

— Uitați ce e! continuă Gabe. Știu că e greu să-i auziți numele. Dar mai țineți voi minte, când eram noi mici, cum își punea mantia aia pe el și mergea pe zidul de piatră de la capătul iazului? Laura zicea că arată ca un vampir.

Rosie încuviință din cap fără tragere de inimă. Poveștile despre pustnicul care trăia în adâncul pădurii din parcul natural ar fi fost amuzante, acum că erau oameni mari, dacă lucrurile n-ar fi sfârșit așa cum o făcuseră, cu Lionel Casey implicat în moartea prietenului Laurei.

— Bineînțeles că mai ținem minte, zise ea.

Laura îi punea mereu să se ducă fuga în casă să ia usturoi și cruci. Îi plăcea să-i ia urma, crezând că-i vedea amprenta pașilor pe sol.

— A încetat să mai facă asta cu mult înainte de…

— Știu. Dar la un moment dat nu eram decât noi doi. Laura și cu mine. Nu știu nici de ce eram doar noi, nici unde se aflau ceilalți copii, unde vă

duseserăți voi doi. Ea însă a venit în fugă la mine în casă, a urcat până la camera mea și a bătut cu putere în ușă. A zis că iar ieșise, cu mantia pe el, și că se plimba pe zidul de la capătul iazului. Doamne, trebuie să fi avut treisprezece ani pe atunci. Numai asta nu-mi doream să fac! Înaintam în vârstă. Adolescenți, pricepeți voi? Însă Laura era încă un copil, încă-și mai dorea porția ei de aventură.

— Mi-aduc aminte, replică Rosie. Obișnuia să ne roage să ne jucăm cu ea. Nu-i plăcea faptul că lucrurile se schimbau. Se simțea lăsată în urmă.

— De-aia m-am și dus cu ea. Am mers pe cărarea spre iaz, dar nu era nimeni pe zid. Mi-a zis să ne despărțim, să dăm ocol iazului, fiecare pe altă parte, până ne întâlneam iar. Am început să mă întreb dacă nu cumva inventase faptul că fusese Lionel Casey acolo în acea zi, dar i-am făcut pe plac. I-am spus că, după ce căutăm în zonă, eu mă duc acasă. A fost de acord și-am pornit. Am ajuns la capătul jumătății mele și n-am văzut-o. M-am gândit că poate-am fost eu mai rapid, așa că am continuat în aceeași direcție până am ajuns de unde plecaserăm. Nici urmă de Laura. Era așa liniște în ziua aia! Copacii erau încă desfrunziți. Am strigat-o, apoi am ascultat. Am strigat-o iar. Tot niciun răspuns. Mi-aduc aminte că nu auzeam nimic în afară de sunetul pașilor mei pe frunzele moarte. M-am gândit că poate trecuse el pe acolo. Poate că nu era un pustnic chiar așa de inofensiv, la urma urmei.

Gabe se opri. În încăpere se lăsase o liniște ca aceea din pădure de care tocmai vorbise el. Lionel Casey nu fusese un pustnic bătrân și inofensiv, și se aflase și el în acel loc, în toți anii cât se duseseră ei acolo. De sute de ori. Împreună, în perechi. Uneori singuri, dacă vreunul dintre ei pleca înaintea celorlalți. Niciodată conștienți de pericol.

— M-am dus în locurile în care am crezut că s-ar duce ea: câmpul, ridicătura și într-un final

cazemata. Mai țineți minte cazemata aia pe care-am construit-o noi? O bucată de placaj băgată printre copaci?

— Ținem minte, Gabe. Spune-ne ce s-a întâmplat, te rog! zise Joe.

Rosie nu era în stare să vorbească sau să se miște. De-abia putea să răsufle numai la gândul că sora ei fusese în pădure cu Lionel Casey.

— Era acolo, în cazemată. Dar nu cu Casey, ci cu Rick. Iar el îi pusese cuțitul la gât.

Rosie icni, ducându-și mâinile la gură.

— Poftim?! făcu Joe, ridicând tonul de furie.

— Nu era decât briceagul lui tâmpit. Și totuși, o ținea de păr, cu cuțitul… Am văzut negru înaintea ochilor naibii! O fi fost frate-meu mare bătaie de cap, dar asta le întrecea pe toate. S-o văd pe Laura așa. N-am mai suportat. Ne-am luat la bătaie, rostogolindu-ne pe jos, trăgându-ne picioare și pumni. După care, brusc, a picat de pe mine. Zăcea pe jos, ținându-se de cap.

Gabe își duse mâna la cap ca și cum ar fi încercat să redea scena. Toți vedeau clipa respectivă cu ochii minții, știind ce urma.

— M-am uitat în urmă și am văzut-o pe Laura ținând un băț cu ambele mâini. Era albă la încheieturile degetelor și cu părul ud de noroi și de lacrimi lipit de o parte și de alta a feței. Era ca un animal sălbatic. S-a năpustit iar asupra lui și eu am apucat de capătul bățului. I l-am luat. Frate-meu s-a ridicat înjurându-ne, dar a fugit. Înapoi acasă. Bineînțeles, i-am zis maică-mii ce-i făcuse Laurei cu cuțitul. El a zis că doar încercase s-o sperie pentru că se credea așa de dură. Atunci a plecat el.

— Înainte să se termine anul, comentă Rosie. Mereu m-am întrebat de ce n-au așteptat părinții tăi până la sfârșitul semestrului. Iisuse Hristoase, Gabe! Ce tot spui aici? Ce crezi că înseamnă povestea asta?

— Nu știu. E doar o poveste. Dar mi-a rămas imaginea în minte. Laura, ca un animal sălbatic.

Cum ținea bățul ăla. Luându-și avânt să-i dea cu el în cap lui frate-meu. Dacă n-o opream eu.

— Ajunge! zise Joe ridicând mâna. Destul! S-a întâmplat doar o singură dată? I-a mai făcut rău dementul de frate-tău?

— Nu știu. Sincer. Rick n-avea de gând să-mi spună mie, iar Laura n-a vrut niciodată să discute subiectul. Dar, Dumnezeule, când mă gândesc ce furioasă era mereu, trebuie să mă întreb dacă nu cumva frate-meu o fi fost de vină.

— Nu!

Rosie nu mai voia să audă nimic.

— Nu cred. Dacă s-ar fi repetat, ar fi zis ea ceva. Ar fi făcut ceva în privința asta.

— Poate, replică Gabe. Sper că ai dreptate. Chestia e că ne aflăm la o răscruce chiar aici și acum. Ai zis-o deja, Rosie, azi-noapte s-a întâmplat una din două. Iar dacă e aia care cred eu că e, atunci am putea să-i acordăm ceva timp.

— Timp pentru ce? întrebă Joe. Ce-ați tot discutat voi acolo?

Rosie se uită la Gabe, dar nu răspunse.

— Credeți că i-a făcut rău tipului ăstuia și acum ar trebui să-i acordăm timp să fugă? Ca o infractoare oarecare? Pe bune?!

Gabe tocmai se pregătea să răspundă când auziră sunetul. Bipul de pe laptopul Laurei.

Rosie dădu fuga la masă și rămase cu privirea ațintită pe ecran. Joe era chiar în spatele ei.

— Nu!

Joe o prinse de umeri, dar nu-și găsi cuvintele potrivite s-o liniștească.

Mesajul era de la o femeie cu pseudonimul online de „secondchance”[23]. Scurt. Un cuvânt. Cu majuscule.

„ÎL CUNOȘTI PE ACEST BĂRBAT?” fusese întrebarea.

Răspunsul era concis.

„FUGI!”

TREISPREZECE

Laura. Ședința numărul nouă.
Cu două luni în urmă. New York.

Dr. Brody: Îmi pare rău, Laura. Trebuie să fie dificil să duci așa o povară grea.

Laura: Care anume? Mereu m-am simțit împovărată de câte ceva.

Dr. Brody: Vina.

Laura: Ah, da! Aia.

PAISPREZECE

Laura. Cu o noapte înainte. Joi,
ora 21:30. Branston, Connecticut.

N-ajungem departe.

O ia pe același drum la întoarcere și ne oprim la un semafor pe Grand Street. Pe dreapta e o băcănie cu specific latinoamerican, în fața intrării căreia se înghesuie tineri cu pantalonii căzuți până la jumătatea fundului. Da, încă se mai poartă treaba asta în centrul Branstonului. Lor nu le-a trimis nimeni înștiințarea că nu mai e cazul.

Pe stânga, două femei în vârstă stau pe treptele unei case dărăpănate dintr-un șir, cu genunchii depărtați bine chiar dacă au fuste pe ele. Nu-i nimic de văzut în afară de chiloți albi de babe, iar pe ele le doare undeva de asta.

Jonathan pune iar muzică. N-a mai vorbit de când ne-am urcat în mașină lângă apă.

Într-un final deschide gura.

— Am să-ți fac o mărturisire, zice el.

— Ah, da?

— Da.

— Ce e?

Chiar trebuie să trecem prin toată chestia asta? Dă-i drumul odată!

Oftează. Zice:

— Bun.

Sigur că da!

După care:

— Te-am căutat pe Google.

Dau din umeri.

— Și eu. Credeam că-i ceva normal.

— Și ce-ai găsit?

Cum de s-a întors treaba la mine? Eu n-am nicio mărturisire de făcut. Cel puțin nu una pe care să-mi doresc s-o fac.

Totuși, îi răspund, dacă tot ne jucăm un joculeț.

— Nimic, de fapt. Niciun Jonathan Fields nu s-a potrivit cu poza ta. Da', sinceră să fiu, nici nu m-am străduit prea tare. Sunteți mulți.

Oftează din nou. Zice:

— Bun.

Iarăși.

— Numele meu de familie nu e Fields.

Fir-ar!

— Și atunci, care-i?

— Fielding.

— Și-ai mințit pentru că…?

Mi se izbește inima de pereții pieptului.

— Femeia aia, cea de la bar, mi-a găsit fosta nevastă folosindu-se de numele meu de familie. A încercat să devină prietenă cu ea pe rețelele de socializare online. Pe Facebook și LinkedIn. I-a devenit urmăritoare pe Instagram. Nu prea vorbim, așa că n-am știut. N-am putut s-o avertizez. Au început să-și dea mesaje pe internet.

— Ce nebunie! exclam eu.

Ceea ce și este.

— A fost ceva inofensiv la început, după care a început să pună întrebări despre mine și, când nevastă-mea – scuze, fosta nevastă – a devenit bănuitoare și a trimis-o la plimbare, a început să spună tot felul de chestii, cum că ce jeg sunt eu și cum de s-a putut mărita cu mine și ce idioată e ea că probabil am înșelat-o tot timpul cât am fost căsătoriți. Chestii de genul ăsta.

Mă gândesc la vorbele lui cât se schimbă culoarea la semafor.

— Și de ce-mi spui mie asta acum?

— Cum adică?

Nu se uită la mine pentru că iar conduce.

Inima mi se potolește și își coboară bubuiturile până la un nivel acceptabil. Toată treaba asta de care mi-a zis pare rezonabilă în lumea întâlnirilor online.

Nu că aș ști, ceea ce nu mă oprește să-i accept explicația.

— N-a luat-o razna până nu te-ai culcat cu ea la a treia întâlnire și ai pus capăt relației. Ceea ce, trebuie s-o recunosc, încă mă face curioasă despre ce s-a întâmplat în dormitor de ți s-a părut ciudat, iar pe ea a transformat-o într-un soi de dependentă care umblă după drogul care ești tu și despre ce s-o fi petrecut în noaptea aia.

Vorbele astea îmi atrag un zâmbet din partea lui. Sau poate un râs pe înfundate.

— Nu crezi c-ar mai fi trebuit s-aștepți până să-mi spui? Nici măcar nu mi-ai dat șansa să mă comport ca o psihopată cu tine.

Iar zâmbet. Iar semafor. De data asta avem un colț liber de stradă de o parte și un parc pustiu de cealaltă. Profită de ocazie să se uite la mine.

— E prima oară când am mințit în legătură cu numele meu. Mi se pare greșit. Adică, dacă am fi ajuns să ne vedem iar, ar fi fost prea târziu să-ți spun și atunci chiar aș fi stricat treaba.

Măiculiță!

S-ar putea să vrea să mă mai vadă. *Fericită.*

Mințitul are să însemne sfârșitul. *Tristă.*

Se instalează deruta. Nu le am cu deruta.

— Deci, zic eu, chinuindu-mă să găsesc ceva de zis. Asta ți-e mărturisirea?

Se schimbă culoarea la semafor. Mașina nu se mișcă. El nu vede ce culoare e pentru că privește în poală cu ochii închiși.

— Nu.

Acum chiar sunt îngrijorată. Ce-i așa de rău de nici mașina n-o poate conduce?

O camionetă cu tot felul de decorații stridente pe ea trage în spatele nostru și ne orbește cu farurile care își revarsă lumina în Toyota, după care claxonează. Jonathan Fields – *ba nu!* – Fielding trece pe culoarea semaforului și trage mașina la bordură.

— Te-am căutat pe Google, zice el din nou.

— Știu. Mi-ai zis.

— Te-am găsit.

Motorul zumzăie mergând în gol. Suntem lângă parc, al cărui gard se întinde de-a lungul marginii drumului. Nu se vede nici țipenie de om, acum că bătăușii ăia de neveste au trecut de noi. Mă gândesc la alternativele pe care le am. Nu-s bune.

S-a oprit aici intenționat ca să-mi spună că m-a găsit?

Mă prefac neafectată.

— Bun, zic.

— *Pe tine.* Cea adevărată. Nu Laura *Heart.* Laura *Lochner.*

— Deci amândoi am mințit în privința numelor noastre de familie? Asta vrei să zici?

Clatină din cap. Știam c-are s-o facă. Eu doar trăgeam de timp. *Gândește! Gândește!* Uite mânerul portierei. Strada. Strada goală, gardul și băcănia de la două cvartale mai încolo.

— Înțeleg, zice el. Adică, și eu aș folosi alt nume…

Îl opresc imediat.

— Cum de mi-ai găsit adevăratul nume de familie?

Cea mai bună apărare e atacul.

— Nu exista nicio Laura Heart care să se potrivească fotografiei tale. Numai că, fiindcă te cheamă și Heart, a apărut o imagine cu toate trei. Numele, mă refer. Toate trei numele. *Laura Heart Lochner.*

Nu știu dacă să-l cred. Am fost atât de atentă! M-am căutat pe Google înainte să mă lansez în nenorocirea asta și n-am văzut nicio imagine cu mine cu toate cele trei nume. Totuși, eu nu m-am uitat la fiecare imagine. Poate că el are mai multă răbdare. Poate e mai atent din cauza femeii ăleia. Sau poate e mai atent din alte motive.

Sau poate că deja știa.

— Bun, zic eu iar, de data asta resemnată. M-ai încolțit.

— Uite ce, spune el, am citit tot. Fiecare articol pe care l-am putut găsi despre ceea ce s-a

întâmplat, și, evident, tot am venit să mă întâlnesc cu tine, așa că…

Nu-l las să termine.

— Ești cumva reporter sau cam așa ceva?

Se simte jignit, dar nu-mi pot da seama dacă a exersat asta înainte. Reporterii pot fi șmecheri ca naiba.

— Nu! insistă el. N-am vrut decât să mă asigur că știu în ce mă bag.

— Aș putea spune și eu la fel.

Îmi scot telefonul, gata să-l caut pe Jonathan Fielding pe Google. Numai că telefonul meu e mort, nu știu când a murit, dar este.

Îmi întinde telefonul lui.

— Vrei să verifici? Așa e corect.

Îi dau mâna la o parte.

— Nu. Ce-am să găsesc care să semene măcar un pic cu povestea mea?

Îmi înfrunt călăul fără ocolișuri. Îl simt cum îmi atârnă în ștreang mai întâi speranța, ca să mă pot uita la ea cum moare sub ochii mei. Așa se proceda pentru a aplica pedeapsa maximă: se atârnau în ștreang conjurații unul câte unul, forțându-i pe ceilalți să se uite.

— Deci ce vrei să știi? E totul acolo, în articolele pe care le-ai citit. S-a petrecut acum unsprezece ani, așa că a trecut mult timp de atunci.

Încearcă să-mi găsească privirea, dar eu nu pot suporta.

— Bun, nu-i nimic.

Brusc nu pot suferi cuvântul ăsta.

— Uite ce e, n-am vrut decât să știi că știu. Ca și cu numele meu de familie. Te plac și nu vreau să pornesc cu minciuni.

Închid ochii. Număr până la cinci, șase, apoi șapte. Încă mai număr când vorbește iar.

— Mi s-a întâmplat ceva când eram adolescent. Ceva la fel de traumatizant. Adică nu chiar la fel, dar similar în faptul că nu m-a părăsit niciodată. A

planat deasupra mea vreme de ani de zile și cred că încă n-a dispărut.

Se așteaptă să intru și eu în vorbă, dar eu încă mai număr, privind drept în față. Țin mâna pe mânerul portierei.

Nu pot să sufăr conversația asta. Nu mă pot întoarce la momentul acela din trecut. La noaptea aceea. Am fost idioată să vin acasă și să cred că trecutul n-are să fie aici, așteptându-mă.

El vorbește în continuare.

— Eram pe plajă cu niște prieteni. Obișnuiam să ne strângem acolo să bem și să pierdem vremea. Orașul în care am crescut era un oraș mic. Polițiștii se făceau că nu văd. Oricum, am văzut un bătrân în ocean, înota. Înainte și înapoi, la lumina lunii. Nu i-am dat atenție, după ce ne-am dat seama ce făcea – pricepi tu, doar înota.

Încerc să ascult. Încerc să mă concentrez la povestea lui Jonathan, numai că mă trage pădurea înapoi.

— Dintr-odată s-a oprit, ca și cum ar fi fost prea obosit sau cam așa ceva. A fluturat un braț și a strigat la noi. Eu mi-am scos pantofii și am luat-o la fugă spre marginea apei. O fată suna la Urgențe. Ceilalți puști mă luau cu: „Ce faci? Ar putea să te-nece!" Iar eu știam că au dreptate. Numai că mi se părea greșit să nu încerc să-l ajut.

Face o pauză și eu îmi dau seama c-ar trebui să reacționez cumva, cu un „O, Doamne, și tu ce-ai făcut?" sau „Și după aia ce s-a întâmplat?", dar nu l-am ascultat cu suficientă atenție. Era ceva cu o plajă și cu un bărbat care înota…

Continuă fără mine.

— Până să vină poliția, intrase sub apă. Așa, pur și simplu. N-am să uit priveliștea aia niciodată. Să-i văd capul dispărând, și apoi, ultima parte din el care a intrat sub apa aia neagră, mâna care flutura după ajutor.

— Și ce s-a întâmplat? întreb până la urmă.

— S-a înecat, asta s-a întâmplat. Chiar sub ochii mei, iar eu n-am făcut nimic să-l ajut. Nici măcar n-am încercat.

Îmi mai găsesc niște cuvinte.

— Ce-ai fi putut să faci?

Clatină din cap ca și cum ar fi auzit-o de o mie de ori, iar eu mă întreb dacă-i spune aceeași poveste fiecărei femei de pe findlove.com. Mă întreb dacă i-a zis-o și nebunei care-a urmărit-o pe nevastă-sa. Mă întreb dacă e măcar adevărată povestea.

— Nimic, știu. Era prea departe să ajung la el și nu aveam nici pregătirea necesară sau ceva de genul ăsta. Ar fi putut să se prindă de mine și să ne tragă pe amândoi la fund. Știu toate astea. Și totuși priveliștea aia mă urmărește. Mâna aia, cum dispărea ea.

Pauză lungă. Oftat adânc. Așteaptă să-mi fac și eu mărturisirea, dar eu nu.

În schimb…

— Îmi pare rău! Trebuie să fie foarte greu să duci așa o povară.

Replica asta am luat-o de la psihiatru.

— Oricum…, zice Jonathan Fielding.

Ăsta e al doilea cuvânt preferat al lui și nu pot să sufăr faptul că găsesc chestii care să nu-mi placă. Chestii pe care le pot folosi ulterior, după ce s-a terminat prost, să mă conving că, *oricum,* nu era deloc potrivit.

— Așa că, atunci când am citit despre ce s-a întâmplat când erai tu la liceu, am înțeles un pic cum pot să apară asemenea lucruri și cum te pot afecta după aia pentru tot restul vieții.

Zâmbesc. Zâmbetul mi se așterne pe față ca o mască.

— Am citit tot ce-am putut găsi. Unul dintre articole zicea că au găsit mașina abandonată la celălalt capăt al parcului natural. Adânc în pădure. Și cu un vagabond dormind în ea.

— Lionel Casey, vorbesc eu în cele din urmă.

Ar fi și cazul.

— Exact, Lionel Casey, repetă el după mine. N-a ajuns niciodată la proces pentru c-a fost găsit lipsit de discernământ. A murit într-un spital de boli mintale susținându-și în continuare nevinovăția.

Dau din cap.

— Da, spun eu.

Pauză lungă. După care…

— Mai crede lumea c-ai făcut-o tu? De-aia nu-ți folosești tu numele adevărat?

Mă uit la el acum și nu știu ce văd. Mintea mea s-a întors acolo, în pădure, la mașina aia, și el a devenit un element din această povară a tuturor poverilor. Mâna mea strânge mânerul portierei și, înainte să mă pot opri, am și ieșit din mașină, alergând pe lângă gard spre parc.

Îl aud strigându-mă:

— Laura!

Aud altă portieră închizându-se și numele meu, de data asta mai tare.

— Laura! Oprește-te!

Alerg și alerg până găsesc intrarea, după care mă aflu în parc, în parcul întunecat și plin de gunoaie, care mă rog să mă înghită.

Jonathan Fielding e rapid. Mai rapid ca mine pe tocuri, iar eu am o ipoteză despre motivul pentru care le-au inventat bărbații. Îi simt mâna apucându-mă de braț și trăgându-mă înapoi, de cad pe el și ne prăvălim amândoi pe jos.

— Iisuse Hristoase! zice el, ridicându-se și scuturându-se pe haine. Ce-i cu tine?

Eu nu mă ridic, nici nu mă șterg și nu fac nimic altceva decât să mă uit fix la străinul ăsta al cărui nume nici măcar nu-l cunosc.

— Îmi pare rău! spune el. N-ar fi trebuit să te întreb asta, dacă mai crede lumea că l-ai omorât tu pe băiatul ăla. Te rog!

Îmi întinde mâna, dar eu n-o apuc.

— Nu insinuam că tu… Eu doar încercam să mă regăsesc în povestea asta. Să înțeleg prin ce-ai putea trece după ce te-ai întors aici, unde s-a întâmplat totul.

Îl ascult iar. Mă trage înapoi cu ceva ce sună a rațiune.

După care aruncă o privire în jur.

Parcul e tăcut, dar cumva amenințător, ca și cum noi l-am fi redus la tăcere. Ca și cum ar aștepta să revină la viață să se înfrupte din noi. În parcul ăsta au fost omorâți oameni pentru cheile mașinii și portofel.

— N-ar trebui să stăm aici. Lasă-mă să te duc înapoi în oraș, măcar! Te rog, Laura!

Întinde iar mâna, și de data asta i-o apuc și mă ridic în picioare. Scutur praful de pe rochia lui Rosie. Ne îndreptăm repede înapoi spre intrare. El vorbește întruna. Explică.

— S-au zis chestii și despre mine. Despre noi toți care am fost pe plajă în noaptea aia. Ne-au întrebat de ce n-am încercat să-l salvăm.

Nu-i același lucru. Nici pe departe. Îl las însă să continue.

Ajungem la mașină. Îmi deschide portiera și intru.

Pentru a treia oară, mă urc în mașina lui.

— Pur și simplu n-am vrut să existe minciuni între noi așa de devreme, asta-i tot. De-aia am vrut să-ți spun că știu și că înțeleg, ca să nu crezi că nu te privesc cu ochi buni. Doamne, nu fac decât să înrăutățesc lucrurile, nu-i așa?

Jonathan Fielding a devenit vorbăreț acum. Știe exact ce să spună, pentru că-i cred fiecare cuvințel. M-am târât departe înăuntrul poveștii noastre, poveștii mele și a lui Jonathan, și văd numai ce e chiar în fața ochilor mei. Nu văd faptul că acum două zile nici nu auzisem de el și nici el de mine. Nu văd că povestea noastră are acum capitole, pline de întrebări, explicații și anchete secrete ale vieților pe care nu eram gata să le dezvăluim.

Femeia de la bar. Noaptea din pădure. Lacunele din povestea lui.

Iar o fac? Îl construiesc eu ca personaj? Scriu povestea noastră pe potriva dorințelor mele?

Pot întreba tot ce vreau. Nu-i nimeni să-mi răspundă. Sunt singură cu mintea mea defectă.

Singură. Povestea vieții mele și, în ciuda a tot ceea ce știu, dar nu pot să văd, e singura poveste căreia vreau să-i pun capăt.

CINCISPREZECE

Rosie. În prezent. Vineri, ora 14:45.
Branston, Connecticut.

Venise un al doilea email la puțină vreme după primul. Aceeași femeie de pe findlove.com care-l trimisese și pe cel dintâi. Pe cel în care scrisese, simplu: „FUGI!”

Iar acum venise și al doilea: „NU-I CINE ZICE CĂ E.”

Gabe răspunsese, cerând mai multe informații. Nu-i spusese că dispăruse Laura. Nu voise s-o sperie pe femeie. Zisese doar că era important. „Trebuie să știu dacă e același tip, ție ce nume ți-a dat? Ai făcut rost de numărul lui de telefon sau adresă?” Numai atâta le trebuia, ceva după care să-l identifice pe om. Așteptaseră mai bine de două ore, dar nu mai venise niciun răspuns. Gabe se dusese acasă, chemat de soția lui geloasă și dornică de afecțiune, lăsându-i pe Rosie și pe Joe să stea cu rândul în fața ecranului.

Rosie măsura încăperea cu pasul, ținându-l în brațe pe Mason, care acum voia atenție, simțind că era ceva în neregulă. Foarte în neregulă.

— Unde s-a dus? întrebă Rosie. Serios, de ce ne-ar fi spus toate chestiile alea și apoi să dispară?

Joe ridică din umeri.

— Nu știm nici măcar ce vrea să spună cu ce ne-a zis. Poate doar s-a pârlit. Poate era doar ofticată și voia să ne facă să avem o părere proastă despre el. Iar acum s-a răzgândit…

Rosie tot dădea ture insulei de bucătărie, cu ochii când la Joe și la computer, când la ușă, încă sperând s-o vadă pe Laura dând buzna înăuntru ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Joe vorbi în continuare:

— E trecut de cinci, Rosie. Știu ce zicea Gabe, dar…

— E o nebunie. Povestea aia despre Rick și Laura.

Tot spuneau amândoi asta, ca efect al haosului pe care-l lăsase Gabe în bucătăria lor.

— Nu-mi vine să cred că n-am știut. Că nu ne-a zis. Oricum, îți imaginezi că doamna Wallace trebuie să îi fi spus mamei tale. Îi povestea mamei tale totul. Și maică-ta n-a scos o vorbă.

— Ai dreptate. Ar trebui să sunăm la poliție, zise Rosie, gândind cu voce tare.

Joe veni lângă ea, cuprinzându-și soția și fiul cu brațele.

— Bun. Am să sun la bonă, o place pe Zoe cel mai mult, nu?

Rosie încuviință din cap și-l mângâie pe Mason pe părul moale, apoi se uită la telefon și sună la poliție.

Le dădu adresa, le povesti cum stăteau lucrurile. Fu trimis un echipaj.

— Fir-ar! făcu Joe când ea termină de vorbit. Am făcut-o și pe-asta.

Se ridică de la masă și i-l luă pe Mason din brațe. Sună la bonă și o imploră să vină, fie și numai să-l ducă pe Mason o oră în parc. Îl așeză pe băiețel într-un scaun de rapel și-i puse desene animate. Îi dădu niște biscuiți și lapte ca să-i distragă atenția, după care reîmprospătă pagina de pe computer. Tot nimic. Nu mai veniseră mesaje.

Rosie stătea la fereastra din sufragerie, privind în stradă.

— Crezi că i-a făcut ceva Rick Wallace? Asta încerca să ne spună Gabe?

Vorbea cu sine acum.

Joe rămase în bucătărie uitându-se la ea cum privește în gol.

— Nu știu, Rosie.

Apăru mașina, cu girofarul și sirena nepornite. Trase lângă trotuar și opri. Se deschiseră ușile,

după care se închiseră. Rosie îi aștepta la aleea din față.

— Sora mea n-a venit acasă azi-noapte.

Le explică totul în bucătărie.

— Îl duc pe Mason sus până vine Zoe. Poate o să tragă un pui de somn. Și o să pot să verific dacă nu mai găsesc ceva printre lucrurile Laurei.

Joe își căuta pretexte să părăsească încăperea. Mason știa că polițiștii nu vin decât atunci când sunt probleme.

Polițiștii stăteau la masă, luând notițe. Findlove.com, Jonathan Fields, barmanul, femeia pe care o găsiseră folosind un profil fals. Literele alea: „F-U-G-I!”

Rosie își dădu numele: Rosie Ferro. Apoi numele și semnalmentele surorii ei. Le scoase și o poză s-o vadă.

Vârstă, ultimul domiciliu cunoscut, înălțime, greutate, culoarea ochilor.

Nu mai stătuse de vorbă cu poliția din noaptea aceea cu unsprezece ani în urmă.

Și dacă se înșela? Noaptea respectivă îi revenise în minte acum că-și descria sora.

— Ne puteți spune pe litere numele surorii dumneavoastră?

Îi rămaseră literele în gură cât căută un semn de recunoaștere. *L-o-c…*

Cea mai tânără dintre cei doi era o femeie, polițista Pearson. Arăta de douăzeci și cinci, poate treizeci de ani. Trebuie să fi fost ea însăși adolescentă în noaptea în care Rosie o auzise pe Laura țipând.

Cel mai în vârstă era bărbat. Polițistul Conway, care se apropia de patruzeci de ani. Cu verighetă pe deget și câteva kilograme în plus în talie. El trebuie să fi fost deja în forțele de poliție pe vremea aceea.

— La ce oră a plecat de acasă?

Rosie se smulse din gânduri.

— Mă scuzați, poftim?

— La ce oră, întrebă din nou polițista Pearson, a plecat sora dumneavoastră de-acasă?

Rosie le spuse ora și le dădu și numărul de telefon, și adresa de email a Laurei.

— Un prieten de-ai noștri a reușit să afle locul în care i-a murit bateria telefonului. Are pe cineva la compania de telefonie mobilă, dar asta-i tot ce-a putut obține. Tot mort e de-atunci.

Polițistul Conway dădu câteva pagini în urmă pe carnețel. Se prefăcu a citi ceva.

— Deci așa ați găsit barul unde cineva a recunoscut o fotografie a unui individ dintr-o serie de bărbați posibili de pe site?

Rosie aprobă din cap.

— Asta a fost prima noastră pistă. Acum avem și o femeie pe site care-l cunoaște.

Interveni Pearson:

— Dar nu știți sigur că sora dumneavoastră a fost cu el azi-noapte. Sau că fotografia aceasta este a bărbatului cu care discuta ea. Corect?

— Nimic nu-i sigur. De-aia avem nevoie de lista ei de apeluri și de mesajele de email, precum și acces la contul ei de pe site. A vorbit cu el la telefon. Știu asta clar. Numărul lui are să fie acolo!

Conway:

— Știți pentru că v-a spus ea?

— Da, pentru că mi-a spus ea. S-a îmbrăcat frumos pentru întâlnire. Nu și-a luat nimic cu ea în afară de poșetă. Urma să se întâlnească cu bărbatul ăsta, cu Jonathan Fields. Numărul lui are să fie acolo!

Rosie vedea cum își face loc încet îndoiala în suflet. Laura nu lipsea de nici măcar o zi.

— Aveți nevoie de mandate, nu-i așa? Le puteți obține sau nu? întrebă ea.

Pearson și Conway se uitară unul la altul.

— Depinde de judecător, dar cel mai probabil nu mai devreme de mâine dimineață. Putem da în urmărire mașina dumneavoastră, zise Pearson.

Rosie izbi cu pumnul în masă.

— Nu! V-am spus, am găsit mașina. Era parcată pe Richmond. Am dus-o noi acasă. E chiar acolo, pe aleea de acces auto.

Vorbi Conway:

— Deci mașina n-a dispărut, ci doar sora dumneavoastră?

— Da!

Două oftaturi adânci, după care polițiștii se ridicară în picioare.

— Avem codul ei de asigurări sociale, zise Rosie, întinzându-i o hârtiuță lui Conway. Ce se întâmplă acum?

— O să facem un raport. Puțin probabil să se întâmple mare lucru până mâine, doar dacă nu mai apare ceva până atunci care să indice că s-a petrecut o infracțiune. În majoritatea cazurilor, persoana apare ea.

Conway încercase să pară înțelegător, dar vorbele lui sunaseră condescendent.

Rosie se ridică în picioare, iar cei doi polițiști se îndreptară spre ușă.

— Și nu contează că noi știm că n-ar face așa ceva? întrebă ea, ținându-se după ei.

Pearson îi răspunse fără să se oprească din mers:

— Așa cum a zis partenerul meu, oamenii apar ei, de regulă.

Nu-i făcuseră nicio promisiune. Nu avuseseră sentimentul că era ceva urgent. Nu păruseră să recunoască numele, dar asta avea să se întâmple în secunda în care-l introduceau în sistem. *Laura Lochner. Fata găsită lângă un cadavru. Cu arma crimei în mână.*

Decizia de a-i chema i se păruse nemaipomenită, ca și cum ei ar fi avut s-o găsească pe Laura într-o clipită chiar dacă prețul ar fi urmat să fie scoaterea trecutului la iveală. Mașina însă plecă la fel cum venise, fără girofar și sirenă pornite. Fără nimic.

Joe reveni de sus. Se uită la ecran, apoi la Rosie, clătinând din cap. Nu era nimic nou.

— Ce se petrece?

Joe se dădu mai aproape. Se mișca încet. Amenințător. Ținea niște hârtii în mână.

— Ce e? întrebă Rosie.

Nu-i plăcea expresia de pe chipul lui.

Joe îi întinse hârtiile. Erau trei. Bilețele dactilografiate.

— Le-am găsit în camera ei. În buzunarele hainelor ei.

— Exact cum obișnuia să procedeze altădată, replică Rosie.

Când era adolescentă, Laura ascundea diverse lucruri de mama lor în buzunarele hainelor, ale hainelor care se purtau în alte anotimpuri și care erau băgate în spatele dulapului. Putea fi orice: țigări, prezervative, telefonul. Nu că mama lor s-ar fi deranjat să caute.

Rosie desfăcu primul bilețel.

Știu ce-ai făcut.

Apoi al doilea.

N-ar fi trebuit să te mai întorci.

Și pe al treilea.

Ai să plătești.

Rămase cu ochii pironiți la bilețele, citindu-le iar și iar. Joe stătea în picioare lângă ea, ținând-o de brațe.

Se uită concentrată la el, încercând să măsoare frica din ochii lui.

— Știai de astea?

Frica lui nu era la fel ca a ei la vederea acestor bilețele care schimbau totul.

— Ce anume mă întrebi? reacționă Joe indignat.

— Ți-a zis Laura de ele? De unde-au venit? Cine-ar fi putut să le trimită?

Îi dădu drumul și plecă de lângă ea, apoi se întoarse.

— Nu-mi vine să cred că m-ai întrebat așa ceva! Tu nu te gândești că ți-aș fi spus? Dacă nu imediat, atunci cu siguranță azi-dimineață, când nu s-a întors acasă?

Rosie nu-i putu răspunde pentru că nu știa ce să mai creadă. Fuseseră atâtea conversații care păreau să se potolească atunci când o auzeau pe ea coborând sau venind de după colț – Laura, Gabe și Joe, uneori doar Laura și Joe.

Poate că-i spusese despre bilețele. Poate că-i spusese și alte lucruri.

— Știi? întrebă Rosie în cele din urmă.

— Ce să știu?

Nu putu să rostească cuvintele. Nu le rostise niciodată. Niciodată nu pusese întrebarea. În unsprezece ani.

— Ce e, Rosie? Spune odată!

Și atunci îi veniră cuvintele, evadându-i din gură înainte să le poată prinde. Cuvintele, întrebarea la care nu dorise răspuns.

— Ți-a spus că l-a omorât?

Întrebarea plutise mereu în aer. Deasupra tuturor din noaptea aceea.

Tot ce știau era ce spusese Laura la poliție. Era în mașină cu prietenul ei. Se deschisese portiera dinspre șofer. Un bărbat îl trăsese afară. Auzise pârâitul lemnului pe oase. Apoi un țipăt. Ieșise târâș pe cealaltă parte și se ascunsese în desișul de pe marginea drumului. Bărbatul mai dăduse de două ori cu bâta, după care se urcase în mașină și plecase.

O reținuseră douăzeci și patru de ore până se găsise mașina, în altă parte a parcului natural, în adâncul pădurii. Lionel Casey o transformase în noua lui casă.

Laura nu fusese niciodată pusă sub acuzare. Totuși, întrebarea persistase: de ce fusese găsită

stând în picioare lângă cadavru? Cu bâta în mâini? Cu sânge pe haine?

Rosie întrebă din nou.

— Ți-a zis că l-a omorât pe băiatul ăla?

Joe clătină din cap.

— Nu.

Rosie rămase apoi tăcută, punându-și întrebări despre soțul ei. Despre sora ei. Despre ce-i făcuse cu atâția ani în urmă unui băiat în pădure. Primei ei iubiri. Unui băiat pe nume Mitch Adler.

Și despre ceea ce s-ar fi putut să-i fi făcut noaptea trecută unui bărbat pe nume Jonathan Fields.

ȘAISPREZECE

Laura. Ședința numărul opt.
Cu trei luni în urmă. New York.

Dr. Brody: Tu nu-i vezi cruzimea?

Laura: A cui, a lui Mitch Adler? Cruzime e un cuvânt dur. Nu era decât un licean lăbar care-și juca opțiunile.

Dr. Brody: Știa că-ți provoacă durere. Nu era ceva apărut accidental în urma acțiunilor lui egoiste. Era ceva intenționat. Iar asta e cruzime.

Laura: Mie-mi părea tulburat și asta mă atrăgea la el, ca și cum aș fi putut să-l fac să se simtă mai bine dacă reușeam să ajung până la sufletul lui. Dacă-l iubeam suficient.

Dr. Brody: Te-ai gândit că-l puteai repara, după care avea să poată să te iubească?

Laura: Știu că sună ridicol. Îmi dau seama de asta acum. N-avea să mă iubească în veci.

Dr. Brody: Îți amintește asta de altcineva? Cineva din copilăria ta?

Laura: Nu cred. Unde bați?

Dr. Brody: Uneori încercăm să reparăm trecutul reparând prezentul.

Laura: Păi e stupid.

Dr. Brody: Așa ne funcționează nouă creierul. E ceva subconștient și nu e stupid.

Laura: Dar e periculos.

Dr. Brody: Da. Poate fi foarte periculos.

ȘAPTESPREZECE

Laura. Noaptea de dinainte. Joi,
ora 22:00. Branston, Connecticut.

Știu ce-ai făcut.
N-ar fi trebuit să te mai întorci.
Ai să plătești.

Biletelele au venit la dați și în locuri diferite. Primul, împăturit sub ștergătorul de parbriz al monovolumului lui Rosie când îl luasem până la pista de alergare. Dădusem ture de alergare, mașina era trasă pe un delușor din parcarea liceului de stat din orașul vecin, un oraș care are școli bine dotate, fără paznici la poartă, căci de ce-ar avea așa ceva? De-aia plătesc oamenii milioane de dolari pentru o casă acolo. Mă întreb ce-ar zice dac-ar ști că securitatea lor defectuoasă le permite accesul oamenilor ca mine. Oameni care se poate să fi ucis pe cineva.

Alerg un tur de pistă în două minute. Cine lăsase bilețelul ăla mă urmărise, așteptase să mă înscriu pe curba din partea opusă parcării.

Al doilea a venit într-un pachet de pe Amazon. Fusese strecurat între deschizăturile cutiei neacoperite cu bandă adezivă. Era o cutie cu pijamale pe care le comandasem online. Cerusem să fie expediate pe adresa lui Rosie.

Pe al treilea l-am găsit sub pernă.

Erau dactilografiate. Pe hârtie albă, tăiată după cuvinte și apoi împăturită ca niște obiecte de origami.

„De ce nu-ți încui ușile?” o întrebasem pe Rosie în ziua în care găsisem al treilea bilețel. „Nu-ți faci griji că ți-ar putea fura cineva ceva?”

Rosie îmi aruncase privirea ei clasică de „Glumești?”. Eram în bucătărie. Întinsese brațele în față foarte dramatic. „Aș vrea eu! Jumate din

chestiile astea sunt porcării de la vechea noastră casă și de la a lui Joe, totul e vechi. Luați-le! Luați-le pe toate, numai vinul să-l lăsați!”

„Ha, ha!” râsesem eu cu ea, după care mă dusesem sus și mă așezasem pe patul de la mansardă, uitându-mă fix la ușă, la fereastră și la dulapul unde ascunsesem ultimul bilețel. Sau cel mai recent. Asta fusese acum două zile. Poate că mai urmau. Sau poate că mai urma altceva.

Ar trebui să mă îngrijoreze bilețelele, și nu străinul ăsta care stă lângă mine. Poate că așa și e. Poate că de-aia n-am mai dormit mai mult de două ore legate de când a venit primul. Simt epuizarea în oase. În creier. Ceața groasă nu mă ajută când străinul și cu mine tragem mașina într-un garaj subteran.

Am tot vorbit despre noaptea aia cu străinul ăsta. Cu Jonathan Fielding. Noaptea petrecerii din pădure. Nu mă opresc.

Îl chema Mitch Adler. Mergea la liceul de stat și-l cunoscusem la o petrecere cu șase luni înainte.

Nu era un băiat de treabă. Nu era un prieten bun. Numai că eu îmi spusesem că existau motive pentru asta și că eram singura persoană care putea să-l repare.

— Probabil c-ai citit c-a venit la petrecerea aia cu o fată, zic eu.

Jonathan încuviințează din cap. Nu vrea să mai provoace încă un moment în care eu să mă pierd cu firea, iar el să fie nevoit să-și riște viața fugind după mine printr-un parc periculos.

După care spune:

— Părinții lui au declarat că era fata cu care se văzuse tot anul și că o adusese acasă la cină. Au zis că o considerau prietena lui. Și au mai zis, continuă el, că pe tine nu te cunoscuseră și că nici nu-ți auziseră numele până în noaptea aceea.

Jonathan Fielding, da’ ți-ai făcut temele!

Adaug informații la documentarea lui:

— O chema Britney. Blondă. Ochi albaștri. S-a dovedit că *fusese* adevărata lui prietenă de mai bine de un an. Eu habar n-avusesem. Crezusem că eu eram prietena lui. Făcuse sex cu ea în mașină înainte să intre amândoi în pădure la petrecere.

Ăsta-i adevărul.

— Mașina era acolo. Era parcată pe drum mai încolo de celelalte.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce și-a lăsat mașina așa de departe pe drum?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Poate s-a gândit c-o să aibă iar parte.

Atunci el se uită la mine.

— Dar nu de la aceeași fată? Nu de la Britney, fata cu care deja făcuse sex? Ci de la tine, două fete într-o noapte?

Fir-ai tu să fii, Jonathan Fielding! Da, așa e.

S-a oprit motorul. Stăm în întunericul garajului fără ferestre și acum și al dispoziției mele.

— Nu știu la ce se gândise.

Nu mai zice nimic, dar știu la ce se gândește *el.* Toate informațiile sunt disponibile pentru oricine și sunt sigură că le-a găsit.

Mă simt în defensivă. Sunt iar la secția de poliție acum unsprezece ani, cu sânge pe haine. Așchii în mână de la strâns bâta atât de tare.

Cu lacrimi care-mi curg pe fața murdară. Pe sufletul murdar.

— N-aveam de gând să fac sex cu el în mașina aia. L-am lăsat să creadă așa ceva, dar n-aveam de gând s-o fac prima oară așa, pe bancheta din spate a unei mașini cu un nenorocit care luase pe altcineva la petrecere. Pe cineva pe nume Britney care se întâmpla să fie prietena lui adevărată.

Jonathan se uită la mine și zâmbește. Zâmbetul lui nu e unul cald.

— Ce credeai c-are să se întâmple? întreabă el, dar întrebarea lui nu e, realmente, întrebare.

— Nu știu ce vrei să zici.

Ba știu.

— Cum aveai să-l ții la distanță? Pare periculos.

Îmi pune mâna pe braț și văd o străfulgerare de liniștire.

— Nu te judec, pur și simplu nu înțeleg de ce să pleci cu el. Să te duci la mașina lui. Să intri în ea.

Îmi șterg orice urmă de expresie.

— Dură remarca!

Bate în retragere. Acum văd compătimire.

— Deci ce s-a întâmplat?

Nu-mi scapă faptul că nu pomenește deloc de bâtă. Nu ia de bună povestea mea așa cum a luat-o poliția după ce l-a găsit pe Lionel Casey în mașină.

— Ieșeam cu individul. Era un rahat. Mi-a cerut să fac ceva. Un ultimatum. O condiție ca să-l păstrez. Iar eu eram disperată. Credeam că, dacă suntem singuri, dacă vedea cât de mult îl iubesc, avea să înceteze să mai fie un rahat. Nu știam de Britney, de cum fusese cu ea un an întreg. Știam doar că luni de zile venise și plecase din viața mea, ceea ce fusese ca o tortură pentru mine. Niciodată nu știam când avea să fie alături de mine. Niciodată nu știam când avea să dispară. Dar când se întorcea, sentimentul era îmbătător. Nimic nu se compara cu el. N-ai dat niciodată peste o femeie care să te facă să te simți astfel?

Stă și se gândește preț de o clipă, dar nu. Psihiatrul avea dreptate. Oamenii normali nu cad în asemenea capcane. Numai cei frânți.

— Sunt sigur c-aș fi dat, dacă n-aș fi întâlnit-o pe nevastă-mea atât de repede, zice el, mințind, și din minciunea asta îmi dau seama că se pricepe să fie și amabil.

Fiindcă de-asta a și spus-o, din amabilitate. Eu eram tipa aia frântă, praf, dar atrăgătoare. Eram prietena aia pe care toată lumea încearcă s-o ajute, dar care nu vrea s-asculte de vorbă bună.

Trece ușor la altă întrebare:

— De ce erai așa de atrasă de el? De dobitocul ăsta care nu te trata decât cu firimituri?

Am un răspuns. O minciună.

— Tata ne-a părăsit când aveam eu doisprezece ani. Ne-a lăsat pentru altă familie. Probabil că are de-a face cu asta. Atunci a pornit totul. Mi-a luat ani de zile să mă înțeleg. Care părți erau frânte și de ce. Ce ușurată am mai fost când i-am dat de capăt!

O minciună bună, să spun că plecarea lui Dick a reprezentat începutul problemelor mele. Începutul furiei mele. Adevărul e că eu eram frântă cu mult înainte să ne părăsească el.

Jonathan însă o ia de bună și trece mai departe.

— Și ce s-a întâmplat cu tipul de la New York? Cel care a dispărut?

Bună întrebare, Jonathan Fielding!

— Nu știu. Sincer. A fost primul bărbat pe care l-am crezut bun, zic eu, după care ridic din umeri cu tristețe pe chip.

Adevăr. Adevăr. Adevăr. Totul e adevărat, până și tristețea.

— Deci trebuie să-ți fie greu, zice el. Să revii la întâlniri. Trebuie că analizezi totul, chiar și ce spun eu acum.

Descriu cercuri cu mâna ca un magician.

— De-aș avea puteri magice să văd ce se petrece acolo înăuntru!

Zâmbesc. Încerc să par glumeață.

Încă o pagină din istoria noastră. Începe un nou capitol.

— Păi, zice el. Nici mie nu mi-e ușor, dacă asta te face să simți mai bine.

Da. Să moară și capra vecinului. Sentimentul ăsta e mai tare ca empatia de fiecare dată.

— Cum așa? întreb.

Vreau să aud ceva rău de tot. Vreau să aud cât a suferit ca să nu mă simt singură în suferința mea. Am stat prea mult prin preajma lui Rosie, a lui Joe și a fericirii lor conjugale.

— Ți-am zis c-a murit mama anul trecut, nu?

Dau din cap că da. Mi-a zis. Aproape c-am uitat, pentru că pot fiu egoistă în felul ăsta, să aud doar partea cu cât de mult l-au iubit părinții lui și să simt furia invidiei de la asta.

Epuizarea provocată de insomnia cronică te poate face astfel.

— S-a întâmplat la puțină vreme după divorț. Poate la o lună. Nevastă-mea a fost la înmormântare. Scuze, fosta nevastă. Nu știu de ce tot greșesc așa.

Nici eu.

— Trebuie că ți-a fost greu, comentez.

O tot spunem amândoi. Mă întreb dacă și el i-a fost pacient aceluiași terapeut. Ha, ha!

— Când i-au coborât sicriul în groapă, m-am uitat la fosta mea soție, care stătea de partea cealaltă, nu lângă mine, și m-am simțit de parcă m-aș fi uitat cum se duce toată iubirea din viața mea în mormânt cu mama. Încă nu mi-a trecut senzația asta. Sentimentul ăla că totul e atât de fragil. Că acel lucru care face să merite să fie trăită viața poate să dispară instantaneu și nu ai cum să te opui.

Sfinte Sisoe!

Mă holbez la el pentru că stă cu ochii închiși și nu mă poate vedea. Și pentru că plânge. Nu-i curg lacrimile șiroi, ci doar picură vreo două-trei mititele.

Clipește să le-alunge, deschide iar ochii și mă surprinde holbându-mă la el.

Îmi mut privirea în altă parte.

— Scuze! zic eu. N-am vrut să mă holbez. M-ai luat pe nepregătite.

Zâmbește și clatină din cap.

— Toată vorbăria asta despre sensul vieții și despre întâmplările astea oribile din trecutul nostru și despre despărțirile neplăcute… Asemenea chestii nu apar chiar atât des în conversație, așa că le dau la o parte. Mă scol. Mă duc la lucru.

— Și verifici câte persoane te-au apreciat și ți-au făcut cu ochiul pe findlove.com.

— Exact.

Răsuflu cu putere ca să știe că alerg alături de el în această cursă cu obstacole emoționale.

— A fost intens. Îmi pare rău! Sunt foarte predispusă la reflecții de când m-am întors acasă. E numai vina mea.

— Știi ce-i amuzant? întreabă el.

Habar n-am.

— Ce?

— Te face să te simți bine într-un fel. E catartic.

Știe cum să dea paginile mai departe. Îl aprob.

— Știu. De când m-am întors acasă n-am mai avut și eu parte de o conversație care să nu fie cu bârfe despre mămici, sport și istorioare amuzante din copilăria noastră. Mereu numai istorioarele amuzante. Celelalte niciodată.

— La fel și la mine. Chiar și când îmi vizitez tatăl sau sora. Nu vorbim deloc de mama, în afară de a ne aminti cum îi plăcea ei asta sau ailaltă sau ce-ar fi zis despre ceva ce se petrecea la știri. Niciunul dintre noi nu vorbește despre golul din viețile noastre, despre cum pune el într-o lumină puternică moartea și pierderea. Asta te face să te simți uneori singur.

Jonathan Fielding, habar n-ai tu cât de singur! Sau poate că ai. Poate că știi în alt fel, după ce-ai avut parte de așa o iubire incredibilă de la un părinte, care acum a dispărut. Poate că e mai rău decât să-ți petreci toată viața tânjind după ea. Poate că golul care a rămas e la fel de mare și imboldul să-l umpli cu alte chestii, la fel de puternic.

Vreau să mă întind peste consola de plastic ieftin a mașinii ăsteia care e complet în neregulă și să-l cuprind în brațe. Vreau să-mi îngrop fața în ceafa lui, să-i miros pielea și să-i simt căldura. Bărbatului ăstuia care știe. Bărbatului ăstuia care înțelege.

O și aud pe Rosie certându-mă: „Tu chiar nu vezi cum bărbații ăștia sunt un drog pentru tine? Tu chiar nu pricepi? Nu-ți pot umple golul, ci doar să-l adâncească.”

Am să mă las mâine, Rosie. Îți promit. *Încă unul și gata.*

Trebuie să văd dacă nu cumva ăsta nu-i rău. Cuvintele lui. Lacrimile lui. Cum să nu fiu încă în stare să fac diferența? Am învățat să nu-i alung pe cei buni. Am învățat cum să-i citesc pe cei răi, să nu le construiesc în minte o imagine mai bună decât ceea ce sunt. Nu-i așa?

E greșit oare să-l văd pe Jeg stând vizavi de mine?

Jonathan Fielding îmi citește iar gândurile.

— Cum îl chema? mă întreabă.

— Pe cine?

— Pe bărbatul de la New York. Cel care te-a părăsit. Care a dispărut.

Cât pe ce să zic „Jeg”, însă ăsta nu-i, probabil, cel mai potrivit răspuns.

— Kevin.

Ceea ce adevărat. Cuvântul însă îmi e amar pe limbă.

Urmează o pauză, una lungă, și acum se holbează el la mine. Nasoală-i răzbunarea! Simt apoi cum o lacrimă îmi desenează încet o linie pe obraz. Numai una. Se răsucește pe după bărbie și rămâne acolo pân-o șterg.

— Iisuse, acum mie îmi pare rău! zice.

Întinde mâna peste consola de plastic ieftin a mașinii ăsteia care e complet în neregulă și mă șterge pe obraz. Șterge linia cu pielea lui netedă și moale.

— Amândoi plângând, nu știu ce spune asta despre întâlnirea noastră.

Nici măcar nu încerc să zâmbesc.

— Te-a rănit destul de rău, nu?

— Așa se pare, reușesc eu să spun cu mușchii gurii tremurând. Nu știu de ce. N-a durat decât

câteva luni.

Suntem în continuare la el în mașină. A trecut jumătate de oră și tot aici în întuneric stăm. Mă simt prinsă în capcană, dintr-odată, ca și cum m-aș afla într-o celulă fără cale de scăpare. Totuși există una. O portieră de mașină, un semn care marchează ieșirea, apoi o stradă, mașina lui Rosie, drumul spre casă, aleea de acces auto, ușa de la intrare, descuiată, bineînțeles, miros persistent de usturoi, sus pe scările care scârțâie, pe holul îngust spre mansardă și patul meu, unde mă voi prăbuși pe pilota pufoasă cu mirosul nepotului meu și unde am să zac trează toată noaptea…

Nu e decât o altă celulă. De asta îmi dau seama cât stau în mașina care e complet în neregulă cu străinul ăsta, cu speranța și cu lacrimile astea. E o celulă în care stau cu privirea ațintită în tavan cuprinsă de o stare de frică față de cine îmi scrie bilețelele alea odioase și mă întreb de ce m-a părăsit Kevin dispărând fără urmă și când o să reușesc eu să deconectez mintea asta care mă ucide într-un milion de feluri în fiecare zi.

Care celulă e mai rea?

Mă hotărăsc să rămân.

— A fost primul pe care ai crezut că l-ai nimerit bine? întreabă Jonathan. După ce ți-ai dat seama de ce probleme aveai cu tatăl tău.

Dau din cap în sus și în jos. „Da."

Îi aud cuvintele lui Kevin în ureche. „Te iubesc". Îi simt pielea pe pielea mea, mâinile prin păr și răsuflarea atât de caldă pe obraz. Mi-a spus cuvintele alea chiar dacă eu îi povestisem totul despre noaptea aceea oribilă. Despre pumnii mei în loc de mâini, despre tata care plecase și despre mama și bărbații ei. Despre Rosie și Joe. Și despre Mitch Adler. A spus cuvintele alea în ciuda tuturor acestor lucruri.

— A rupt-o cu mine printr-un SMS, zic eu. Nu știu de ce.

Asta mă face să par jalnică.

— Așa, pur și simplu? întreabă Jonathan, chiar dacă i-am zis-o deja.

— Așa, pur și simplu.

Bănuiesc că trebuie să i-o tot zic ca să-l conving.

Jonathan Fielding clatină din cap cu ochii mari, ca și cum i-aș fi spus ceva de necrezut. El însă nu-mi cunoaște trecutul, nu știe câți bărbați nepotriviți am găsit în carul cu fân și cum se purtau ei cu femeile. Sau cu mine, bănuiesc. Poate că doar cu mine erau așa.

— E urât să te desparți prin SMS. Nu-mi pasă în ce epocă trăim. Sper să meargă lucrurile între noi pentru că nu știu dacă mă pot descurca în lumea modernă.

— Deja ai fost urmărit. Ai scăpat cu bine. Cred că n-ai să pățești nimic, zic eu, încercând să mă îndepărtez de povestea asta.

N-o pot suporta. Nu în noaptea asta. Sunt atât de obosită!

Jonathan scoate cheile din contact și-și ia portofelul din consola de plastic ieftin. Deschide portiera și se aprinde plafoniera, făcându-ne să mijim ochii.

— De ce nu urci să bem ceva? Am chef să mai stau de vorbă cu tine, dar e prostesc să stăm în mașină în garaj. Am priveliște frumușică…

La naiba, nu! Mă duce mintea mai mult decât atât.

— Am putea să ne întoarcem la barul de pe Richmond. Poate c-a plecat urmăritoarea, propun eu ca o fată de treabă dusă la biserică.

Coboară din mașină. Vine pe partea mea și-mi deschide portiera. Îmi dă mâna.

— Haide! zice.

Atunci pune stăpânire ceva pe el. Ceva impetuos. Puternic și masculin, care mă copleșește și mă ia pe sus ca un val de ocean în port.

Îi dau mâna și ies din mașină. Închid ușa. Stau în picioare lângă el.

Mă privește în ochi. Au dispărut lacrimile. Întrebările au primit răspuns.

— Haide! zice el iar. Ești în siguranță. Încă nu suntem la a treia întâlnire.

Încă o pagină. Un nou capitol. Ăsta are un titlu care mi-e cunoscut. „Ghidușie” Un titlu care-mi place, care-i place versiunii mele vechi. Nu-i pot refuza asta vechii mele versiuni. Nu după cât am chinuit-o.

Versiunea mea veche dă buzna la ușa din spate ca un câine ținut închis în casă toată ziua. Aleargă liberă pe peluză cu soarele strălucindu-i pe față.

— Oi fi eu în siguranță, îi spun. Dar tu se poate să nu fii.

Ha, ha!

OPTSPREZECE

Rosie. În prezent. Vineri, ora 23:00.
Branston, Connecticut.

Casa se cufundase în tăcere. De data asta, stătea Joe în pat cu Mason lângă el. Nici măcar nu se deranjaseră să-l culce în camera lui. Chiar și după o oră în parc cu Zoe, Mason tot putea simți că era ceva în neregulă în casă. Copiii sunt ca animalele în această privință, simt furtuna înainte să apară măcar un nor pe cer.

Joe stătea în pat, dar nu dormea. Era cu laptopul, căutând tăcut bărbați pe nume Jonathan Fields.

În bucătărie, așezată la masă și cu laptopul Laurei pornit, Rosie se uita fix la căsuța de mesaje primite de pe contul lor fals de pe findlove.com Nu era nimic nou, nici de la secondchance, nici de la oricare altă persoană cu care luaseră legătura. Cândva, între momentul în care văzuse acele bilețele și cel prezent, celulele din organismul ei se modificaseră. Șocul și teroarea la gândul că Laura dispăruse, poate pentru totdeauna, în vreun fel oribil, se prefăcuseră în altceva. Nu chiar resemnarea pe care o văzuse pe fața lui Gabe. Nu grija prefăcută a polițiștilor. Era un mozaic de durere și tristețe, de frică și mânie. Le simțea gustul tuturor acestor sentimente cât îi treceau gândurile de la un scenariu la altul.

Laura dispărută, negăsită niciodată. Laura găsită, rănită sau mai rău. Nici măcar nu era în stare să se gândească la acel alt cuvânt. Începea să accepte treptat posibilitatea tragediei. Brusc i se deschise o fereastră înspre viața de după a acelor părinți cărora le dispar copiii – întrebări în fiecare zi. Speranță în fiecare zi. Jelit în fiecare zi. Asta putea fi și viața ei acum. Asemenea gând era de nesuportat.

Își lăsă capul în palme, rezemându-și coatele pe masă. Cum învățau oamenii să meargă mai departe după așa ceva?

Se gândi la părinții lui Mitch Adler, la cum învățaseră ei să se împace cu pierderea fiului lor, unicul lor fiu între două fiice, un gol uriaș care le sfâșiase familia. Adolescentul acela, care de-abia devenise bărbat, pe care Rosie încă îl mai putea vedea limpede în amintirile ei, era acum pur și simplu dus. Nu era un băiat cumsecade și, după toate șansele, nici n-avea să devină un bărbat cumsecade. Totuși, indiferent de ce-l aștepta în viață, viața aceea se sfârșise pe un drum de pietriș. Cu un cap zdrobit. Cu o baltă de sânge în jurul lui. Și cu Laura, în picioare lângă el.

Ai lui nu mai rămăseseră multă vreme în oraș. Aveau rude în Colorado, și până la Crăciun și plecaseră. Rosie îi căutase, dar nu putuse găsi nici urmă de ei în Connecticut. Totuși, mai aveau încă prieteni aici. Mitch avusese și el prieteni, dintre care, probabil, mulți rămăseseră sau se întorseseră în oraș. Oricare dintre ei ar fi putut-o vedea pe Laura prin oraș. Oricare dintre ei i-ar fi putut trimite acele bilețele.

Rosie se gândi la ce-ar fi putut să facă ea dacă pe jos ar fi zăcut Laura în locul lui Mitch. Dacă l-ar fi putut urmări până-n pânzele albe pe cel pe care-l considera responsabil. Să crezi că omorul fusese comis de un pustnic bolnav mintal, un bărbat care nu putea fi tras la răspundere, îți dădea mult mai puțină satisfacție. Dreptatea trebuie să i se fi părut foarte găunoasă familiei Adler.

Își auzi telefonul sunând pe blat lângă chiuvetă și ajunse într-o clipită lângă el.

— Gabe? Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Vocea lui Gabe părea obosită.

— A sunat chelnerița, cea de la barul din port care l-a servit pe Jonathan Fields și pe una dintre femeile cu care s-a întâlnit. A găsit chitanța de la cartea de credit.

— Femeia care a cumpărat băuturi cu cartea ei de credit?

— S-a întâmplat acum trei săptămâni, așa cum a zis barmanul. O cheamă Sylvia Emmett.

Rosie își apăsă mâna pe piept.

— Rosie?

— Da, sunt aici. Vreau să vorbesc cu ea. Poți să faci rost de număr?

— Am și făcut. I-am lăsat un mesaj. I-am dat numerele noastre. S-ar putea să se fi dus la culcare. E târziu.

Rosie dădea acum roată insulei.

— Și dacă ne ducem acolo? Sau poliția? Ei s-ar putea duce. Nu putem aștepta toată noaptea. Dumnezeule, Gabe…

Bărbatul o întrerupse.

— Poliția? Ai chemat-o?

Rosie se opri locului.

— Da. Era și timpul.

— Ce-au zis? Au…?

— Nimic, nu păreau să știe cine e și nu erau nici prea îngrijorați. Au zis că vor încerca să facă rost de lista de apeluri până dimineață.

Tăcere la celălalt capăt al firului pentru o clipă lungă, după care:

— Bine-ai făcut că i-ai chemat, Rosie! Ai dreptate. Era și timpul.

Se simți străfulgerată de altă schimbare bruscă. Nu voia să aibă dreptate. Voia să-i spună Gabe că exagerează. Că ar fi trebuit să aștepte. Că se înșela.

După care își aminti de bilețelele pe care le găsise Joe în buzunarele hainelor Laurei. Amenințările. Nici de ele nu știa Gabe.

— Mai e ceva, începu ea să zică, dar un alt apel o întrerupse.

— Rosie? făcu Gabe, așteptând-o să termine.

— Stai așa, mai am un apel! Poate e femeia aia…

— Du-te! Răspunde!

Rosie răspunse.

— Alo?

— Sylvia Emmett sunt, zise femeia șoptit, ca și cum n-ar fi vrut să se afle la celălalt capăt al firului.

Rosie luă mașina lui Joe până în vestul orașului. Străzile erau tăcute, goale. Nu era nimic acolo în afară de clădiri industriale: depozite și reprezentanțe auto. Trecu de un magazin de mobilă și văzu firma luminoasă a unui restaurant. Întoarse și parcă, intră și se duse în fața unei femei cu păr castaniu-închis strâns într-o coadă de cal. Era tânără, ca Laura. Și drăguță.

— Tu ești Sylvia? întrebă Rosie.

Femeia îi făcu semn să ia loc.

— Da.

Rosie se așeză lateral pe banchetă, lăsând masa între ele.

— Eu sunt Rosie. Mulțumesc că m-ai sunat! Habar n-ai…

— Am prieten, i-o trânti femeia. Nu se poate să afle.

Veni chelnerița. Sylvia comandă cafea.

— Și mie la fel, zise Rosie. Sora mea, i se adresă Rosie apoi femeii, s-a dus la o întâlnire cu un bărbat aseară. N-a mai venit acasă.

Sylvia se lăsă pe spate, făcând ochii mari.

— Și ce-are asta de-a face cu mine?

— Telefonul ei a fost activ ultima oară lângă un bar din apropierea portului. Barmanul l-a recunoscut pe acest bărbat…

Scoase fotografia din poșetă și o puse pe masă. Arătă spre Jonathan Fields și rămase cu ochii pironiți la zâmbetului lui încrezut.

— Sora mea s-a dus la o întâlnire cu un bărbat de pe site-ul ăsta. Profilul se potrivește – vârsta, descrierea. El era la barul unde a fost ultima oară activ telefonul ei.

Se uită la femeie cum reflecta la informațiile primite, o parte din ea dorindu-și ca aceasta să zică

ceva care să-i trimită într-o direcție nouă, unde acest bărbat, acest fante, nu era bărbatul cu care se întâlnise sora ei. Nu se putea hotărî dacă așa ceva ar fi fost mai bine sau mai rău.

Numai că nu conta. Speranța i se risipi rapid când expresia de pe fața Sylviei se schimbă de la șoc la recunoaștere.

— Îi plăcea locul ăla tare mult. E mereu înghesuială. Te pierzi ușor printre oameni.

— A zis că-l cheamă Jonathan Fields.

Sylvia clătină dezgustată din cap.

— Minte în legătură cu numele lui. Eu l-am cunoscut în alt bar. Nu prin intermediul site-ului de matrimoniale. Ieșisem cu niște prieteni și el era acolo, singur. La „pescuit”, din câte s-a dovedit. Era asiduu, dar drăguț. Mai întâi mi-a zis că-l cheamă Billy Larson. La prima noastră întâlnire însă, care a fost la barul din apropiere de port, mi-a zis că mințise în această privință și că-l chema Buck Larkin. Își acoperă minciunile cu alte minciuni. După ce mi-a spus c-a mințit în privința numelui său, mi-am zis că gata, asta ascundea. Mi-a spus că nu-i plac femeile care-l caută pe rețelele de socializare online, că-și făcea griji că s-ar putea ca ele să-i spună fostei lui neveste și s-o rănească astfel. Ridicol, nu-i așa? Eu nu mi-am dat seama la vremea aceea. Nu când stătea în fața mea la masă frumosul de Billy sau Buck sau cum l-o mai chema și după două pahare de vin.

Se întoarse chelnerița și puse cafeaua pe masă. Sylvia își cuprinse ceașca cu palmele învârtind-o în farfurioară. Era cu gândul la bărbat, la Jonathan Fields, Billy Larson, Buck Larkin. Mincinosul.

Rosie nu zise nimic. Nu voia să întrerupă povestea de teamă că avea să se încheie înainte să apuce s-o conducă la sora ei. Iar Sylvia părea nerăbdătoare s-o spună cât de repede putea.

— Am fost la trei întâlniri în total, dacă pui la socoteală și seara în care ne-am cunoscut, continuă ea. Primele două dăți a fost un gentleman perfect.

A plătit băuturile. A plătit cina în a doua seară. Mi-a deschis ușa, m-a ascultat. El era motivul pentru care am avut îndoieli în privința prietenului meu, pricepi? Era tot ceea ce nu era Dan. Când privesc retrospectiv însă, îmi dau seama ce atent era la tot ceea ce ziceam, și, da, am mințit că nu mai eram cu Dan. Dar noi nu suntem căsătoriți, nu locuim împreună. Știu și eu… Poate că-s la fel de rea ca el.

Se opri și sorbi din cafea, părând să tărăgăneze la nesfârșit.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă într-un final Rosie. De ce-ai fost de acord să ne întâlnim în toiul nopții?

Sylvia ridică privirea, brusc șovăitoare.

— Te rog! zise Rosie. Trebuie să știu ce s-ar fi putut întâmpla azi-noapte.

— Uite ce e, nu știu dacă are să te ajute s-o găsești pe sora ta. E greu să discut despre asta. Umilitor.

Sylvia zâmbi ușor. Dădu afară aerul din piept. Privi în cafea.

— Voiam să fiu sigură, înțelegi? În privința lui Dan. Înainte să ne căsătorim și să avem copii. Nu m-aș fi gândit la asta până să-l întâlnesc pe Buck în barul ăla. Era atât de atent, înțelegi? Iar Dan, ei bine… Nu e genul de om prea vorbăreț. Întâmplarea m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva mă grăbeam. Pentru tipul ăsta am simțit ceva instantaneu. Era emotiv și inteligent. A și plâns când mi-a povestit de divorțul lui.

— Deci Jonathan Fields., zise Rosie, gândind cu voce tare. Adică Buck sau cine-o fi el. Bărbatului ăstuia, continuă ea arătând iar spre fotografie, îi plăcea să vorbească?

— Habar n-ai cât e de bun! Parcă-mi citea gândurile. La toate subiectele pe care le aduceam în discuție avea ceva inteligent și pătrunzător de zis. N-a părut nicio clipă plictisit sau nervos. Intelectual, citit, pricepi? Am crezut sincer că mă

îndrăgosteam de el chiar atunci și acolo, pe la finalul celei de-a treia întâlniri. În seara aia, ne-am întâlnit într-un local din centru.

— De pe Richmond? întrebă Rosie.

— Prin apropiere. Pe Main, la un cvartal mai încolo.

— Mașina cu care mersese soră-mea a fost găsită pe Richmond! Te-ai dus la el în apartament?

Sylvia clătină din cap.

— Nu, dar m-a rugat să mergem, în toate cele trei dăți când ne-am văzut. Am discutat ore în șir. I-am spus că era prea devreme pentru mine să mergem la el, poate data următoare. Toată chestia asta cu sex la a treia întâlnire e ridicolă și eu nu m-am lăsat fraierită cu așa ceva. Atunci el a propus să mergem la plimbare. Refuzul nu-l deconcertase sau cel puțin așa părea. Iar eu chiar eram atrasă de el, ceea ce mă făcea să mă simt plină de derută și de vinovăție, dar și cuprinsă de o pasiune cum nu mai simțisem de multă vreme. Mi se insinuase în minte. Nu știu cum altfel să descriu situația. Am luat-o pe o străduță lăturalnică. A zis că vrea să-mi arate ceva. Un soi de galerie. Era închisă, desigur, iar strada, goală. Era după miezul nopții. Mi-a arătat un tablou din vitrină. Mi-a zis că l-a pictat prietenul lui. Baliverne, am aflat eu, artistul era mort. Dar nu despre asta era vorba.

Sylvia se aplecă în față, coborând tonul vocii. Cercetă sala mică a restaurantului, care era la fel de goală ca atunci când ajunsese Rosie.

— Între galeria de artă și clădirea vecină era o alee. De-aia mă adusese el acolo. M-a apucat de mână și m-a tras înăuntru, între clădiri. Numai puțin, așa de puțin cât să mă simt încă la vedere din stradă. Mi-a zis că nu mai rezista nici măcar o clipă fără să mă sărute, după care a trecut la fapte, m-a sărutat. Și, la fel cum mi se insinuase în minte și pusese stăpânire pe gândurile mele, a făcut-o și cu restul ființei mele pe acea alee. Cu trupul meu. A avansat atât de treptat, de natural și de perfect,

că nici măcar n-am știut ce mi se întâmplă până nu m-am trezit cu fața apăsată de peretele clădirii și cu el în mine…

Se opri. Închise ochii și scutură repede din cap, ca și cum ar fi vrut să șteargă amintirea cu care se confrunta acum.

Când deschise iar ochii, clipi să-și alunge lacrimile.

— Vreau să fie clar, totuși. N-a sărit pe mine. N-a recurs la forță. Doar la o seducție genială. M-a făcut să-l doresc. Clar, se aștepta la sex la a treia întâlnire și a avut parte de el.

Rosie se întinse peste masă și o luă de mână.

— Îmi pare tare rău!

O spusese din suflet, dar nu putea accepta să se încheie lucrurile așa. Nu se poate să fie o poveste doar despre seducție și regret. Doar dacă nu cumva temerile lui Rosie fuseseră îndreptățite. Dacă nu cumva regretul Laurei se transformase în furie.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat după aia? Te-ai mai văzut cu el?

Sylvia își trase ușor mâna, strângând-o în poală.

— S-a schimbat totul. Imediat ce m-a apăsat cu fața de perete, tot ce era tandru și iubitor la el s-a urâțit. A început să-mi spună chestii la ureche. Vorbe murdare, cum se zice, dar așa de murdare n-am auzit niciodată. Așa de împuțite și degradante. M-a mușcat de lobul urechii până mi-a dat sângele. A fost așa de dur și grosolan! Când s-a terminat, de-abia aștepta să scape de mine. Nici nu m-a așteptat să-mi aranjez hainele, și-a tras fermoarul la pantaloni și a luat-o din loc. A trebuit să fug după el să-l prind din urmă.

— Iisuse! făcu Rosie, închipuindu-și scena.

— Uite ce e, nu-s naivă. Nu e nici prima oară când m-am aflat într-o situație care nu era, pricepi tu, în cadrul unei relații. Nu-s genul de fată care crede că orice tip cu care se culcă vrea s-o ia de nevastă.

Sylvia apăsă cu mâna fotografia bărbatului.

— Numai că bărbatul ăsta e bolnav la cap. A mers în fața mea tot drumul de întoarcere până la restaurant. A zis ceva de genul: „Mersi!” După care a plecat. Așa, pur și simplu. Nici măcar nu m-a condus la mașină. Nu m-a sărutat de noapte bună. Voia să-mi demonstreze ceva. Să mă facă să mă simt folosită pe cât de tare putea. Nu cred c-a fost vorba de sex. A vrut să mă rănească. Dar asta nu e tot…

Izbucni în râs, un hohot maniacal răbufnit din adâncul ființei ei.

— Am așteptat două zile până să-i dau SMS. Cele mai urâte două zile din viața mea. Toate faptele erau acolo, la fel și instinctul ăla puternic, dar m-am agățat de speranța că mă înșelasem. Că nu era decât dificil, pervers sau cam așa ceva, dar că restul, conversația și felul în care mă privise și ceea ce mă făcuse să simt, erau adevărate. Pentru că, dacă mă înșelasem atât de rău în privința lui, dacă puteam fi atât de ușor manipulată, atunci mi se părea că lumea se întorsese cu susul în jos. Că nimic nu era real.

Rosie nu știu ce să zică, așa că tăcu. Și-o închipuia pe Laura cu bărbatul ăsta, întrebându-se dacă ea avea să fie în stare să-l vadă cum e cu adevărat. Se pricepea atât de bine la asta! Doar dacă nu era vorba despre bărbați care să-i ofere speranța dragostei.

— Probabil crezi că-s idioată, spuse Sylvia după o scurtă pauză.

— Nu! Nu la asta mă gândeam. Nu ne putem trăi viața fără să avem încredere în cineva. Asta ar fi trist.

— Poate că da. Însă când i-am dat în cele din urmă SMS, numărul n-a fost recunoscut. Dispăruse. Un soi de telefon cu cartelă preplătită. TracFone. De unică folosință. Toate numele lui erau false. Terminase cu mine și s-a asigurat că n-aveam cum să-l găsesc. Am încercat. Google. Facebook, alte aplicații de socializare online.

Dispăruse. Iar eu am rămas cu vinovăția și cu rușinea, dar și cu încă ceva, pricepi?

— Ce anume? întrebă Rosie.

— Recunoștință. Pentru Dan. Pentru tipul ăla plicticos care stă pe canapea și se uită la fotbal și n-aude o vorbă din ce-i spun, dar care mă iubește, e sincer și loial și nu-mi spune „târfă” când facem dragoste. Bărbatul ăla, Billy, Buck, Jonathan sau cine naiba o fi el, e bolnav la cap și mincinos. Nu spune niciodată cine e cu adevărat. Eu însă încerc să mă gândesc la el ca la un dar, pentru că mi-a arătat ce fel de monștri există. Promite-mi, continuă ea, prinzând-o pe Rosie de braț de data asta. Promite-mi că n-ai să spui nimănui despre asta! Nu pot să pierd ce am. Nu din cauza asta. Te rog!

— Desigur, o asigură Rosie. N-am să scot o vorbă. Poți să mai stai un pic cu mine? Să-mi mai spui despre el, despre poveștile pe care le-a spus, ce-a zis despre trecutul lui, orice; s-ar putea să mă ajute să-l găsesc și apoi s-o găsesc pe sora mea.

Sylvia încuviință din cap.

— Bine, zise ea. Dar trebuie să-mi promiți și tu ceva.

— Zi!

— Nu-s un om răzbunător sau violent. Dar, dacă-l găsești, vreau să știu cine e. Și, cumva, vreau să plătească.

NOUĂSPREZECE

Laura. Ședința numărul unsprezece.
Cu două luni în urmă. New York.

Dr. Brody: Se pot confunda în minte. Intimitatea și sexul. Puterea și sexul.

Laura: Vorbești ca dintr-un articol din *Cosmo*[24].

Dr. Brody: Știu. E un clișeu. Mai ții minte când s-a produs schimbarea? Obișnuiai să găsești puterea prin alte chestii – alergatul după vampiri și cățăratul în copaci. Chiar și prin școală și sport.

Laura: Eforturi extraordinare.

Dr. Brody: Poate. Dar s-a produs o schimbare, nu? Ce anume a provocat-o?

Laura: O să ți se pară absurd.

Dr. Brody: Pune-mă la încercare!

Laura: Un sărut. Totul s-a schimbat cu un sărut.

DOUĂZECI

Laura. Cu o noapte înainte. Joi, ora 22:30. Branston, Connecticut.

Jonathan Fielding locuiește într-o clădire frumoasă, cu mochetă bleumarin pe holuri și tapet bej. Ornamentațiile sunt toate aurii și dau un aer elegant și luxos. Poate un pic demodat, dar e ceva normal pentru orașul ăsta.

Nu vorbim în lift. Nu vorbim nici cât mergem pe hol spre ușa lui. Nici când își găsește cheia și o bagă în broască, răsucește clanța rotundă și ne deschide.

— Iat-o! zice el, în cele din urmă. Casă, dulce casă!

Doar că numai dulce nu e și nici nu-ți dă sentimentul c-ar fi căminul cuiva. E aproape goală.

Îmi descifrează expresia și vine cu o scuză înainte să apuc să deschid gura.

— Știu, știu.

Ridică mâinile și lasă capul în jos ca și cum și-ar cere scuze. Umil. Chinuit de remușcări.

— N-am avut timp s-o mobilez cum trebuie.

Puțin zis!

Intru și mă uit de la perete la perete. Pe stânga e bucătăria. Foarte albă și curată, ca și cum ar fi arareori folosită. Pe blat nu se află nimic în afară de meniuri de mâncare pentru comandat și tacâmuri de plastic. Nu tu solniță. Nu tu pahar murdar pe care să nu fi avut timp să-l bage la mașina de spălat vase.

Fix în centru e sufrageria. Lângă perete e o canapea mică, de piele neagră și fără perne. E pusă cu fața la celălalt perete, lângă care se află pe podea un televizor foarte mare, proptit de un suport temporar. Așteaptă să fie prins pe perete. Lângă el o cutie de la furnizorul de televiziune prin cablu și niște fire care intră în perete.

Nimic altceva. Nici măcar o măsuță de cafea. Nici măcar un tablou sau o fotografie ori o carpetă. Absolut nimic.

— Bun, spun eu, asimilând și informația aceasta alături de toate celelalte chestii pe care mi le-a zis în ultimele trei ore.

A spus că-i divorțat de un an. Că locuia aici și înainte de asta. Că făcea naveta la oraș de doar câteva ori pe lună.

Încă niște lucruri de adăugat pe lista mea de îngrijorări, alături de mașină și femeie (da, am pus-o iar pe listă acum) și de faptul că a rămas de bună voie aici, într-un oraș în care e nevoit să-și găsească femei cu care să-și dea întâlnire pe un site de matrimoniale.

Încep ancheta.

— Zi-mi că faci un ban în plus lucrând pentru CIA!

Râde nervos. Își aruncă cheile pe blatul de bucătărie gol, iar acestea scot un zgomot puternic alunecând pe el. Pe blat nu e nimic să le oprească.

— Poftim? întreabă el.

— Ești aici de un an și n-ai decât o canapea? Nu ți-ai luat nimic de la vechea locuință? Credeam că lumea face partaj când divorțează.

Ridicat din sprâncene, lăsat cap într-o parte. Zâmbet ironic. Zâmbetul acela șui. O fi oare adorabil? Sau m-am înșelat înainte? O fi înfumurat?

— Știu. Doar… Doar că n-am vrut nimic. Îmi aminteau toate de ea și de viața noastră împreună. Nu c-aș mai iubi-o. Numai că aici e vorba de moartea unui vis, da? Visul meu de a avea o familie și toate alea.

Hm… Jonathan Fielding, hai că poți mai mult! Nu-i așa?

— Și-atunci de ce n-ai dat o fugă la IKEA să-ți faci plinul? Măcar niște vase ai și tu?

Jonathan Fielding deschide un dulap din bucătărie și-mi arată mândru un set de farfurii albe

și pahare de sticlă fără picior.

— Vrei ceva de băut? întreabă el, schimbând subiectul.

— Sigur că da, răspund eu.

Revin însă la subiect.

— Serios, tu chiar stai aici de un an? Trăiești așa?

Are o sticlă de scotch și toarnă două pahare.

— Știu. E jalnic. Poate că putem merge la IKEA la următoarea noastră întâlnire, presupunând că mai vrei să ne vedem. Eu da. Vreau. Atâta lucru știu și eu.

Îmi întinde scotchul și mă conduce pe canapeaua din camera altfel goală.

Stăm fiecare la câte un capăt. Totuși, e mică și, când își urcă un genunchi pe perne, nu mai trebuie decât să se aplece în față ca să ajungă la mine.

— Mai vorbește-mi despre lucrurile amuzante! Lucrurile frumoase, zice el. Pare că ai amintiri grozave din copilărie, cu sora ta și soțul ei și cu ceilalți copii din cartier. Trebuie să fi fost incredibil să crești alături de atâta pădure.

Păi, dacă zici tu așa…

— Cred că am fost fericită în anumite privințe, spun eu, și cumva o și cred.

Totuși, cuvântul „fericită” nu e tocmai potrivit. Încerc să explic.

— E ciudat, totuși. Pot alege anumite momente care, chiar acum, îmi apar în minte ca vesele. Cum ar fi… O, Doamne! Cum mergeam noi în echilibru pe un copac enorm căzut la pământ, iar fix sub el era cea mai nasoală băltoacă plină de noroi și de varza sconcsului pe care ți-ai putea-o închipui. Cât pe ce să cad în ea odată, dar mi-am înfipt unghiile în scoarța copacului așa de tare, că am reușit să mă cațăr pe partea cealaltă.

Veselie…

— În alte dăți însă, mi-aduc aminte de o neliniște care se așternea și arunca o umbră peste toate.

Mânie.

— Păi, aia era de la tatăl tău, nu-i așa? De la faptul că mama ta știa c-o înșală. Plângea în bucătărie în fața vecinei, cum o chema?

— Doamna Wallace. Mama lui Gabe.

— Exact! Sigur că erai tulburată. Tot fundamentul vieții tale se transformase în nisipuri mișcătoare.

Aprob solemn din cap. Totul a fost din vina lui Dick. Clar și frumos.

Revin la veselie.

— Am avut parte de primul meu sărut în pădurea aia.

— Serios?! face el și-l simt cum se trage ușor mai aproape.

N-am vrut să fiu provocatoare, dar acum e prea târziu.

— N-a fost nimic romantic, crede-mă! Eram șapte sau opt. Jucam jocul ăla cu sticla învârtită[25] lângă o cazemată pe care ne-o făcuserăm noi cu o bucată de placaj.

— Mare tehnologie la cazemata asta a voastră!

— Da, mare, zic eu, zâmbind acum. Rosie și cu Joe nu erau de față. Eu adusesem niște prieteni de la școală. Gabe era și el. Era și Rick, fratele lui, dar numai datorită unei fete, Noelle, care locuia pe strada noastră și care era cu el în clasă. Cred că avea și ea un prieten acolo.

Jonathan Fielding își schimbă cu nonșalanță poziția, reușind să se apropie un pic.

— Câți ani aveai?

— Paisprezece, poate. Joe și cu Rosie erau deja împreună pe atunci, așa că aveau șaisprezece și șaptesprezece ani. Gabe avea și el șaisprezece ani. Fratele lui cam optsprezece. Știu și eu… Eram cu toții adolescenți.

— Un bazin uriaș de hormoni care urlă.

— Îhî.

Mă cutremur de dezgust la imaginea pe care mi-a oferit-o.

— Oricum, erau trei băieți acolo. Pe unul dintre ei nici nu-l cunoșteam și nu-mi amintesc numele lui, îți vine să crezi așa ceva? Primul băiat pe care l-am sărutat și nici măcar nu știu cum îl chema.

— Mi s-a părut mereu ciudat jocul ăla. Să-ți săruți prietenii în fața altora, după care să te uiți la ei cum sărută alți prieteni.

— L-am jucat numai atunci, dar nu-mi plăcea niciunul dintre băieți în felul acela, și slavă Domnului că n-a căzut sticla spre Gabe. Era prietenul meu cel mai bun, așa c-ar fi fost stânjenitor.

Nu era întru totul adevărat. Aveam să ajung să-mi placă unul dintre acei băieți după acea zi. Dacă plăcutul și doritul sunt unul și același lucru.

— Eu, ca bărbat, zic c-ar fi fost mai mult decât ciudat. Nu s-ar mai fi uitat la tine cu aceiași ochi niciodată.

— Îmi era ca un frate mai mare, așa că nu cred c-ar fi făcut-o. Ar fi fost ca și cum l-aș fi sărutat pe Joe. Îți poți închipui cum ar fi fost să fie acolo? Iisuse!

Și mai aproape acum, cu o schimbare a poziției piciorului și o mutare a cotului.

— Pare un pic incestuos, cartierul tău, adică. Să creșteți împreună așa, după care Rosie și cu Joe să se căsătorească. Știu totul unul despre celălalt. Uneori cred că e bine să ai niște lucruri pe care să le ții pentru tine sau pe care să le împărtășești cu oameni cu care nu ai o relație. Oameni care pot să fie obiectivi.

— Și care nu se vor folosi de trecutul tău ca să câștige dispute în privința cui trebuie să ducă gunoiul.

— Exact!

Tăcere stânjenită. Mai beau niște scotch. Slavă Domnului că există scotch!

Îmi ia paharul. Se scoală în picioare și se duce în bucătărie. Aud cuburi de gheață. Le aud crăpându-se la contactul cu băutura.

— Deci l-ai sărutat pe tipul ăla al cărui nume nu ți-l mai amintești. Dar nu pe Gabe. Iar celălalt băiat care era acolo, fratele lui Gabe?

Se întoarce, îmi întinde băutura. Se așază vizibil mai aproape și îmi dau seama că ne-a umplut iar paharele tocmai cu acest scop. Au mai fost multe săruturi după acel prim sărut. Știu cum stau lucrurile.

— Mda, Rick. Era băiat rău. Până în măduva oaselor. Stătea nouă luni pe an la o școală militară din Virginia, dar s-a întors acasă vreo câteva veri. Mama lui obișnuia să plângă atunci când îi povestea despre el mamei. A fost, realmente, ușurată în momentul în care el a intrat în armată.

— Și tu a trebuit să-l săruți pe tipul ăsta?

— Da. Mi-a cam stricat plăcerea *primului sărut,* fiind cu tipul pe care nu-l cunoșteam și cu cel pe care îmi doream să nu-l fi cunoscut. Dar a fost chiar scurt, el se temea un pic de mine, sinceră să fiu.

— Se temea de tine? De ce?

— Cu vreo câțiva ani înainte…

Îmi bate inima să-mi spargă pieptul. Val de adrenalină. Reacția de panică se produce instantaneu. Corpul uman în formă maximă.

Nu-i pot spune povestea, dar acum am pornit-o. Fac o modificare.

— …obișnuiam să-l spun atunci când se purta urât cu noi. Cred că eu sunt motivul pentru care-a fost trimis la școala militară.

— Ce rahat, cred că trebuie să te fi urât!

— Nu-mi pasă. Obișnuia să sară la bătaie cu toată lumea tot timpul, chiar și cu fratele lui. Una dintre bătăile astea a fost chiar rea de tot. L-am văzut bătându-se cu Gabe lângă cazemată și am început să strig c-o să-l spun maică-sii. Rick a mai tras un pumn și-a tulit-o. M-a trimis la origini – frumos din partea lui când eu n-aveam decât unsprezece ani.

— După care, câțiva mai târziu, l-ai sărutat?

Mă prefac că n-a fost cu adevărat o întrebare și continui.

— Bun, zic eu cu cel mai antrenant zâmbet de care sunt capabilă. E rândul tău. Primul sărut?

Jonathan Fielding începe să spună o poveste despre o iubire de-a lui din clasa a noua. E un scenariu de film din ăla făcut să-l vadă copiii după școală. Mintea mea se resimte, așa că vorbele lui se izbesc de ea și nu pătrund până la mine.

Rick Wallace. *Sticla se învârte, începe să încetinească.* O văd trecând de Gabe și de tipul fără nume și nu-mi vine să cred ce-i în sufletul meu. Îl urăsc pe Rick Wallace. Urăsc felul în care obișnuia să ne terorizeze. *Încetinește și mai tare când trece de Noelle.* Mi-aduc aminte de expresia de pe fața lui când l-am pocnit cu bățul ăla. Când a simțit puterea furiei mele.

Se oprește în dreptul lui Rick Wallace. Gabe dă să se ridice, dar nu mai apucă să oprească faptul. Ne ducem în centrul cercului. Rick mă prinde de ceafă și mă sărută nu numai cu gura, ci și cu anii lui de ură. Cu fanteziile de răzbunare. Simt totul în căldura răsuflării lui. Mai simt însă și altceva, trupul lui răspunzând gurii mele. Răsuflării mele. Spunându-i urii că va trebui să aștepte.

În ziua aceea, pe când aveam paisprezece ani, am simțit, pentru întâia oară, puterea dorinței sexuale. Până atunci, până în acea clipă, fusesem fata care se purta ca un băiat. Care avea pumni în loc de mâini. Care se suia în copacii ale căror crengi atârnau peste casa noastră și care dădea găuri cu pumnul în pereți și înjura ca un camionagiu, de-i ieșeau obscenități oribile de pe buzele trandafirii. Șoc și groază. Aveam un arsenal de arme de folosit împotriva oricui cuteza să-mi fie dușman. De folosit împotriva dușmanului din mine însămi. Neliniștii. Năzuinței.

Nimic însă la fel de puternic ca senzația asta.

Am părăsit fortul, pădurea. L-am părăsit pe Rick Wallace și am fugit acasă cât de repede mă țineau

picioarele.

Fugind, n-am reușit să scap și de sentimentul acela. În noaptea aceea l-am visat pe Rick Wallace. Gura lui pe gura mea și mâinile lui pe trupul meu. Am visat cum se elibera trupul lui de ură. Ura care dădea înapoi în fața unei puteri și mai mari, dorința aceasta. Iar ceea ce a rămas în locul ei a fost singurul lucru după care tânjeam eu.

Iubirea.

Vocea lui Jonathan Fielding a ieșit din încăpere. Povestea s-a terminat.

— E o poveste mai frumoasă decât a mea, zic eu, deși n-am auzit un cuvințel din ea.

Totuși, e destul de probabil ca replica asta să meargă la sigur.

Tăcere. Privire plină de dorință.

— Vreau să te sărut, zice Jonathan Fielding.

Nu zic nici da, nici nu.

Vine mai în față pe canapea. Are doar o mână liberă pentru că în cealaltă ține băutura, care se lovește de a mea, așa încât se varsă niște scotch pe pielea neagră. Îmi ia paharul cu cealaltă mână și le pune pe amândouă pe podeaua goală.

Cum are ambele mâini libere acum, îmi ia cu blândețe capul în palme ca pe un pui de pasăre și mă trage spre el. Închide ochii, dar ai mei rămân deschiși.

Răsuflarea lui îmi atinge obrazul. Gura lui e pe gura mea. Mâinile lui îmi țin fața în ele.

Și atunci mă străbate. Un val mareic. O alunecare de nămol.

Am fost sărutată de un milion de ori. Am trecut prin asta de un milion de ori și tot mă ia valul pe sus.

Parcurgem niște etape. Le cunosc bine. Buzele unite. Moi, aproape nemișcate. Răsuflare trasă în piept și apoi dată afară. Căldură. Ne apropiem iar, de data asta buzele se despart. Împărțim o răsuflare. Își mișcă o mână de pe fața mea spre ceafă. Degete în părul meu. Palma se strânge,

prinzându-mă. Dorința bate cu putere la ușă când limba lui trece peste a mea. Sărutul blând care devine furios de la pasiune.

Dragoste. Evaziva dragoste, care mereu fuge. Acum însă un sărut, cât se poate de promițător.

Închid ochii și simt cum crește puterea în mine, beția. Mi-e atât de familiar sentimentul!

Mă gândesc la Rick Wallace, cum zăcea pe jos.

Mă gândesc la Mitch Adler, cum zăcea pe jos.

Jonathan Fielding. Ce să fac cu sărutul ăsta? Cu promisiunile pe care le aduce el? Nici măcar nu te cunosc. E prea devreme pentru promisiuni.

Știu că n-am niciun drept.

Dar acum te urăsc pentru că mi le faci.

DOUĂZECI ȘI UNU

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 2:00.
Branston, Connecticut.

Ce-ar face Laura?

Rosie se gândi tot drumul spre casă cu mașina la povestea aflată. Seducția. *Geniala* seducție. Orele de conversație, de insinuat în mintea Sylviei Emmett. O făcuse să simtă ceva pentru el numai ca să-i poată lua acel ceva, cu răutate, înapoi. Ca s-o poată face să se urască pe sine mai mult decât îl ura pe el.

Laura ar fi fost ca un fluture atras de lampă. Ar fi vorbit și vorbit. Interpretat vorbele într-un fel care corespundea unei fantezii pe care o avea despre el.

Apoi, un sărut. Așa începea mereu.

„De ce nu poți să te oprești la asta? Să vezi ce se întâmplă. Să vezi dacă merită."

Era ușor de dat sfaturi, să te situezi de pe o poziție de moralitate superioară. Era ușor și să judeci. Laura și lupii ei.

Trase mașina pe aleea de acces auto și opri motorul, după care rămase locului, pe gânduri.

Ce-ar simți Laura?

Un sărut care a pătruns înlăuntrul ei, care a descătușat nevoia. Și-ar face speranțe. S-ar abandona sărutului.

Și dacă el ar pleca, indiferent, asigurându-se că ea știa c-o păcălise?

Ce-ar face Rosie dacă Joe ar pleca după o viață de prietenie? După ce deveniseră iubiți? Dacă într-o noapte ar face dragoste și el i-ar spune că nu-i mai pasă? Dacă i-ar spune că nu mai vrea să fie cu ea?

Încercă să-și închipuie așa ceva. Joe îi fusese devotat din prima clipă în care ea îi susținuse privirea cu mai mult de o secundă decât o făcuse

anterior. Pe coridorul școlii. Vorbind așa cum o făcuseră întotdeauna, într-un cerc de prieteni. Îl surprinsese uitându-se la ea și o știuse. Fusese atât de ușor! Se uitase și ea la el și-i susținuse privirea, ceea ce-l făcuse să roșească, și în seara aceea o sărutase pentru prima oară.

Dar dacă n-ar fi stat așa lucrurile? Ce-ar fi făcut? Dac-ar fi existat un alt scenariu?

S-ar fi orientat spre băiatul cu care era în aceeași clasă la orele de istorie care mereu flirta cu ea. Ar fi flirtat și ea cu el, și poate ar fi și ieșit cu el, doar ca să-i arate lui Joe că avea de unde alege, că trecuse mai departe. Așa procedează oamenii, nu?

Laurei i-ar trebui altceva. Dacă n-ar recurge la violență, atunci ar pleca, plină de mândrie. Nu l-ar lăsa pe străinul acesta, pe bătrânul divorțat de pe site, să creadă c-o poate răni. Numai că, atunci când el ar dispărea și ea n-ar mai avea cum să dea de el, i s-ar acumula mânia și ar avea nevoie de o țintă. Cineva care a rănit-o și care n-a plătit.

Bărbatul din New York. *Jeg.* Laura plecase fără un deznodământ. Fără un răspuns. Însă, spre deosebire de Jonathan Fields, pe ăsta știa de unde să-l ia.

Rosie intră grăbită în casă și se duse la computerul ei de această dată, la un birou mic din colțul bucătăriei.

Îi știa prenumele. *Kevin.* Nimic mai mult. Încercaseră să-l găsească mai devreme, dar nu avuseseră noroc. Cele două prietene pe care le sunaseră, Jill de la serviciu și colega de apartament, Kathleen, nu știau nici ele.

Acum însă îi venise o idee. Intră în căsuța de email și-l căută. Apărură șapte mesaje vechi pe ecran. Toate de la Laura. Știa pe care să-l caute, era unul din mai, de când începuse toată treaba. Fusese cu el la un hotel de vizavi de biroul lui. Îi spusese cum se numea hotelul.

Și iată-l!

Laura: Ghici unde sunt!

Rosie: La muncă? E trei după-amiaza într-o zi de marți.

Laura: Beau șampanie la West Hotel. Kevin n-a avut decât oră la dispoziție.

Rosie: Credeam c-ai zis că-i bun la pat.

Laura: Ha, ha! Lucrează vizavi, așa c-am avut la dispoziție TOATĂ ora.

Rosie: Sunt invidioasă.

Nu fusese invidioasă, ci îngrijorată. Laura era într-o stare de euforie. Trimitea emailuri și SMS-uri despre aventurile ei cu acest bărbat nou. Kevin. Tot spunea că el e altfel. Că e bun cu ea. Că o iubește. Părea însă să fie într-o stare maniacală. Neliniștită. Cuvintele ei erau diferite, dar dispoziția, la fel ca la toți ceilalți.

Rosie se conectă la contul de pe findlove.com și făcu clic pe căutarea la care recurseseră ca să găsească fotografiile cu Jonathan Fields. *Divorțat. Între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Venit peste 150.000 de dolari.* N-o remarcase anterior, dar o văzu acum. Jonathan Fields era cel mai arătos bărbat de pe pagină. Arăta mai tânăr de patruzeci de ani. Și mai era ceva cu el, zâmbetul îngâmfat, felul în care-și ținea capul într-o parte. Aroganță.

Îi aminti de toți ceilalți. Mai ales de ultimul pe care-l cunoscuse Rosie. Cel de când era Laura în clasa a unsprezecea. Mitch Adler. O torturase toată vara, purtându-se cu ea când frumos, când urât, ca într-un suiș și coborâș de montagnes russes ce nu se oprise până în noaptea petrecerii. Până în noaptea aceea din pădure. Rosie văzuse cum se desfășuraseră lucrurile. El venise cu altă fată. Una din clasa a zecea de la liceul de stat la care mergea și el. Se asigurase că-i vede Laura împreună. Rosie fusese de cealaltă parte a focului cu prietenii ei și cu niște tineri mai mari, care erau la facultate.

Aruncase când și când o privire fugară ca să vadă ce face sora ei, așa cum procedase dintotdeauna. Îl văzuse pe Mitch urcând pe cărare cu fata cea nouă fix în spatele lui. Laura se făcuse că nu vede. Își găsise niște prieteni lângă o ladă frigorifică cu bere.c

Când se uitase Rosie din nou, ea dispăruse. La fel și Mitch, dar fata cea nouă stătea părăsită lângă foc. Se desfășurase un joc sub ochii ei, despre care Rosie știuse că n-avea să se termine bine, numai că era atât de sătulă de el! Sătulă să tot stea după Laura. Nu mai privise peste foc până nu auzise țipătul.

Se uită la ceas. Era patru dimineața. Încăperea era încă tăcută. Afară, nimic, doar întuneric. Lumea dormea, dar nu și timpul. Auzea ceasul ticăind implacabil deasupra chiuvetei. Cu fiecare clipă care trecea, simțea cum se afundă într-o viață în care Laura nu fusese niciodată găsită.

Se ridică. Își luă cheile, poșeta și se întoarse la mașină.

* * *

West Hotel se afla pe Ninth Avenue, între străzile West Twenty-third și West Twenty-second. Rosie ajunse acolo pe la cinci și treizeci de minute.

Parcă pe următoarea străduță lăturalnică, după care se întoarse în fața clădirii. Ridică privirea spre ferestre și și-o închipui pe Laura privind afară de la una dintre ele, sorbind din șampanie. Uitându-se cum iese noua ei iubire din birou și vine spre ea.

Kevin. Nici măcar n-avea un nume de familie. Se întoarse spre clădirile de vizavi. Trecu un taxi pe lângă ea, apoi un camion care făcea livrări și care avea pe o parte o scară metalică ce zăngăni când mașina dădu într-o groapă. Cerul era portocaliu de la soarele de dimineață. Timpul trecea pe nesimțite.

O porni din capătul bucăţii de stradă pe care se afla, citind numele de pe clădirile care adăposteau birouri. Cum se putea să nu fi întrebat cu ce se ocupa el sau cum se cunoscuseră? Exact ca în noaptea aia de lângă foc, se săturase să tot aibă grijă de soră-sa.

Se putea să fie vreo două sute de oameni care lucrau pe bucata de stradă respectivă. Cabinete stomatologice. O băcănie. Nu-i păsa cât avea să dureze sau cât de nebună se simţea. I se învârteau gândurile în cap de la epuizare. Apartamente. O gogoşerie. Intră şi luă o cafea.

— Ai văzut-o pe femeia asta? îl întrebă pe omul de la tejghea, arătându-i fotografia Laurei de pe telefon.

Acesta clătină din cap.

— Dar un bărbat pe nume Kevin care lucrează pe bucata asta de stradă?

Nimic. N-avea poză. De ce să fie avut? Nu se deranjase să ceară. Nu voise să ştie. Nu voise să vadă cum sărea trenul de pe şine.

Sorbi adânc din cafea, după care puse capacul pe pahar.

Iar afară. Un centru de copiat şi tipărit diverse. Iar apartamente. O curăţătorie chimică.

Se auzi punând întrebările: „Cunoaşteţi un bărbat pe nume Kevin? O cunoaşteţi pe femeia asta?" Unele feţe reflectau absurditatea situaţiei. Altele, îngrijorarea ei. O întrebaseră dacă se simţea bine. Altele răspunseseră repede şi o tuliseră. Putea să fie oricine. Putea să fie periculoasă.

La fiecare uşă, fiecare clădire – dintre care unele care ajungeau până la cer şi aveau zeci de birouri pe etaj. Se opri să pună întrebări oricui se nimerea. Avu grijă să nu-i scape nimic. Trecu o oră. Apoi alta. Cerul se luminase. Îşi extinse căutarea cu două bucăţi de stradă atât spre nord, cât şi spre sud. Multe clădiri erau încă închise.

Când s-o apuce pe altă bucată de stradă, se uită în urmă şi dădu cu ochii de o femeie care

deschidea o clădire ce fusese închisă când trecuse pe lângă ea. Se duse fuga la ușă și se strecură înăuntru înainte să se închidă la loc.

Clădirea era fix în mijlocul bucății de stradă pe care se afla, chiar vizavi de hotel, așa cum spusese Laura. Rosie căută prin registrul de adrese de lângă lift după nume. Un nume, Kevin. Lista era formată din cabinete medicale. De tot felul, de la maseuri la ortopezi. Și iată-l! Numele pe care-l căutase toată dimineața. *Dr. Kevin Brody, doctor în psihologie clinică.*

Hristoase, Laura! Se așteptase la un bancher sau la un avocat. Cineva cu care Laura se intersecta la serviciu. Dar un doctor? Un psihiatru?

Și chiar mai rău de atât, psihiatrul *ei*?

Sună la sonerie, știind dinainte că n-avea să răspundă nimeni. Abia de era ora opt. Și mai era și sâmbătă. Dar hotelul…

Traversă grăbită strada și intră pe ușa turnantă.

Înăuntru, la recepție, se afla un tânăr.

— Ai văzut-o pe femeia asta? Cred c-a stat aici de câteva ori astă-vară, întrebă ea, arătând telefonul cu poza Laurei.

Bărbatul luă telefonul și se uită atent.

— Știu și eu… Poate. Eu lucrez de noapte și e chiar liniște. Rareori văd vreun oaspete.

— S-ar fi putut să fi venit joi noapte.

— Atunci clar nu. Am lucrat în noaptea aia și mi-aș fi amintit. E tare drăguță. E în primejdie?

Rosie se uită iar la stradă și la clădirea în care lucra doctorul Kevin Brody. Se văzu reflectată în sticla de lângă ea. Pantaloni de trening, tricou. Nu se mai pieptănase și nu mai făcuse duș de aproape două zile. Șocantă era însă suferința de pe chipul ei.

— S-ar putea. A dispărut. Cred că prietenul ei lucra vizavi.

— Ai poza lui? întrebă bărbatul.

Rosie își luă telefonul și dădu o căutare după Dr. Kevin Brody NYC pe Google. Apăru o imagine de

pe un site de profil. Era cât pe ce s-o mărească și să i-o arate bărbatului de la recepție, când mai văzu ceva. Un articol fix sub ea din Post.[26]

Doctor local, ucis într-un jaf

Rosie își încleștă mâna pe gură. Făcu clic pe articol și citi în fugă ce scria. Era doar un paragraf. Fusese atacat în dreptul sălii de fitness la care se ducea. Îi fuseseră furate portofelul și telefonul, precum și geanta de mers la sală. Murise de pe urma rănilor suferite în timpul atacului.

Și apoi ultima propoziție, care o izbi pe Rosie drept în burtă.

Îndrăgitul doctor *lasă în urma sa o soție și doi copii mici.*

DOUĂZECI ȘI DOI

Laura. Ședința numărul treisprezece.
Cu două luni în urmă. New York.

Dr. Brody: Schimbarea începe cu înțelegerea punctelor nevralgice. Începe cu recunoașterea faptului că ceva e în neregulă, chiar dacă tu ești atrasă de acel lucru.

Laura: Vrei să spui de ei, nu? Bărbații de care sunt atrasă eu? Începând cu Mitch Adler.

Dr. Brody: Gândește-te la ce ți-a cerut să faci, cum te-a tratat! Aici era vorba de putere și tu i-o tot dădeai. Nu vedeai că era nesătul. Că niciodată n-avea să-ți dea ceea ce-ți doreai.

Laura: Dar eu credeam că o să-mi dea.

Dr. Brody: Pentru că-ți oferea suficient cât să te facă să crezi. Iar în acele momente, acest lucru te făcea să te simți puternică. Ziceai că-ți dădea o senzație de amețeală ca un drog. Vezi tiparul?

Laura: Și acum, Kevin? Iar o fac?

Dr. Brody: Trebuie să fim atenți, Laura. Linia de demarcație începe să se estompeze.

DOUĂZECI ȘI TREI

Laura. Cu o noapte înainte. Joi,
ora 23:00. Branston, Connecticut.

— Oprește-te!

Nu știu să-mi mai fi ieșit vreodată din gură cuvântul ăsta.

Stăm întinși pe canapeaua de piele neagră care miroase a scotch, cu trupurile lipite, parcurgând drumul de la străini la iubiți.

Îl împing la o parte și mă ridic în capul oaselor. Încerc să-mi aranjez părul, dar degetele mi se prind în încurcătura de pe cap.

— Ce e? mă întreabă el.

— N-ar fi trebuit să vin aici.

Acum stă lângă mine. Crede că înțelege ce se întâmplă, când se întinde după paharele de pe podea.

— Bun, zice el. Poftim!

Îmi întinde o băutură. Iau o înghițitură din ea.

— N-ar fi trebuit să postez chestiile alea despre mine.

— Ce chestii?

Devine agitat.

— Cam… toate. Și pozele, și seara asta. N-ar fi trebuit să port rochia și pantofii ăștia. Nu mă dau niciodată cu ruj roșu.

— Dar arăți bine. Nu prea înțeleg ce zici. Pricep că nu arăți mereu așa. Machiată, îmbrăcată frumos. Am fost căsătorit șase ani, zice el.

Ceea ce mă face să mă uit la el.

— Și tu? Tu ce ascunzi? îl întreb.

Ridică din umeri și afișează zâmbetul ăla care mi-a atras mie atenția.

— Nu prea pot face mare lucru. M-am ras. Mi-am pus o cămașă frumoasă.

— Nu la asta m-am referit.

— Știu.

Atunci se ridică și se duce în bucătărie. Își ia cheile de la mașină de pe blat.

— Haide! Am să te conduc la mașina ta. Nu vreau să stai aici dacă nu te simți bine.

Nu mă mișc. Nici măcar un mușchi. Nu vreau să plec.

Rosie n-a înțeles niciodată. Aud aceeași conversație repetându-se iar și iar. E cea în care-mi spune că nu-i chiar așa de complicat. Mergi la o întâlnire. Discuți despre chestii superficiale. Vă întâlniți iar. Mai vorbiți. Mai dezvăluiți ceva. Încetul cu încetul intri în apă, asigurându-te că nu e prea caldă, prea adâncă sau prea mâloasă.

„Nu există nimic care să nu fie dezvăluit în timp”, zicea ea.

Dar se înșală.

În ziua în care Dick ne-a părăsit, a venit în camerele noastre să-și ia rămas-bun. A venit la mine prima. A stat în ușă, iar eu pe pat.

„Ți-a spus maică-ta că plec?”

Am dat din cap că da. Mama ne-o spusese prin lacrimi. Prin cuvinte disperate și cu o disperare pe care îmbrățișările noastre n-o putuseră ostoi. Patru brațe cuprinzând-o așa cum stătea ea pe hol cu valizele grămadă lângă ea.

„O să ne vedem în weekenduri.”

Am dat iar din cap. Știam că-i o minciună. N-a știut cum să iasă mai repede din camera mea.

S-a dus apoi la Rosie. L-am auzit bătând la ușa ei. Am auzit-o deschizându-se și închizându-se, și atunci am fugit acolo din camera mea și am pus urechea pe lemnul găunos. Rosie plângea și el o liniștea, scoțând sunetele alea pe care oamenii le scot în preajma bebelușilor. „Șșș!” I-a zis despre weekenduri și despre cum așa era mai bine.

Rosie a țipat la el atunci. Nu mi-a venit să cred. Rosie cea dulce și cuminte să țipe la Dick.

„De ce trebuie să stai cu femeia aia?”

Dick și-a deschis gura proastă și și-a zis cuvintele lui stupide.

„Pentru c-o iubesc. Într-o bună zi ai să iubești și tu pe cineva și ai să înțelegi.”

Prostul, egoistul de Dick! Rosie a plâns din nou. Dick a zis iar „Șșș!” După care a mai zis ceva, neașteptat.

„Nici maică-ta nu-i sfântă.”

Rosie s-a oprit din plâns și am auzit pași. M-am întors în fugă în camera mea și am închis ușa. Dick o lăsase pe Rosie pe pat cu ochii roșii și cu fața udă. Mersese pe hol și apoi coborâse. Noi, Rosie și cu mine, am ieșit din camerele noastre. Am rămas amândouă pe hol ascultând ultimele sunete pe care tatăl nostru avea să le mai scoată la noi în casă. Și rugămințile finale ale mamei.

„Nu pleca! Nu ne părăsi!”

Știu că Rosie a avut și ea aceeași senzație ca și mine când am auzit-o pe mama noastră. De unghii pe tabla de perete.

N-am întrebat-o niciodată la ce s-a referit Dick când a zis că mama noastră nu-i o sfântă. Acum suntem mari. O știm pe mama de-o viață. La ce bun să dezvăluie timpul adevărul? Despre tatăl nostru? Despre mama noastră?

Despre vreuna dintre noi?

La nimic.

— Nu vreau să plec, zic eu.

Îi provoc frustrare. Îl văd încordat și vreau să schimb situația. Vreau să înceteze.

„Totul începe prin a recunoaște.”

Numai că mie nu-mi pasă de ce mă simt așa, de cât de frântă sunt. De cât de tare mă înșel. Nu mă pot întoarce în mansarda lui Rosie să stau și să aștept un apel de la bărbatul ăsta care se află în fața mea chiar aici și acum.

Mă gândesc la ultima oară când l-am văzut pe Kevin. Îi simt cuvintele „Te iubesc” cum îmi intră în oase, transformându-mă celulă cu celulă. Mâinile care desfac pumnii. Pace vizibilă la orizontul a ceea ce a fost o viață fără liniște. M-am

întors acasă în noaptea aceea păcălindu-mă că avea să dureze.

După care mi-a fost smulsă din mine toată pacea.

Nu pot să mă întorc acasă și să aștept să vină iar. Nu încă o dată.

Așa că-i dau ce vrea. Sau poate ceva aproape la fel de bun, secretul meu cel mai întunecat.

— Noaptea despre care ai citit, noaptea în care a fost ucis băiatul ăla. Din vina mea s-a întâmplat.

Frustrarea: dispărută.

— Bun, zice el.

Pune cheile jos și ia sticla de scotch, după care se întoarce în sufrageria goală și se așază lângă mine.

— Ieșeam cu el, cu Mitch Adler. Nu era un tip de treabă, dar asta mă făcea să mă lupt și mai tare, încep eu.

Îmi tremură mâinile. El mi le potolește umplându-mi iar paharul.

— Unul dintre lupi? mă întreabă, zâmbind, pentru că-și amintește povestea mea despre școala catolică. Uitasem că i-am zis. I-am povestit atâtea lucruri. Trei ore înseamnă mult când vorbești cu un străin.

— Cred că în ăsta îl găsisem pe șeful haitei. Jocuri psihologice stupide de liceu. Îmi dau seama de asta acum. La vremea aceea însă, mă prinsese.

— Am avut și eu o prietenă care numai de indivizi din ăștia se îndrăgostea. Eram la facultate pe atunci, așa că să nu te simți prost!

Toată lumea are *o prietenă așa.* Majoritatea învață din greșeli.

— M-am dus la petrecere în noaptea aia știind c-o să fie acolo. Nu mă sunase de săptămâni bune. Nu-mi răspunsese nici la mesaje.

— Și n-ai presupus că se terminase?

Îmi feresc privirea și nu răspund.

— Sună ridicol acum că-ți povestesc ție. Ca femeie matură, aud cuvintele în minte și nu vreau

să le rostesc.

Plimbă băutura în pahar un pic, ia o gură din ea.

— Pricep. Toți am fost cândva la liceu. Tu doar spune-mi ce s-a întâmplat!

Mă înfior de dezgust, dar rostesc cuvintele alea ridicole.

— A venit la petrecere cu prietena lui, cea de care eu nu știusem până în noaptea aceea. Britney. Asta ți-am spus deja.

— Trebuie c-ai fost supărată, zice el, încercând să împingă lucrurile înainte.

Toată seara a vrut să audă povestea asta și nu-mi pasă de ce. Nu-mi pasă de lista mea, care acum include și apartamentul ăsta gol. E ceva la bărbatul ăsta care mi-a pătruns în suflet și nu vreau ca acel ceva să dispară.

— Am fost răvășită. N-o arătam, desigur. Mă prefăceam că nu-l văd. M-am dus să-mi mai iau o bere. După care am simțit o mână pe braț.

— A, deci refuzul de-a vorbi cu el a funcționat.

— Făcea parte din scenariul nostru. M-a întrebat cum am petrecut restul verii și i-am zis că grozav. M-am întors cu spatele la el, prefăcându-mă că iau parte la o conversație care se purta lângă noi. Atunci l-am simțit dându-mi părul la o parte de pe ceafă. S-a aplecat spre mine, șoptindu-mi la ureche că voia să discutăm singuri. M-am gândit că poate fata aia era doar o prietenă. Că exagerasem eu. Ne-am dus după niște copaci. Ne-am sărutat, am râs. Mi-a zis că-i fusese dor de mine.

Aici ar fi normal să simt nevoie să mă opresc, pentru că amintirea acelei nopți e prea dureroasă. Pentru că resimt întoarcerea la ea ca pe-o tortură.

Numai că în jurul acestei povești a crescut un fel de zid. N-am cerut eu așa ceva, dar e acolo. De sine stătător. Nu cere întreținere sau permisiunea să se afle acolo unde e. Iar mie îmi place.

Așa că n-am nevoie să mă opresc. Continui doar cu emoție prefăcută.

— A făcut un pas înapoi. A zâmbit și și-a încrucișat brațele, absorbind dragostea care radia din trupul meu. De parc-ar fi răsucit o valvă spre stânga și dragostea ar fi început să curgă din mine. Credeam că zâmbetul lui se datora fericirii, fericirii că-l iubeam și că împărtășeam acel moment. Atunci însă a început să-mi povestească despre fata cu care venise.

Asta e partea la care chiar fac o pauză. Strâng paharul cu o mână. Cealaltă începe să se strângă, cu degetele închizându-se la unison până ajung în palmă.

Mirosul focului. Desișul jilav al pădurii. Ne sărutăm pe furiș după un copac. El se desprinde de mine. Mă privește cu tandrețe și, pentru o clipă, cred că chiar am reușit. Am oferit destul, am fost destul. El deschide gura să spună ceva. Eu gândesc cuvintele înainte să le rostească el.

Numai că el nu spune ceea ce mă așteptasem eu să spună, eu cea de altădată. Copilașul care trage de mânecă, privind cu ochii mari. Rugători. Iar cuvintele pe care le-a rostit m-au umplut de o furie mai mare decât simțisem vreodată.

Jonathan a ghicit.

— Ți-a zis că ea era prietena lui.

Dau din cap.

— A zis că trebuie să se întoarcă la ea. Și chestia e că eu nu eram genul de fată care să plângă și să se roage. Mama e așa, deci știam că n-are rost și unde mai pui c-aveam o repulsie violentă să arăt un semn cât de mic de slăbiciune, chiar dacă eram slabă. Așa c-am ridicat din umeri în schimb. I-am spus c-ar face mai bine să se ducă înainte să se supere pe el.

Pot acum să ne și văd, în paharul de scotch. Îl văd pe Mitch și-mi aduc aminte cum se învolburau fericirea caldă și plină de dorință și furia fierbinte până la roșu. Pericolul care mă trezise din iluzia siguranței. Mâinile mele transformate în pumni de o parte și de alta a corpului, dar și zâmbetul pe

față, pentru că știam cum să ies învingătoare din disputa aia. Sau cel puțin așa credeam.

— După care a spus, schimbând direcția: „Aș putea s-o trimit acasă.” Se dovedea un adversar demn de temut. Când n-am încercat să-l opresc, a trecut la arme și mai puternice. I-am zis să facă ce vrea. Atunci a zis că are o dilemă.

Îi aud vorbele. Sunt iar în pădurea aia.

„Am o dilemă.”

„Ce dilemă?”

„Știu că ea mă iubește, dar nu cred că tu mă iubești”

— Mi-a zis că trebuie să i-o dovedesc.

— Ce naiba a vrut să zică? întreabă Jonathan, care pare sincer ofticat pentru mine.

— Exact ceea ce crezi și tu c-a vrut să zică. Voia să mă culc cu el.

— Sper că ți-ai dat seama ce se petrecea!

Jonathan e așa de scump cum își face el griji pentru mine la unsprezece ani după ce s-a întâmplat!

Bineînțeles că mi-am dat seama ce se petrecea. Băiatul pe care îl iubeam voia să fac sex cu el ca o condiție să rămână cu mine. Să mă *iubească.* Nu se făcea gaură-n cer pentru așa ceva.

— Și ce-ai făcut? întreabă Jonathan, cu ochii mari și încruntat.

— Am râs ca și cum n-ar fi fost mare lucru. I-am spus că fusesem cu altcineva toată vara, așa că ratase șansa de a fi primul meu bărbat. I-am spus că-mi făceam griji că n-avea să se ridice la înălțimea celuilalt, dar că eram bucuroasă să mă edific. „Hai să mergem!” i-am zis eu. La drept vorbind, povestea asta ar trebui să te facă să te duci iar în bucătărie, să-ți iei cheile și să mă conduci direct la mașină.

Jonathan îmi pune mâna pe umăr.

— De ce? Pentru că erai tânără și îndrăgostită și nu puteai lua cea mai bună hotărâre?

— Nu e doar asta. Majoritatea fetelor ar fi fugit înlăcrimate să plângă în fața prietenelor lor. S-ar fi făcut mangă, ar fi borât și și-ar fi văzut de viața lor. Asta ar fi făcut Rosie.

Nu caut compătimire, nici pe încă cineva care să mă ierte pentru comportamentul meu autodistructiv. Urăsc partea asta din mine, atunci, acum și în fiecare clipă dintre cele două. Nu merită compătimire.

Mă uit la Jonathan Fielding și mă întreb dacă nu cumva tocmai partea asta din mine e atrasă de el. Dacă ea l-a lăsat să mi se insinueze în minte, care e cel mai drept drum spre inima mea.

Fac o pauză ca să beau și să cântăresc ce spun. Jonathan așteaptă cu nerăbdare finalul. Nu zice nimic, dar mă fixează cu expresia aia serioasă a lui.

— Numai că eu nu-s ca fetele alea. Nu-s ca soră-mea. I-am recitat cu entuziasm chestii pe care le puteam face cu el, folosind câte mai multe obscenități posibil, după care l-am întrebat dacă știe ce face, că nu voiam să-mi irosesc noaptea cu el în caz contrar.

— Iisuse! face Jonathan.

Zâmbește.

— Da' știu c-ai avut ceva tupeu!

— Era un joc ciudat pe care-l jucam noi atunci. Așteptam să clipească. El aștepta să clipesc eu. Niciunul n-o făcea.

— Și ți-a răspuns la întrebare?

— Nu. S-a mulțumit să zâmbească și să zică ceva șmecher ca „Nu-ți face griji, are să-ți placă!"

— Și de-aia te-ai dus la el în mașină? Te-a prins în propria cacealma?

Jonathan umblă atent. Vrea sfârșitul poveștii. Iar eu vreau sfârșitul poveștii noastre. Eu și cu Jonathan Fielding. Vreau să se încheie călătoria noastră. Sunt așa de obosită! Iar acum mi se învârte capul de la scotch.

— Nu trebuie să-mi spui restul, zice el.

Nu vorbește serios însă. Sunt atât de aproape de a deschide gura și de a-mi face mărturisirea! Nu vreau să rup vraja intimității care ne trage unul spre altul.

Zâmbesc tristă și privesc în altă parte. Brusc, mă gândesc la bilețele. La amenințări. Dacă voia cineva să plătesc pentru noaptea aia, atunci de ce mă mai aflu aici? De ce nu sunt la închisoare ori nu zac pe un pat de spital? Ce mai așteaptă? Să mă tortureze?

— Laura, zice el, cu mâna pe obrazul meu acum, întorcându-mă cu fața la el.

Așa de blând!

— Nu-mi pasă de noaptea aia. Văd că încă te mai supără.

Mincinosule! îmi zic eu în gând. Ar trebui să fie idiot ca să nu-i pese de noaptea aia, iar Jonathan Fielding nu e idiot.

Bilețele, bilețele, bilețele.

Sunt acasă de cinci săptămâni. Am primit trei bilețele. Iar acum sunt la o întâlnire cu un străin care mă întreabă despre noaptea aia din pădure.

Mă ridic de pe canapea. Mi se învârte și tot învârte capul. Scotch și derută.

— Ce e? mă întreabă el.

Nu răspund pentru că nu știu. Sau poate… poate știu ceva.

— Laura? Spune-mi ce e!

Mă prinde de mână când mă întorc să plec.

Mă uit fix la el și-mi zic: *Ceva. Ceva e tare în neregulă.*

DOUĂZECI ȘI PATRU

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 8:30.
New York.

Rosie stătea la o măsuță, cu o ceașcă de cafea proaspăt făcută în fața ei.

— Vrei și lapte?

Colega de apartament a Laurei, Kathleen, lucra ca designer grafic la o firmă de marketing din centru. Laura o găsise printr-un anunț. Nu fuseseră prietene, dar nici de ce să se plângă n-avuseseră. Împărțeau o locuință cu două dormitoare într-o clădire fără lift pe Jane Street. Laura lucra până târziu. Rareori mânca acasă. Kathleen avea prieten la New Jersey și era plecată în majoritatea weekendurilor. Atât tot spusese Laura. Rosie mai fusese de câteva ori în acest loc când venise în vizită la sora ei și, de fiecare dată, colega de apartament fusese plecată.

— Da, mulțumesc, răspunse.

— Scuze că nu te-am sunat ieri. Nu părea urgent, mesajul tău adică, zise Kathleen întorcându-se în bucătărie.

— Nu știam ce se petrece. Nu eram sigură… Nu știam nici cât de apropiată erai de sora mea. Mi se pare ciudat acum că n-am știut. Nu erai niciodată aici când veneam noi în vizită la ea.

Rosie îi putea vedea camera Laurei prin sufrageria mică de lângă bucătărie. Ușa era deschisă. Camera goală.

— A luat tot când a plecat? întrebă ea.

În ziua când o luase pe Laura, lucrurile fuseseră deja strânse în cutii și duse în stradă.

Kathleen se întoarse cu o sticlă de jumătate de litru de lapte și se așeză. Privirea ei o urmă pe cea a lui Rosie prin încăperea alăturată până la ușa deschisă.

— Da, răspunse ea. Așa am știut că nu se mai întoarce. Mobila e a mea. Doar un pat și un birou. Dulapul e încastrat, așa că nu i-a trebuit comodă. Poți să te uiți dacă vrei, dar am verificat eu după câteva zile. Pentru că tot prezint camera ca să o închiriez.

— Dacă nu te deranjează, aș da și eu o tură.

Lui Rosie îi tremura mâna când luă ceașca de cafea. O așeză la loc și-și duse mâinile la față.

Kathleen se uită prudentă la ea, ca și cum n-ar fi vrut să se lase trasă în furtună.

— Deci ce anume s-a întâmplat?

— Nu știu ce s-a întâmplat. Asta-i problema. S-a dus la o întâlnire cu un tip pe care l-a cunoscut online și n-a mai venit acasă.

— Cât a trecut? întrebă Kathleen. Obișnuia să plece zile la rând. Niciodată nu știam când are să fie aici, când avea să vină acasă. Lucra până târziu. Și călătorea. Se ocupa de produse chimice de uz industrial, zicea ea. Lua trenul spre Pennsylvania, spre nordul statului New York. Uneori mergea cu avionul. Nu era genul care să…

Kathleen nu putu găsi cuvintele potrivite, așa că-i termină Rosie ideea.

— Știu, nu era genul de om care să dea dovadă de considerație față de ceilalți din viața lui. De cei care și-ar putea face griji ori să se întrebe pe unde umblă.

Kathleen se uită la Rosie și încuviință din cap.

— Mă obișnuisem. Niciodată nu mi-am făcut griji pentru ea.

— Acum e altceva, răspunse Rosie. Îmi luase mașina. Știa că o să mă îngrijorez dacă nu se întoarce sau dacă nu dă măcar un telefon.

— Ai dreptate. N-am vrut să insinuez că-i lipsită de considerație. Nu era cazul. Dacă ar fi crezut că o să-mi fac griji pentru ea când era plecată, m-ar fi anunțat unde era. De chestiile de care-mi păsa, ca vasele din chiuvetă sau dusul gunoiului reciclabil, de astea nu uita niciodată. Eram în raporturi

prietenești, dar nu eram prietene, dacă are logică ce spun.

Avea. Perfectă chiar. Laura nu era obișnuită să-și facă lumea griji pentru ea. Să țină la ea suficient de mult cât să se îngrijoreze.

— L-ai cunoscut pe prietenul ei? Cel pe care l-a avut chiar înainte să plece?

— Nu prea.

Rosie își dădu însă seama că avea o părere despre el.

— Ți-a zis ce s-a întâmplat? De ce-a plecat de la New York? De ce și-a lăsat serviciul?

— N-a zis decât că avea nevoie de-o schimbare.

Kathleen își întoarse privirea spre camera Laurei.

— Am venit acasă într-o duminică și am găsit-o acolo. Stătea pe pat, privind în gol pe fereastră. Pe întuneric, nu era nicio lumină aprinsă în toată casa. Am fost surprinsă s-o văd. Era așa liniște! Așa de întuneric! M-am dus în colțul ușii și am bătut. Nu voiam s-o deranjez dacă își dorea să fie singură. Avea un pahar de ceva în mâna pe care o ținea pe genunchi. Stătea cu picioarele pe podea. Îi căzuse părul pe lângă față. Era greu să-ți dai seama, dar cred că plânsese. Am întrebat-o ce avea și nu mi-a zis decât că se terminase treaba cu tipul. Nu mi-a zis niciodată cum îl chema. Am întrebat-o dacă pot s-o ajut cu ceva, dacă voia să stea de vorbă. Mi-a mulțumit, politicos, după care mi-a zis că avea să fie bine, doar că-i trebuia un pic de timp. Am întrebat-o dacă voia să rămână ușa deschisă sau închisă și mi-a zis că închisă. Așa că i-am închis ușa, am aprins lumina, am făcut un duș și ceva de mâncare. Ea n-a mai ieșit. Am crezut că s-a dus la culcare. Trebuie însă că se apucase de făcut bagajele, pentru că a doua zi după-amiază plecase. Camera era golită. Mi-a lăsat un cec pentru chiria pe următoarele două luni și un bilet spunându-mi că se muta acasă pentru o vreme. Asta a fost tot.

Rosie o fixă cu privirea pe colega de apartament a Laurei, închipuindu-și scena. Era atât de familiară! O găsise astfel de nenumărate ori când locuiau pe Deer Hill Lane. Laura, stând pe marginea patului, pe întuneric, privind în gol pe fereastră.

— Am încercat s-o sun, zise grăbită Kathleen. Nu mi-a răspuns și nici nu m-a sunat ea. Cum îți spuneam, nu eram prietene, deci n-am crezut că se cuvenea să fac mai mult decât atâta.

Rosie zâmbi cu tristețe.

— Nu, să nu te simți prost! N-ai fi putut să faci nimic.

— Totuși. Acum a dispărut. Aș vrea să fi aflat mai multe în seara aia. Poate ar fi fost de ajutor.

Rosie se ridică.

— Pot să mă uit prin cameră?

— Desigur.

Se duseră din bucătărie în sufragerie, apoi spre cadrul ușii de la camera Laurei. Kathleen intră și aprinse lumina.

— Iat-o! Doar patul și biroul.

Rosie rămase locului preț de o clipă. Camera fusese atât de plină de viață ultima oară când venise ea aici, înainte de ziua în care plecase Laura. Era primăvară și ferestrele erau deschise. Jane Street avea copaci pe marginea trotuarelor, iar mirosul frunzelor înmugurinde tot intra în casă prin rafale de aer răcoros. Laura avea o pătură de un portocaliu-aprins care-i plăcea la nebunie lui Mason.

— Fiul meu a fost aici în primăvară, a sărit pe patul ăla.

Rosie se duse la fereastră și se uită în jos la stradă.

— Era luna mai. Înainte să-l cunoască.

Încercă să-și amintească ziua respectivă.

— Mi-aș aminti dacă îl cunoștea deja atunci. Era mereu alt om atunci când avea un bărbat nou în viața ei.

— N-aș putea zice nici da, nici nu. Îmi pare rău. L-a menționat în treacăt astă-vară. Voia să-l aducă aici în weekend și m-a întrebat dacă mă deranjează. Oricum plecam, așa că i-am zis că e în regulă.

— Era căsătorit! răbufni Rosie. Avea copii.

— O! făcu Kathleen, vizibil surprinsă. Habar n-aveam. Nu pare să-i stea în fire Laurei. În cele câteva ori când am discutat despre apartament, a fost foarte sinceră, poate că nu ăsta e cuvântul potrivit. Dar mă surprinde. Știa?

— Ce anume? Despre nevastă și copii?

— Da.

— Cum se putea să nu?

— Dacă nu era pe internet. Dacă el se pricepea să mintă. Am auzit o mulțime de povești.

— Dar după niște *luni* de zile, nu s-ar fi întrebat de ce n-o duce la el acasă?

Kathleen reflectă asupra întrebării.

— Poate mai avea un apartament. Nu pare să-i stea în fire Laurei, din ce-mi dau eu seama despre ea. A zis câte ceva despre tatăl vostru, despre aventurile lui, nu știu toată povestea, dar nu se înstrăinase de el din cauza asta?

Rosie se așeză pe pat și se uită la Kathleen.

— Ba da. Eu l-am văzut doar de câteva ori de-a lungul anilor. Nici măcar nu l-a cunoscut pe fiul meu. Însă, cinstit vorbind, nu știu dacă asta ar fi suficient s-o oprească. Dacă i-a zis ce trebuie, povești despre căsătoria lui nefericită. Dacă i-a zis c-o iubește…

— Mda, bănuiesc că asta ne-ar putea convinge pe oricare dintre noi în împrejurările potrivite.

Kathleen se uită afară pe fereastră, ca și cum ar fi vrut să zboare pe ea departe de conversație. Departe de deranjul care era Laura Lochner. Rosie deja îi întârziase plecarea din oraș la prietenul ei.

Numai că, fie că voia, fie că nu, mai era ceva de zis.

— Nici măcar nu mai contează. S-a întâmplat ceva cu el. Cu Kevin Brody. A fost ucis.

Așteptă să apară reacția potrivită. Șoc. Tăcere. Teamă.

— Un jaf în fața sălii lui de fitness. Laura n-a zis nimic. A spus că el a terminat-o cu un SMS și că apoi a încetat orice comunicare cu ea, pricepi tu? Nu tu apeluri, nu tu SMS-uri.

— Dumnezeule! Când a fost ucis?

Rosie scoase telefonul și găsi articolul din *Post.*

— La jumătatea lunii august. Dimineața devreme.

Atunci îi veni o idee. Se răsuci brusc și se uită la Kathleen.

— Când ai găsit-o aici, plângând?

— Știu și eu. Într-o duminică seara, cum am zis.

— El a fost omorât într-o miercuri. Mă întreb dacă înainte sau după ce-ai văzut-o tu. Dacă disperarea ei era nouă sau veche de câteva zile.

— Ce vrei să spui? C-ar fi putut face Laura ceva? întrebă Kathleen uluită.

Rosie se stăpâni.

— Nu, sigur că nu. Doar că poate nu știa. Poate că asta explică de ce nu i-a mai răspuns el la telefon.

— Iar ea a crezut c-a întrerupt orice comunicare cu ea după despărțire! Doamne, ce oribil!

Da, își zise Rosie. Dar nu la fel de oribil ca alternativa.

Se ridică și se duse la un birouaș aflat în cealaltă parte a încăperii. Cercetă sertarele, pipăi pe sub ele. Deschise dulapul și făcu la fel. Apoi căută sub pat. Nimic.

— Avea cumva prieteni care ar putea ști ceva? Am sunat la birou, la femeia aia Jill, de care vorbea ea. Numai că nu-i cunoșteam niciunul dintre prietenii de aici, nici măcar pe cei de la facultate.

Kathleen clătină din cap.

— N-am de unde ști. Dar, stai!… Era un tip. Am auzit-o vorbind cu el când am venit acasă într-o seară. Ea gătea și pusese telefonul pe difuzor. S-a oferit să treacă pe receptor, dar mi-am dat seama că avea nevoie de ambele mâini, și cum tot mă duceam la mine în cameră.

Rosie se opri din căutări și se uită la Kathleen.

— Un bărbat? Ai auzit ce ziceau? Era prietenul ei?

— Nu, nu cred. Vorbeau despre prieten. Laura îi spunea ceva despre el bărbatului de la telefon. Stai așa, o să-mi aduc aminte numele lui!

Rosie rămase nerăbdătoare în fața ei.

— Și cred că a și fost aici. În fața clădirii. Lucram de acasă în ziua aia, așa că ea a plecat fără chei, fiindcă nu și le putea găsi. Am auzit soneria și m-am uitat pe geam. Era Laura, și era și un bărbat cu ea. Bărbatul era la costum, dar haina o ținea pe braț. Era cald ca naiba în ziua aia. M-a surprins s-o văd acasă așa de repede, nu pleca niciodată devreme de la muncă. Nu cred să se fi învoit măcar o zi pe motiv de boală cât a stat aici.

— Cum arăta? întrebă Rosie.

— Stai așa, mi-am amintit numele lui! zise Kathleen cu ochii strălucind. Era Joe.

Rosie rămase cu privirea ațintită la femeie, incapabilă să scoată o vorbă sau să se miște, cu numele soțului ei răsunându-i în urechi.

— Te simți bine? o întrebă Kathleen.

Nu-i răspunse însă.

„Joe.” Numai asta era în stare să audă. Numele soțului ei.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Laura. Ședința numărul paisprezece.
Cu șapte săptămâni în urmă. New York.

Dr. Brody: Nu-i o idee bună, să continuăm cu ședințele adică. S-au complicat lucrurile. N-ar fi trebuit să începem…

Laura: Nu, te rog! Sunt atât de aproape! Simt cum se schimbă totul.

Dr. Brody: Laura. În regulă. Închide ochii! Te poți vedea drept altcineva? Drept o altă femeie în pădure cu Mitch Adler?

Laura: Cred că da.

Dr. Brody: O trage după un copac, o sărută. Ea îi poate simți dorința și asta o face să creadă că, într-un final, a reușit. L-a făcut să se simtă suficient de în siguranță încât s-o iubească. Urmează o străfulgerare. De euforie. Știi cum e. Tu mi-ai spus-o.

Laura: Putere. E o străfulgerare de putere.

Dr. Brody: Ce vrei să-i spui? Fetei aceleia din pădure?

Laura: Că nu-i decât o iluzie? N-o să te iubească niciodată?

Dr. Brody: Nu mă întreba pe mine! Spune-mi! Tu ești cea care trebuie s-o vadă.

Laura: Bun, bine. Am să-i spun că n-o s-o iubească, așa că să nu mai încerce.

Dr. Brody: Corect. Exact. N-are s-o iubească niciodată. Puterea e o iluzie.

Laura: I-aș spune să se îndepărteze. Numai că știu că n-are s-o facă. Niciodată. De ce?

Dr. Brody: Fiindcă n-o poți ierta pentru că a încercat și vrei ca ea să sufere din cauza asta.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Laura. Cu o noapte înainte. Joi, ora 23:30. Branston, Connecticut.

Îmi găsesc geanta în bucătărie. Îmi caut telefonul.

— Laura!

Jonathan Fielding e în spatele meu. Îi simt mâna pe umăr și mă opresc. Nu mai caut telefonul. Nu mai caut o cale să plec.

Trupul meu se dă înapoi până-l atinge pe al lui. E deconectat acum. Corpul nu mă mai ascultă când îi amintesc de chestiile care sunt în neregulă.

— Șșș! șoptește el. E în regulă. Trage-ți răsuflarea! Ți-a murit telefonul, ți-aduci aminte?

Mă străfulgeră un fior rece. Vocea lui e blândă, dar cuvintele… sunt oare ele amenințătoare? Încearcă oare să-mi aducă aminte că acum sunt neajutorată, prinsă între blat și trupul lui? Ușa e pe partea cealaltă. Cu cealaltă mână îmi atinge celălalt umăr și brusc nicio parte din mine nu mai e liberă.

Avem telefoane diferite. Încărcătoare diferite. Deja s-a discutat și acceptat că n-am ce face până nu mă întorc la Rosie. Fiorul rece se preface într-un val de căldură.

Iar mie-mi place căldura.

— Vrei să te duc acasă? mă întreabă el, dar ar putea la fel de bine să-i ceară unui copil să lase din mână o înghețată la cornet.

— Era o Chevy[27] Impala neagră, zic eu.

Brusc simt nevoia să termin povestea. Simt nevoia să aflu de ce mi-a tot cerut să i-o spun și, dacă află sfârșitul, poate o să iasă la iveală adevărul. N-are să mai fie nevoie să-l scoată cu cleștele din mine.

Trebuie să aflu ce-i asta. Din neștiință vine nebunia, iar el, acest bărbat, îmi pare atât de real!

L-am tot studiat. L-am ascultat cu atâta atenție, mi-am făcut lista, chestiuțele alea care păreau în neregulă. Sunt însă și atâtea lucruri care par în regulă!

— Obișnuiam să-l necăjesc în legătură cu mașina lui pentru că era mașină de om bătrân. I-o dăduse tatăl lui când trecuse la un Lexus, așa că chiar asta era. Mașină de om bătrân.

Brațele lui Jonathan se strâng și mai tare în jurul meu, închizându-se în dreptul pieptului meu. Îi pot simți fiecare centimetru acum. Catarama de metal în șale. Partea din față a coapselor lui apăsându-se pe partea din spate a coapselor mele. Pieptul lui pe spatele meu, atât de cald și de puternic.

Șoptește iar:

— Nu e nevoie să-mi spui.

Numai că eu nu mă opresc.

— Mai fusesem acolo cu el, pe bancheta din spate a mașinii adică. De multe ori. Și de multe ori mă întrebase. De multe ori mă trăsese doar un picuț mai aproape de punctul despre care ne avertizaseră la școală.

Râd atunci, și când o fac îmi dau seama că plângeam până în momentul acela. Lacrimile care-mi vin dau peste dâre vechi când îmi curg pe față.

— Ora de educație sexuală, zice Jonathan, râzând și el. *Punctul de la care nu mai poți da înapoi.*

O spune cu o voce gravă, ca și cum ar imita pe cineva, și-i simt trupul mișcându-i-se de râsul care-i izbucnește din burtă.

— Exact, răspund eu.

Nu știu de ce râd atât de tare. Nu-i amuzant. Peste câteva vorbe are să moară un băiat. Tristețea se scurge însă prin toate încheieturile.

— Mi-aduc aminte că mi-era frică. Îmi mai aduc aminte și că eram încântată. Aveam șaptesprezece ani. Deja întârziasem cu dezvirginatul. Nu i-ar fi păsat nimănui și cel puțin s-ar fi terminat odată problema, pricepi? Toată neliniștea și așteptarea,

cred că unicul motiv pentru care așteptasem atâta fusese el. Era singurul lucru pe care nu i-l dădusem încă.

Mă gândesc cu atenție la ce vreau să spun în continuare. Cuvintele care-mi vin nu sunt cele pe care vreau să le audă el. *M-am simțit așa, ca acum… chiar așa, ca acum.*

Căldură puternică între noi. Încordare. O mână se desprinde căutând până ajunge pe burta mea. Buzele lui îmi găsesc gâtul.

Îl simt topindu-se.

— Și iată-ne acolo, în mașină, iar toate celelalte – cealaltă fată, felul în care se purtase toată vara, avertismentele soră-mii – rămăseseră pe-afară. Tot zgomotul, izolat de lumea noastră. Mi-amintesc liniștea de când se închisese ușa. Nu era decât zgomotul de noi doi.

Tac și ascult același sunet. *Zgomotul de noi doi.* Inspiră! Expiră! O mână pe mătase. Altă mână pe bumbacul apretat. Un oftat.

— Chiar nu trebuie să-mi spui…

— Am avut intenții bune. Aveam de gând să-l pun la încercare, să văd dacă avea să meargă până la capăt, dacă intenționa să se întâmple prima oară pentru noi în acea mașină, la o petrecere la care amândoi voiam să ne întoarcem și cu fata aia care-l aștepta. Iar dacă nu se oprea, atunci eu aș fi fost cea care să se retragă, să-i spună că e un jeg și să pună capăt lucrurilor pentru totdeauna.

Îmi reazem ceafa de pieptul lui Jonathan și închid ochii.

— Cred că ăsta a fost, poate, un pretext. Permisiunea pe care mi-am acordat-o să mă aflu în mașină cu el, să las lucrurile să meargă prea departe. O parte din mine nu era gata să renunțe. O parte din mine încă mai credea că puteam, știu și eu, să ajung până la sufletul lui, poate. Nu pricepeam ce logică era în faptul că tot revenea dacă chiar nu simțea nimic pentru mine.

Sar din ascunzătoare amintirile acelor luni petrecute analizând fiecare mișcare, fiecare cuvânt al lui. Explicații care căutau să dea un sens. Justificări. Sfaturi de la prieteni. *Poate aia, poate ailaltă.* Aș vrea să-l fi cunoscut pe dr. Brody mai devreme. Aș vrea să-mi fi spus cineva adevărul.

E o iluzie. N-are să te iubească niciodată.

Aș vrea totodată să nu-l fi cunoscut pe dr. Brody. Aș vrea să-mi mai am iluziile. Nimic nu mi-a umplut golul pe care l-au lăsat ele.

Jonathan își retrage încet brațele. Se dă un pas în spate, rezemându-se de ușa frigiderului. Mă întorc cu fața la el.

— Ce e? îl întreb eu.

— Nu vreau să mă las dus de val. Sunt foarte atras de tine, dar de-abia ne-am cunoscut.

Mi se răsucește mintea de la informația asta nouă. Ar fi fost așa ușor, dar acum el a bătut în retragere.

— Nu mai am șaptesprezece ani, spun eu.

— Știu asta. Încerc doar să fiu respectuos. Pare c-ai avut niște experiențe neplăcute și nu vreau să fiu una dintre ele.

Sfinte Sisoe! Da' ce mă cunoaște bărbatul ăsta! Deja știe cum să-mi intre în suflet.

— Și ce s-a întâmplat în mașina aia? întreabă el, iar mie mi se reamintește de partea care urmează. Partea cu băiatul mort.

— N-am mai apucat să aflu care dintre noi s-ar fi oprit. Dacă ar fi făcut ceea ce tocmai ai făcut tu. Sau dacă eu mi-aș fi urmat planul. Sau dacă ar fi încetat să-mi pese de orice altceva în afară de a primi ceva mai mult de la el, fie și un picuț, indiferent de cât de distrugător ar fi fost rezultatul. Mi-amintesc de zgomot de pași lângă mașină. Drumul era unul de pietriș, genul acela de pietricele mici care sar când calci pe ele.

— De-aia n-au găsit urme de pași?

— Da' chiar că știi multe despre asta!

Da, da, știi, Jonathan Fielding!

— Era într-unul dintre articole. Vagabondul acela, Lionel Casey, avocatul lui a făcut mare caz de asta, de lipsa oricăror dovezi că s-ar fi aflat la locul faptei.

— L-au găsit însă în mașină, nu?

Jonathan dă din cap.

— Da, l-au găsit.

— Era nebun, pricepi tu. Și periculos. Au mărturisit-o diverși oameni după ce-au auzit. Oameni care-l văzuseră în pădure și se speriaseră. Alergase o fetiță aproape un kilometru strigând că are s-o trimită în iad. Obișnuia să umble într-o pelerină de vampir…

— Laura, știu. Nu spun că n-a fost acolo, numai că toate aceste detalii de la locul faptei au jucat un rol în modul în care ai fost tratată. Sau ar trebui să zic maltratată.

Maltratată. Chiar nu mă gândisem să folosesc acest cuvânt în legătură cu noaptea aceea. Nimeni nu-l folosise ca să descrie ce mi se întâmplase.

— Cred că încă mai sunt în defensivă, încerc eu să explic. Încă mă mai simt răspunzătoare.

— Nu văd de ce te-ai simți.

Mă uit la picioarele mele goale. Și la degetele goale. Și mă gândesc la momentul în care mi-am pus pantofii pe care i-am scos acum la ușa lui. Nu-s decât câteva ore de când eram în mansarda lui Rosie, pregătindu-mă să mă întâlnesc cu bărbatul acesta. *Ce fac?*

— Mitch se afla acolo din cauza mea.

— Nu, tu te aflai acolo din cauza lui.

— Ar fi trebuit să te faci avocat, spun eu.

După care-mi zic: *Poate chiar e avocat.* E amuzant c-ar putea fi, iar eu n-aș ști niciodată. De fapt, nu e așa de amuzant, pe bune.

— Serios, nu pricep cum de te simți răspunzătoare sau vinovată. Te-ar fi putut ucide și pe tine.

Mă întreb dacă, realmente, e posibil ca el să fie singurul om care mi-a spus asta. Că am fost

maltratată după ceea ce s-a întâmplat. Că aș fi putut fi și eu o victimă.

„N-o poți ierta… Vrei ca ea să sufere.”

— N-a fost timp, continui eu cu istorisirea. Pașii de pe pietriș – amândoi i-am auzit și am ridicat privirea. S-au oprit când ne-am oprit și noi, și amândoi am văzut același lucru, o siluetă care se uita pe fereastră în mașină în dreptul șoferului. Își ținea mâna peste ochi ca și cum ar fi vrut să blocheze puțina lumină care era în noaptea aia. Cheile erau în contact. Mitch pornise radioul. Eram derutată, credeam că e cineva de la petrecere sau vreun polițist, poate, așa că am rămas nemișcată complet. Mitch trebuie să fi crezut același lucru, pentru că nici el nu s-a mișcat. Atunci am auzit mânerul ușii apăsându-se, metal pe metal. Silueta nu încerca să nu facă zgomot, să ne ia prin surprindere. Doar ne-a văzut, iar noi îi stăteam în drum între mașină și el. Mitch era întins peste mine, cu picioarele aproape de portieră, și Lionel Casey l-a apucat de glezne și l-a tras afară.

Se lasă tăcerea peste bucătăria goală a lui Jonathan. Îl văd oripilat de imagine, dar rămân ascunsă după zidul meu. Chiar când îmi amintesc exact cum am simțit trupul lui Mitch tras peste al meu, mâinile lui apucându-se de orice prindeau, instinctul care preluase controlul. Am avut zgârieturi pe față și pe gât și pe lateralele trunchiului pentru că aveam tricoul ridicat. I-au găsit sub unghii piele de la mine și material de la blugii mei. Unul dintre pantofii mei a fost găsit pe pietriș pentru că fusese ultimul lucru pe care-l găsiseră mâinile lui când încercase, cu disperare, să nu se lase scos din siguranța mașinii.

— Nu l-am văzut, pe Lionel Casey adică. Silueta care se uita pe geam era doar atât și nimic mai mult, o siluetă. O umbră. Cred că purta un hanorac sau o geacă cu glugă, pentru că nu i-am putut distinge forma capului. N-aș putea jura însă că așa a fost. Iar când Mitch a fost tras afară, n-am

putut să văd nimic dincolo de fața lui. Eram întinsă pe spate, lovind cu picioarele în banchetă ca să mă trag înapoi de la ușa deschisă. N-am văzut nimic în afară de cum era Mitch tras. Iar când i-am simțit mâna dând drumul piciorului meu și luându-mi pantoful cu ea, m-am ridicat dând din picioare spre ușa cealaltă, am deschis-o și am fugit afară. Am fugit până când am ajuns departe între tufișurile de pe marginea drumului și atunci m-am lăsat pe vine, ascunzându-mă și ascultând.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Jonathan, iar eu văd că ceea ce-l surprinde cel mai tare e faptul că-i pot spune povestea fără să mă cutremur, fără să plâng, fără nimic.

— L-am auzit implorând: „Nu! Oprește-te! Te rog!” Rostite cu sufletul la gură, ca și cum i-ar fi paralizat frica glasul. N-am auzit bâta lovindu-i trupul. Lumea m-a acuzat că aș fi auzit, dar asta numai pentru că ceea ce percepeam eu au fost pauzele dintre rugămințile lui, modificările în felul cum vorbea pe care oricine le-ar recunoaște ca fiind cauzate de vreun soi de lovitură aplicată trupului lui care-i tăia răsuflarea. După care s-a mai zis și că eu n-am auzit decât trei lovituri, deși i s-au aplicat patru. Patru lovituri de bâtă. Numai că eu n-am pretins niciodată c-am auzit trei lovituri. Am spus doar c-am auzit trei pauze între rugămințile lui.

Jonathan se holbează acum la mine cu ochii mari.

— A patra lovitură ar fi putut să vină după ce era deja mort. Sau inconștient. De aceea n-ai auzit decât trei pauze.

Dau din cap că „Da”. S-ar putea să se fi întâmplat așa.

— Am auzit ușa mașinii închizându-se și motorul pornind. Farurile nu s-au aprins, dar am auzit și mașina îndepărtându-se pe pietriș. N-am mai stat după aia. Am ieșit târâș din tufișuri până într-un loc de unde puteam să văd. Nu știam dacă

Mitch reușise să scape și-l lăsase pe omul ăsta pe drum, așteptând să mă prindă și pe mine după el. Sau dacă nu cumva omul ăsta nu-i furase mașina lui Mitch. Așa că tăceam și eram prudentă. Până am putut vedea. Și ce-am văzut! L-am văzut pe Mitch zăcând pe jos, nemișcat. Îi curgea sânge din cap și din gură. Băltea, dar și țâșnea. Am țipat și iar am țipat, m-am tot învârtit în cerc căutându-l pe nebun. Nu era ceva rațional pentru că mașina plecase. Numai că eu simțeam pur și simplu un val de panică și frică, așa că tot cercetam pădurea cu privirea, așteptând să vină cineva să ne ajute. Am văzut bâta la câțiva metri mai încolo și ce mi-a trecut atunci prin cap a fost că era o armă de care mă puteam folosi să mă apăr. Nu mă gândeam la amprente sau la dovezi. Mi-era frică să nu mor, chiar dacă nu avea logică, fiindcă știam că bărbatul plecase. Frica nu plecase cu el, era chiar acolo, în jurul meu. Mă simțeam de parcă eram o pradă la loc deschis, căutând frenetic peste tot, în față, în spate, aproape, departe. De fiecare dată când întorceam capul, mă lua iar frica de ce-ar fi putut sări din umbră în locul dinspre care mă întorsesem. Mi-aduc aminte partea asta atât de bine, teroarea și disperarea de a mă ști în siguranță. Într-un final au venit, soră-mea și ceilalți de la petrecere. S-au scurs din pădure, cu mâinile la gură de groază la vederea lui Mitch, care sângera pe pământ, și m-au văzut pe mine lângă el, ținând bâta și țipând ca o nebună. Cu toții, inclusiv sora mea, au ajuns la aceeași concluzie – am știut pe loc, pentru că n-au dat fuga la mine sau la Mitch să încerce să ne ajute, să mă liniștească sau să oprească sângerarea. Pur și simplu au stat și s-au uitat fix, așa cum fac oamenii când dau peste o crimă înfăptuită. Eram înconjurată de oameni, prieteni, chiar și rude, și totuși eram complet și dureros de singură.

Jonathan se uită și el fix acum. Încruntat. Cu gura deschisă. Cunosc uitătura asta bine, căci par să le-o stârnesc oamenilor.

Nu suport s-o văd însă. Nu acum, nu la Jonathan Fielding.

Mă întorc ca să nu trebuiască să fiu martoră la așa ceva. Îmi văd poșeta și o trag spre mine. Vâr o mână înăuntru, căutând iar telefonul și un încărcător posibil ascuns, poate printre toate prostiile pe care le-am înghesuit aici din cealaltă geantă.

— Laura…

Are glasul profund și blând. Stă iar în spatele meu, așa, ca înainte să-mi termin povestea. Mă cuprinde cu brațele lui puternice. Ca mai înainte. Mă sărută pe creștetul capului, nu cum face Rosie cu Mason, rapid, când o zbughește el. Buzele lui stăruie suficient de mult cât să-i simt răsuflarea.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva, șoptește el.

Atunci îi simt obrazul pe al meu.

Închid ochii și-mi las mâna în poșetă. Acum eu încep să mă topesc.

Lui îi crește pulsul. Mă sărută pe gât.

Mă topesc. Mă topesc.

Am luat foc.

— Spune-mi să mă opresc și o s-o fac!

Mâinile lui coboară de o parte și de alta a taliei mele. Încet, dar ferm. Una dintre ele ajunge pe partea din față a uneia dintre coapse. Cealaltă pe partea din spate.

— Spune-mi! zice el iar, aproape rugător.

Îl trag înspre locul acela înșelător. *Punctul din care nu mai poate da înapoi.*

Îndepărtează-te! E doar o iluzie. Acum o știu, totuși încă mai sunt neajutorată.

Simt străfulgerarea. Puterea asupra acestui bărbat.

Sunt o femeie invincibilă.

Sunt un copil neajutorat, care trage de o mânecă, uitându-se înspre capul care începe să își coboare privirea. Ochii de sus sunt pe cale să se întoarcă, pe cale să mă vadă.

Sunt atât de aproape, c-o pot simți în oase.

Țin încă mâna în poșetă, dar ea nu mai caută încărcătorul. Vrea să-l atingă pe el, pe acest bărbat. Jonathan Fielding. Îmi trag mâna din poșetă și simt fermoarul de metal zgâriindu-mi încheieturile degetelor. Vârfurile lor însă dau de ceva răcoros și tare. O bucățică de hârtie. Un gând oribil mă străfulgeră. *Un bilețel?*

Mă apucă de șolduri și mă răsucește. Gura lui o găsește pe a mea. Brusc nu mai știu nimic despre hârtia din poșetă sau zgârietura provocată de fermoar, căci mâna mea e liberă și se bagă pe sub cămașa lui ca să-i atingă trupul.

Amândouă mâinile îi găsesc umerii, apoi capul și-i trec degetele prin păr.

Îndepărtează-te! Încerc să-i spun eu femeii aceleia, numai că ea nu vrea să mă asculte. Niciodată nu ascultă.

Merită ce-are să urmeze.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 10:00.
Branston, Connecticut.

Gabe stătea vizavi de Rosie în același restaurant în care se întâlnise cu femeia de la bar. Îi trimisese lui Joe un SMS scurt, „Încă la NY. Sună dacă afli ceva!”, după care închisese telefonul.

Îi arătă bilețelele lui Gabe și-i povesti despre ce aflase la New York. El o urmări atent tot timpul, fără să-i scape niciun detaliu, cât de mic.

— Deci prietenul era psihiatrul, cel la care zisese ea că mergea? întrebă Gabe.

Arăta la fel de obosit pe cât se simțea Rosie, care ținea o cană de cafea din porțelan în palmele făcute căuș.

— I-ar sta în fire să-l seducă pe terapeut, zise Rosie, după care-și dori să-și poată retrage cuvintele. Dumnezeule, am spus ceva oribil, nu? Cum pot să vorbesc așa despre ea când are atâtea probleme?

Gabe se întinse peste masă și o prinse de mână. Avea pielea caldă, alinătoare, și brusc își dădu seama că ea și cu Joe nu se mai țineau deloc de mână.

— Rosie, n-o să fie judecat nimic din ce faci sau spui acum. Nu de către mine, cel puțin. Chiar îi stă în fire Laurei să facă așa ceva. Mereu a tins cât mai sus, la tipi care păreau imposibil de cucerit, chiar și dacă numai din pricina faptului că erau niște jeguri.

— Ca Mitch Adler, îi scăpară lui Rosie vorbele.

Gabe nici măcar nu tresări, deși ea se așteptase s-o facă.

— Da, ca Mitch Adler. Și ca bărbatul ăsta, Kevin Brody, la care accesul îi era interzis din toate motivele posibile. Era mai în vârstă. Era

căsătorit. Avea copii. Și mai era și psihiatrul ei. Cât Muntele Everest de sus!

— Hristoase, Gabe! O și văd, pricepi tu? Stând în biroul lui, vulnerabilă, dar inteligentă. Probabil a și plâns.

— Știu, și eu o văd. Trecând un pic prea aproape pe lângă el. Atingându-i umărul în treacăt și ridicând la el niște ochi blânzi.

Rosie se gândi la fotografia de pe computerul ei. Undeva, în decursul timpului, Laura învățase că tristețea și tânjitul nu-i aduceau ce-i trebuia ei. Așa că devenise senzuală. Irezistibilă.

— Nu știe c-o face, zise Gabe. Chiar cred asta. Pur și simplu i se declanșează, ca schimbatul vitezelor la mașini.

— Iar acum el e mort.

Rosie își apăsă fața cu mâinile.

Gabe se aplecă și mai tare spre ea, coborând glasul.

— Ia stai așa, nu cumva crezi c-a avut ceva de-a face cu asta, nu? A fost un jaf…

Luă telefonul și deschise articolul pe care i-l trimisese Rosie.

— Bun. Uite, aici: a fost lovit cu ceva din spate. Trântit la pământ, unde s-a lovit a doua oară la cap, de data asta de ciment. I-a luat mai bine de o oră până să moară.

— Lovit cu ceva. Trântit la pământ. E oare așa o nebunie să cred asta? Tu însuți ne-ai spus povestea aia cu fratele tău, la cazemată, mai ții minte? Cum l-a lovit ea cu bățul? Și cum arăta ca un animal sălbatic?

— Rosie.

Gabe se abținu să continue. Rosie văzu că și el se gândea, nu putea tăgădui nimic. Laura avea precedente de violență care începuseră de când era mică de tot.

— Psihoza ei ar putea fi mai gravă decât știm noi, Gabe. O iubesc, dar uneori poți iubi pe cineva,

poți să crezi că-l cunoști, și brusc descoperi ceva și ți se deschid ochii înspre o lume cu totul diferită.

„Numele lui era Joe.” Încă-i mai răsuna în urechi Kathleen rostind aceste cuvinte.

— Hai să dăm un pic înapoi! propuse Gabe. Pasul unu: s-o găsim pe Laura. Asta-i tot. Asta-i tot ce trebuie să facem. După aia ne lămurim noi ce-i cu ea.

— Bun, zise Rosie, trăgându-se înapoi.

Voia să-i spună lui Gabe despre Laura și Joe, dar nici măcar nu știa ce era de zis. Să fi fost o aventură? Un flirt? De ce naiba o sunase soțul său pe sora ei? De ce se dusese la ea la apartament cu săptămâni înainte să se întoarcă acasă? Dacă era altceva și nu o aventură, dacă Joe o ajuta, o sfătuia cumva, poate în privința omorului prietenului ei, i-ar fi spus și ei. Nimic n-ar fi meritat consecințele pe care le-ar fi avut de suportat dacă-i ascundea ceva, consecințe pe care acum le suportau amândoi.

— După cum văd eu lucrurile, începu Gabe să zică, avem trei posibilități. Prima, Laura a aflat că tipul ăsta se joacă cu femeile și nu suportă să se confrunte cu ceea ce-a făcut în noaptea aceea. A doua, s-a întâmplat ceva când a aflat și unul dintre ei a avut de suferit. Mai e și o a treia acum și e legată de bilețelele alea.

— M-am gândit și eu la asta, zise Rosie, recunoscătoare lui Gabe că nu folosise cuvântul „mort”, chiar dacă știau amândoi că și asta era una dintre posibilități.

— Dacă tipul ăsta nu e un simplu afemeiat, ci e un escroc de meserie, atunci se poate s-o fi luat în vizor pe Laura în legătură cu uciderea lui Mitch Adler.

— Dar de ce acum, Gabe? Adică Laura locuiește la o oră distanță, la New York. Nu-i de parcă s-ar fi ascuns. Și cine și-ar fi dat atâta silința? Cine să fi știut că era înscrisă pe un site de matrimoniale?

— Ar putea fi orice persoană afectată de crimă, un membru al familiei, un prieten, și cum rămâne cu Lionel Casey? Poate avea și el rude, care poate vor să se răzbune pentru faptul că și-a petrecut viața într-un spital de boli mintale împotriva voinței lui. Dacă toți își vedeau de-ale lor și într-o bună zi cineva a zărit-o pe Laura în oraș, acest lucru ar fi putut rupe zăgazul.

— Sau…

Rosie făcu ochii și mai mari.

— Gabe, și dacă noaptea trecută, când era la întâlnire, a văzut-o cineva, cineva apropiat de Mitch Adler ori de Lionel Casey, care o credea răspunzătoare de moartea celui dintâi? Și dacă toată treaba asta n-are de-a face cu Jonathan Fields sau cu faptul c-a aflat Laura despre el și a luat-o razna? Dacă urmărim pista greșită?

Gabe îi dădu dreptate că se putea să fie tot ce spusese ea.

— Ar trebui să anunțăm poliția, Rosie. Despre bilețelele alea, despre legătura cu trecutul. Poliția poate găsi oameni mai repede ca noi.

Rosie nu era prea sigură. O asemenea mișcare ar fi însemnat să-i facă pe toți să revină la noaptea aceea din pădure. Nu mai știa nimic de la cei doi polițiști din seara precedentă. Presupusese că nu puseseră cap la cap informațiile despre Laura Lochner, despre trecut și prezent, căci, dacă ar fi făcut-o, ar fi sunat-o. Dacă le mai spunea și despre bilețele, atunci n-ar mai fi avut cum să evite o atare situație.

— Rosie, de ce nu li le-a arătat Joe polițiștilor când au fost la voi acasă?

Rosie ridică din umeri.

— Cred că n-a vrut să-i facă să se concentreze pe trecut și să nu ia în serios găsirea Laurei.

— Bun, făcu Gabe, dând din cap un pic prea tare.

Își dădu seama că n-o credea, iar ea n-avea răbdare să stea să ghicească.

— Ce e? Crezi că-i altceva?

— Nu, eu doar… Uite ce e, să nu mi-o ei în nume de rău, dar uneori când sunt la tine acasă și tu te duci sus cu Mason, noi mai rămânem să bem ceva și să stăm de vorbă. În unele dăți eu plec și ei își mai toarnă un rând.

— Ce tot spui acolo?

— Că uneori mai rămân treji să stea de vorbă. Singuri. Habar n-am despre ce, dar poate că Laura i s-a confesat cu ceva. Poate legat de bilețele astea sau de altceva. Poate că Joe se teme s-o dea în vileag poliției.

„Numele lui era Joe.”

Întâi Kathleen, acum Gabe, amândoi i-au spus lucruri despre soțul și sora ei. Așa ceva nu se putea întâmpla. Nu în familiei ei. Oare chiar nu aveau să se sfârșească necazurile? Aveau să-i urmărească pentru totdeauna?

— S-a dus s-o vadă, Gabe! răbufni Rosie chiar în acel moment.

Nu suporta să sufere de una singură.

— Ce vrei să spui? întrebă Gabe cu o expresie surprinsă pe față.

Șocată chiar. Și încă ceva – o expresie de teritorialitate, protectoare. Fusese mereu aliatul Laurei, iar acum Rosie începea să pună piesele cap la cap. Povestea despre fratele lui trebuie să nu-i fi dat pace, să-l fi făcut să se simtă răspunzător pentru ea și pentru ce rău i-o fi cauzat Rick Wallace.

— I-a auzit colega de apartament a Laurei la telefon și l-a văzut pe Joe cu ea la apartamentul din New York, înainte să se mute. Înainte de despărțirea de psihiatru, dacă chiar avea prieten. Poate că totul n-a fost decât un șiretlic. Ceva menit să distragă atenția.

— N-are nicio logică, remarcă Gabe, gânditor. Doar nu crezi că…

— Nu știu, Gabe! zise Rosie, dând frâu liber lacrimilor.

Era prea mult. *Al naibii* de mult.

— Nici vorbă de așa ceva!

Gabe clătină din cap ca și cum ar fi putut șterge gândul din mințile amândurora.

— Nu ar putea Joe! El te iubește. Te-a iubit mereu. *Mereu.* Iar Laura, ea una nu ți-ar face așa ceva, nici dacă ar simți ceva pentru el după atâția ani.

Rosie se șterse la ochi și se adună. Se afla într-o altă lume acum, unde nu era nimic cunoscut sau necunoscut cu excepția faptelor. Joe se tot văzuse cu Laura fără știrea ei. Joe avusese conversații secrete cu ea la ei acasă. Joe găsise bilețelele, ce convenabil!, după ce plecase poliția.

Tot el găsise și mașina.

Ultimul fapt ieși brusc în evidență mai mult decât toate celelalte.

— El a găsit mașina, zise Rosie. El, și în mai puțin de o oră.

Gabe rămase tăcut, cu ochii la Rosie. O luă iar de mână și-și apăsă buzele pe palma ei, după care i-o strânse puternic între ale lui, iar ea își închipui că el n-o credea. Numai că o și credea, iar acum avea să fie protectorul ei, chiar și de cel mai bun prieten al lui. Bărbatul pe care-l cunoștea din copilărie.

Îi bâzâi telefonul pe masă chiar lângă mâinile lor. Gabe se smulse din îmbrățișare și-l luă în mână.

— E un mesaj, zise el, deschizându-l pe ecran. Fir-ar! De la findlove.com. De la secondehance.

Rosie rămase cu răsuflarea întretăiată. Femeia de pe site care nu mai răspunsese. Cea care le spusese: „FUGI!”

— Ce-a zis?

— Ne-a dat un număr de telefon. A zis că o să stea de vorbă cu noi.

Rosie se holbă la el, cu ochii usturând-o de la oboseală și lacrimi. Deja auzise o poveste despre bărbatul acesta, despre acest Jonathan Fields, de la

Sylvia Emmett, femeia pe care o agățase într-un bar și pe care o mințise apoi și cu care se purtase urât. Acum o aveau pe femeia de pe findlove.com. Ce poveste avea să mai spună și ea? Lui Rosie îi era frică să afle.

— Ești gata? o întrebă el, privind-o cu hotărâre.

Nu mai conta dacă era sau nu. Trebuiau s-o găsească pe Laura și toate celelalte aveau să se aranjeze.

Deschise gura numai să constate că era uscată de tot, așa că nu vorbi. Îi întâlni privirea lui Gabe și dădu din cap în semn de „Da."

DOUĂZECI ȘI OPT

Laura. Ședința numărul trei.
Cu patru luni în urmă. New York.

Dr. Brody: Îți faci griji când te afli aici? Când ești cu mine?

Laura: Nu.

Dr. Brody: Nu te întrebi dacă nu repeți tiparul? Cu bărbatul nepotrivit, unul care n-are să te iubească niciodată.

Laura: Ei bine, acum îmi fac. Mersi!

Dr. Brody: Îmi pare rău. N-am vrut să-ți dau de gândit.

Laura: Păi nu asta-i treaba ta, Kevin?

Dr. Brody: Bănuiesc că da. Să sperăm că-s gânduri bune. Sau cele corecte, ca să zic așa.

Laura: Mi-aș face griji numai dac-aș crede c-ai să-mi frângi inima.

Laura: N-ai s-o faci, nu?

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Laura. Cu o noapte înainte. Vineri, ora 00:00.
Branston, Connecticut.

Se termină în câteva minute.

Câteva minute amărâte.

M-am mai gândit la asta. Cum se poate să dureze ore, zile, săptămâni să ajungi în acest punct. Haine împrăștiate pe podea. Brațe, picioare, moleșite acum și răsucite împreună ca o grămadă de copaci morți într-o pădure devastată. Îi simt inima, bătând nebunește lângă pieptul meu. Expiratul și inspiratul în răbufniri scurte. Gâfâitul. Pielea care ni se lipește de la transpirația care se usucă. O rămășiță a arșiței care se răcește iute.

Câteva minute amărâte. O tornadă. Un tsunami. Atâta melodramă înainte de sosirea sa. După care vine cu o forță pe deplin anticipată și totuși noi suntem încă nepregătiți. Luați prin surprindere. Măturați de val. Ne schimbă pentru totdeauna. Forma trupurilor noastre, felul în care ele reacționează, se mișcă, aceste detalii intime nu pot rămâne nedezvăluite.

Câteva minute amărâte și se termină totul. Sunt uluită.

Îmi apăs ochii închiși în ceafa lui. Nu vreau să-i văd fața.

— A fost incredibil! zice el, întărind afirmația cu un geamăt dramatic.

Mă gândesc acum că n-a fost nici mai mult, nici mai puțin memorabil ca oricare altă dată. E atât de previzibilă treaba, și totuși eu nu par să mă învăț minte niciodată.

Încă un geamăt, de data asta studiat. O știu pentru că inima i s-a potolit.

Apoi, aceeași mână, care, cu doar câteva clipe mai înainte, mă strângea de fund ca să mă lipească de el, cât mai tare și mai adânc, mă bate ușor pe

spate. Trei bătăi rapide care spun: „Am încheiat cu asta.”

Nu suport să dau ochii cu cel mai nou eșec al meu. E mai mare decât celelalte pentru că de data asta am știut. De data asta am înțeles. Dr. Brody s-a asigurat c-așa o să fie.

Nu-l inventa!

Nu umple tu spațiile goale cu intimitatea care nu există!

Nu confunda sexul cu puterea!

Jonathan Fielding. Mi te-am făcut confident. Mi te-am făcut erou. Te-am lăsat să mă umpli de dragoste pe care mai apoi să mi-o iei. Strâng din ochi și mai tare, dar nu mă pot preface că nu văd rana pe care mi-am provocat-o singură. E dureroasă. Și atât de familiară!

Încă o bătaie pe spate și de data asta își trage capul, așa că n-am unde să-mi mai ascund ochii.

— Hei, am o idee! zice el, cu voioșie în glas acum. Ce-ar fi să comand o pizza? Mor de foame. N-am apucat să luăm cina.

Stăm întinși unul lângă altul pe pilota lui negru cu gri. Cumva înclinați de-a latul patului. Abia dacă l-am deranjat. Îmi trag ușor brațul de sub trupul lui, scot un picior dintre genunchii lui. El se așază astfel încât să pot ieși rapid și fără nicio ezitare.

— Sigur că da, zic eu. Mă întorc repede.

Mă rostogolesc jos din pat, lăsându-l proptit în cot, privind. Îi simt ochii pe trupul meu cât traversez camera. Intru în baie și nu mă întorc până nu mă pot ascunde după ușă. Mi-a văzut fundul acum, în lumină, și nu am cum să fac să nu fi văzut. Însă n-a văzut și restul din mine, pe care-l păzesc acum cu pasiunea regretului. Dincolo de ușă, aprind lumina și blochez încuietoarea. Dau apoi drumul la apă. De un cârlig atârnă un prosop și-l iau și mă înfășor în el ca și cum m-aș fi băgat într-un colac de salvare. Numai că eu nu pot fi salvată. O știu deja.

Stau pe marginea căzii de ceramică și-mi las capul să-mi cadă în palme.

Încerc să determin momentul în care am pierdut totul. Cerule, dau de dr. Brody în mintea mea. De Kevin. De *Jeg.*

Obișnuia să mă pună să închid ochii și să mă văd ca pe altcineva. O femeie care făcea ceea ce făceam eu. Simțea ceea ce simțeam eu. Așa că acum închid ochii și mi-o imaginez pe ea, femeia aceea toantă, din bucătăria lui Jonathan Fielding. O aud spunându-și povestea străinului ăstuia și o întreb de ce. Vine cu pretexte, dar în cele din urmă dă piept cu adevărul și-și face mărturisirea. De-abia așteaptă s-o cunoască bărbatul ăsta. De-abia așteaptă să vadă dac-o s-o iubească. Are nevoie să afle acum. Are nevoie să facă ea lucrurile să se întâmple. Așa că-și scoate trusa de scule și se uită înăuntru. Povestea lui Mitch Adler e acum un ciocan. Trupul ei, o cheie. Știe cum să le folosească.

O văd stând lângă blat, învăluită de brațele lui. Încă mai e timp să se îndepărteze. Măcar atâta a zis și el. S-a oferit să o conducă acasă. Îmi spune că poate simți dragostea dincolo de suprafață. Doar câteva lovituri mai sunt. Câteva întorsături. Mai c-a ajuns.

Nu-i poți simți pur și simplu gustul?

Dr. Brody obișnuia să mă întrebe ce i-aș zice dac-aș putea. Am zis niște chestii. Mi le amintesc. Le-am spus acum câteva clipe în bucătărie.

I-am spus chestiile pe care le-am aflat despre ea, cum că tot repetă trecutul. Cum că știe că noaptea nu se va sfârși cu dragoste, ci cu tristețe. I-am spus. Știa. Știa, dar tot a făcut-o.

Iisuse, Laura! Știai c-are să se întâmple asta!

Kevin nu era așa. Kevin m-a văzut și a refuzat să mă lase să mă autodistrug. Am tras și împins și folosit fiecare unealtă din trusa de scule, dar el nu și nu. Au trecut săptămâni întregi până să stea întins lângă mine, iar atunci când a făcut-o, nu s-a

terminat în câteva minute amărâte. Și nu m-a bătut pe spate și a comandat o pizza. Kevin m-a tras mai aproape de el și a rostit cuvintele alea. Cuvintele alea care aș vrea să nu fi existat pentru că mi le doream prea mult.

„Te iubesc”, a zis Kevin. Iar eu l-am crezut.

Acum mă podidesc lacrimile. Greutatea durerii mele stă dinaintea mea. Jonathan Fielding tocmai a aruncat o lumină puternică drept în mijlocul ei.

Vreau înapoi ce-am avut. Vreau să simt brațele care mă strâng tare. Vreau să aud acele cuvinte și să știu că sunt adevărate.

Dorința asta mă înghite cu totul.

— Ești în regulă acolo? se interesează Jonathan.

Aud pași și târșâituri.

— Sunt bine, strig eu către el.

Mă întreabă ceva despre pizza și-i răspund ceva despre pizza. Nenorocita aia de pizza!

Opresc apa. Îmi zvâcnește capul de la scotch, adrenalină și toxinele eliberate de povestea lui Mitch Adler.

Ăsta nu-i momentul pentru o reîntoarcere în trecut. Adun apa din ce mai rămâne în chiuvetă pe măsură ce se scurge și mă stropesc cu ea pe față. Ustură, dar am nevoie de asta. Trebuie să-mi vin în fire. Mă uit în oglindă. Îmi dau cu degetul pe sub ochi să șterg rimelul care s-a întins, apoi îmi trec mâinile prin păr, trăgând de noduri. Îl dau frumos după urechi și încerc un zâmbet politicos. Mai întâi gura, ridicând din colțuri, apoi ochii, mijiți numai un pic. Încerc să ridic ușurel și din sprâncene.

Am și un gând care să meargă cu zâmbetul.

Poate că greșeala nu s-a încheiat. Poate că mai continuă.

Partea întâi: alege un bărbat care nu te poate iubi. Partea a doua: reconstruiește-l într-un bărbat care te va iubi. Partea a treia: fă-l să te iubească prin orice mijloace e necesar. Partea a patra: dă

greș și simte-te lipsită de valoare. Repetă de câte ori este necesar ca să rămâi prinsă în copilăria ta.

Și iată-ne!

Dar dacă există și o Partea a cincea? Dacă partea respectivă este exact ceea ce fac eu acum – întorcându-mă la locul acela întunecat și singuratic, despre care simt, în același timp, că mi-e cămin? Că e locul meu? Sau locul unde merit să mă aflu.

Și dacă m-am înșelat în privința Părții întâi? Dacă el nu e un bărbat care să nu mă poată iubi, ci doar un bărbat alături de care m-am îmbătat, față de care am dat tot din casă și cu care mi-am pus-o la prima întâlnire?

Îl readuc în minte pe dr. Brody. „Începe cu recunoașterea.” Pricep. Pricep tot.

Mă cuprinde grăbit un val de speranță și zâmbetul devine real. Brusc știu ce să fac.

Deschid ușa și dau de Jonathan în dormitor, încheindu-se la cămașă. Se întoarce cu fața la mine.

— Te simți bine? mă întreabă iar.

Zâmbesc spășită.

— Un pic jenată…

Se oprește din încheiat nasturii. Lasă capul într-o parte.

— De ce?

— Nu-i evident? E prima noastră întâlnire și eu stau la tine în dormitor îmbrăcată într-un prosop.

Nu mă aștept să mă iubești, dar poate că încă mai poți. Poate că n-am stricat eu treaba.

Îmi zâmbește și el. Ia o grămadă de haine împăturite atent de pe pat – hainele mele. Chiloți, sutien, rochie. Da, mi-a împăturit chiloții. Vine unde stau eu și îmi întinde grămăjoara.

— Bun, zice el. Unu la mână, uite-ți hainele, chiar dacă eu prefer prosopul!

Îmi face cu ochiul și brusc devin conștientă de faptul că are patruzeci de ani.

— Doi la mână, am comandat o pizza, așa că, teoretic, suntem la a doua întâlnire.
— Aaa, fac eu, ca și cum el tocmai a descoperit că pământul e rotund. Înțeleg.
— Te simți mai bine?
De fapt, chiar mă simt.
Mă prinde cu mâinile de umeri și mă sărută, într-un fel care e între un sărut fugar și ceea ce s-a întâmplat în patul lui. Închid ochii și las să pătrundă înăuntru sărutul acesta de liniștire. De noi promisiuni.
— Am să scot niște farfurii și o să ne mai pun ceva de băut. Ori asta, ori ne luptăm cu mahmureala care se pornește.
— Bun, zic eu acum. Mă îmbrac.
Îmi dă drumul și mă retrag iar în baie.
— Apropo! strigă el după mine. Ai remarcat că am pat? Ăsta intră la mobilă.
— Da, așa e! răspund eu veselă.
Serios acum, tocmai mi-a amintit de lista mea de îngrijorări. Femeia care l-a strigat pe nume la bar. Mașina. Felul în care ne-a dus în port, slujba lui și apartamentul ăsta gol la un an după ce a divorțat.
Închid ușa de la baie și reevaluez situația. Nu-i nevoie să intru în panică. Știu că există chestii care par în neregulă. Numai că mai simt ultimul sărut pe gură și-l aud cum scoate dintr-un dulap farfurii pentru pizza pe care a comandat-o, așa că nu mi se mai pare așa aiurea noaptea asta. Jurații deliberează, eu decid.
Nu-i ușor. Scot apa cu polonicul dintr-o corabie care se scufundă.
Mă îmbrac. Mă uit iar în oglindă. Nu mi-a mai rămas nimic de făcut. Atunci simt cum îmi plesnește capul de durere.
Deschid dulăpiorul de medicamente. Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme. Mobila e una, dar un om nu poate să trăiască fără obiecte de toaletă.

Periuță de dinți. Pastă. Apă de gură. Cremă și aparat de ras, deși nu par genul pe care l-ar folosi în fiecare zi. Deodorant.

Și un flacon de Advil.

Bărbații nu se pricep la chestiile astea, mi-amintesc eu. Mai ales atunci când au fost căsătoriți. Cumpără ce le trebuie când le trebuie, deci poate numai atât i-a trebuit.

Deschid flaconul și-l scutur să-mi cadă pastilele în mână. O să iau două, poate trei și pe restul o să le pun la loc.

Numai că nu iau pastilele.

Mă holbez la palma deschisă și simt cum mi se scufundă corabia.

Printre pastilele rotunde și ruginii, mai e ceva rotund.

Și auriu.

Mă holbez la acel ceva preț de o clipă lungă. E inconfundabil. O verighetă de aur.

Citesc inscripția de pe interior.

Lui Jonathan, cu dragoste pentru totdeauna…

Dragoste.

Iată-l! Acest cuvânt evaziv.

Numai că nu e pentru mine. Niciodată nu e pentru mine. Mi s-a înecat corabia, și eu mă scufund odată ce realizez acest fapt.

Dar nu mă duc singură la fund.

TREIZECI

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 10:30.
Branston, Connecticut.

— Acum e-acum! zise Rosie.

Se mutaseră în mașina ei, care era parcată în fața restaurantului. Gabe stătea chiar lângă ea.

Femeia de pe findlove.com nu voise să-și dea numele, deși Gabe o găsise deja prin intermediul mobilului. *Kimmie Taylor, treizeci și șapte de ani.*

Răspunse la telefon după ce acesta sună o singură dată.

— Bună! zise ea.

Se așteptase s-o sune.

— Aici e Rosie. Femeia care ți-a dat e-mail. Sunt cu un prieten. Te-am pus pe difuzor.

— Bun, răspunse prudent femeia, după care tăcu.

— Aici prietenul, Gabe. Îmi pare rău c-am fost criptici în e-mailuri, zise el. Avem o bună prietenă care a mers la o întâlnire cu here4you. I-a zis că-l cheamă Jonathan Fields, dar știm că s-a dat și drept Billy Larson și Buck Larkin. Nu mai știm nimic de ea de ceva vreme, așa că suntem un pic cam îngrijorați.

Gabe vorbea de parcă nu era mare lucru. Îi spusese lui Rosie că n-ar trebui să zică nimic care s-o facă pe femeie să se îngrijoreze că s-ar putea implica și poliția. Putea să fie măritată sau să trăiască cu cineva ori să aibă prieten, ca Sylvia Emmett, femeia care plătise un rând de băutură la barul de lângă port.

— Aveți dreptate să vă faceți griji, spuse Kimmie. Minte în legătură cu orice. Și cu mine a folosit numele de Buck Larson, dar cel adevărat al lui nu-i niciunul dintre astea. Numele lui adevărat e Edward Rittle. Nu-i tocmai nume de armăsar.

Rosie strânse telefonul în mână atât de tare, încât i se albiră buricele degetelor. Se strădui cât putu de bine să dea o sonoritate blândă vocii.

— Ce ne poți spune despre el? Orice.

Femeia lăsă să-i scape un hohot rapid de râs.

— De unde să-ncep? zise ea, cu glasul plin de dezgust. I-ați văzut profilul, nu? zicea că-i divorțat. Că ar câștiga peste 150.000 de dolari pe an. Că n-are copii și că lucrează în domeniul financiar. Uitați care-i treaba, o groază de tipi inventează tot felul de porcării. Mint în legătură cu orice, de la greutate la înălțime și mai ales în legătură cu venitul. Uneori spun că-s divorțați când ei în realitate sunt doar despărțiți. Cred că jigodiile astea se întâlnesc între ele în secret și își oferă și primesc sfaturi despre cum să evite excluderea de pe listele de căutare. Serios, parcă-i și aud! „Încă nu-i spune că nu ești divorțat! Nu mai pupi tu sex dac-o faci!” Îmi vine să vărs.

Gabe dădu ochii peste cap și Rosie înțelese la ce se gândea, pentru că se gândea și ea la același lucru. Kimmie era o veterană în materie de întâlniri online plină de amărăciune.

— Oribil! făcu Rosie. Nu conștientizează că, dacă se văd în continuare cu aceeași femeie, aceasta are să descopere c-au mințit de la început?

Kimmie râse iar.

— Nu le pasă nici cât negru sub unghie! Glumești? Trei întâlniri. Un regulat. După care și-au pus coada pe spinare și s-au cărat la următoarea. Site-urile astea de matrimoniale sunt ca un bufet online care servește sex gratis. Ăsta însă știe cum să găsească exact ceea ce vrea.

— Și cum anume procedează? Poate o să ne ajute să ne găsim prietena, zise Gabe.

— Păi, minte la profil. Asta-i prima chestie. Minte în legătură cu numele lui, cu faptul că e divorțat…

— Stai așa, ce vrei să spui? întrebă Rosie.

— Vreau să spun că-i însurat! Însurat și cu doi copii la gimnaziu. Locuiește în Mamaroneck. Lucrează ca agent de vânzări de ferestre cu transfer termic scăzut. Vă puteți închipui? Merge din ușă-n ușă să facă evaluări energetice pentru compania de electricitate, dar încearcă și să le vândă oamenilor geamuri noi în numele companiei lui. E o escrocherie, așa cum e tot ce ține de el. Găsește o cale de intrare și după aia le-o trage oamenilor.

— Cum de-ai aflat toate astea? întrebă Gabe.

— Mi-a luat ceva timp, dar nu se potriveau niște chestii la el. Mașina cu care mergea. Ce zgârcit a fost când am ieșit în oraș. Nu părea suficient de sofisticat pentru domeniul financiar, pricepeți? Părea mai degrabă un muncitor oarecare. În cele din urmă a lăsat garda jos și a ieșit din cameră fără portofel. Așa că m-am uitat. A fost simplu. L-am deschis și – ce să vezi! – am dat peste numele și adresa lui adevărate. M-am dus acasă, l-am căutat pe Google și pleosc! valul de rahat.

Rosie se prinse ce voia să zică femeia, dar trebuia să facă legăturile care să ducă la Laura.

— Cum a început? Cum te-a contactat, unde v-ați întâlnit?

— Părea inofensiv la început, zise Kimmie. Sună să-ți verifice vocea, să nu fie accente ciudate sau probleme de vorbire. Întreabă dacă pozele sunt recente, dar o face subtil. Întreabă unde erai când le-ai făcut și continuă cu întrebări legate de răspunsul pe care l-ai dat. Una dintre pozele mele era de la ceremonia de absolvire a nepoatei mele, așa că m-a întrebat unde era la facultate și în ce an era la momentul respectiv. Chestii de genul ăsta. Știam ce face, dar sunt sigură că el se credea tare șmecher. Oricum, atunci când se întâlnește cu cineva, o face mereu în timpul săptămânii și, trebuie să-i recunosc meritul aici, nu vine cu pretexte pentru asta. În schimb, te face să te întrebi dacă n-are cumva femei cu care se întâlnește în

weekenduri, altele mai bune, demne de o seară de sâmbătă. Te face să vrei să te perfecționezi, să promovezi. E în firea omului, înțelegeți la ce mă refer. Concurența. Iar pentru femei, asta înseamnă să fie mai sexy, mai deștepte, mai bune la pat. El o știe. Vrea ca femeile lui să fie în formă maximă.

Rosie închise ochii și se gândi la Laura. Picase drept în capcană și nici măcar n-o știuse.

Am să te fac să mă vezi. Am să te fac să mă iubești.

Figura aceea din poza de când era mică. Imaginea ei cu doctorul ăla, escaladând Everestul…

— Unde te-a dus? întrebă Gabe.

— Prima întâlnire, într-o joi, desigur, a fost la localul ăla de lângă port. Barul de pe colț cu mâncare de tot rahatul.

Gabe dădu din cap spre Rosie când deschise iar ochii. Era același tip, nu mai încăpea nicio îndoială acum.

— Următoarea întâlnire a fost pe Main Street. Un loc ceva mai elegant. M-a scos la cină atunci.

— Exact ca pe Sylvia Emmett! îi zise Rosie lui Gabe, oprind microfonul telefonului. Femeia de la bar, prima întâlnire planificată în port, ultima întâlnire pe Main Street, cina.

Gabe încuviință tăcut din cap, apoi își întoarse privirea la telefon.

— Locuiește în apropiere, știați? întrebă Kimmie.

Rosie porni microfonul telefonului.

— O altă femeie cu care a ieșit ne-a spus-o. Nu știa însă adresa pentru că n-a vrut să meargă cu el la apartamentul lui.

— Păi atunci a fost mai deșteaptă ca mine.

— Stai așa, tu ai fost acolo? Știi unde locuiește? întrebă Gabe.

Își căută telefonul, făcând ochii tot mai mari.

— Care-i adresa?

— Ah, Hristoase, stai să mă gândesc! Zona aia de apartamente de pe Maple Street. Sunt câteva clădiri. A lui era una dintre cele din mijloc. Avea parcare subterană.

— Toate au parcare subterană. Toate clădirile alea. Trebuie că-s vreo șase.

Îl cuprindea nerăbdarea.

— Dar vreun număr de apartament? Orice îți amintești, era măcar vreun portar sau vreo tastatură de interfon?

— Uitați ce e! zise Kimmie. S-a întâmplat acum mai bine de un an, da? N-am fost decât de puține ori acolo și era târziu. Eram beată. După ce-am aflat cine era am vrut să uit, am vrut să uit totul în legătură cu el.

Gabe era acum ocupat cu telefonul lui. Rosie trase adânc aer în piept ca să-și oblige mintea să se mai potolească. Voia să întindă mâna prin telefon și s-o zgâlțâie pe femeie ca să scoată informația de la ea pe loc, după care-și aduse aminte de Sylvia. De cruzime. Se putea să mai fie și alte lucruri pe care Kimmie nu voia să și le amintească.

— Bun, făcu ea. Ne poți spune cum era? Cum era în apartamentul lui, singură cu el?

— Astea-s informații destul de personale, nu crezi? răspunse Kimmie brusc indignată sau poate doar în defensivă.

— Nu vreau așa ceva. Adică, era frumos apartamentul lui, era primitor? A fost amabil? A fost un gentleman? I s-a schimbat cumva dispoziția?

— A fost gentleman… Hm… Stai să mă gândesc!

Kimmie devenise sarcastică.

— Păi m-a scos la trei întâlniri înainte să se aștepte la sex. Ne-am dus în apartamentul lui, care era unul de burlac de la un cap la altul. Nimic în frigider. Totul negru și argintiu. Asta ar fi trebuit să fie primul indiciu pentru mine, numai că el a zis că tocmai divorțase, cam cu vreo lună înainte, așa c-

am pus botul. Avea logică. Doamne, m-am și oferit să-l ajut să aranjeze casa! Vă vine să credeți? Tare idioată am mai fost!

— Ba deloc, zise Rosie. Pare că era foarte priceput la ceea ce făcea, la fraieritul femeilor.

— Habar n-ai tu! Știa exact ce să-mi spună, exact cum să mi se insinueze în minte. A vorbit despre tatăl lui mort, pentru că și tatăl meu murise când eram mică. A vorbit despre importanța de a trăi clipa, întrucât nu știi niciodată când vine sfârșitul – încă un subiect care mă atrăgea pentru c-avea legătură cu moartea tatălui meu de tânăr. M-a făcut să mă simt ca și cum aș fi fost prima femeie pentru el după fosta lui nevastă, despre care spunea că era o ființă rece și că nu se mai culcase cu el de ani de zile. Treaba e că motivul pentru care am început să-mi pun întrebări în legătură cu el, dacă-ți vine să crezi, a fost felul în care se comporta în pat. Adică un bărbat care a stat zece ani într-o căsnicie de rahat și care n-a mai avut parte de sex de multă vreme, iar acum e la bufetul cu sex gratis, ar trebui să fie un pic cam nerăbdător, ar trece mai repede la acțiune, pricepeți voi ce zic eu aici?

— Da, replică Rosie, amintindu-și-l pe Joe după ce stătuse pe uscat vreo patru luni în preajma nașterii lui Mason – era ca un bărbat în deșert care găsește dintr-odată o oază. N-a fost deci așa? întrebă ea.

— Nu. Avea un șablon pus la punct. Întâi una scurtă, de test, ca un rechin care mușcă o dată, de gust, înainte să se întoarcă să dea lovitura. Așa c-a venit cu pretexte ca să rămân și s-o mai facă o dată, să dea lovitura. Și-atunci a devenit ciudată situația. A început cu vorbe murdare, împuțite de-a dreptul. După care-a trecut la pretenții. Unele dintre chestiile pe care le voia, ei bine, sunt sigură că le-a găsit pe altele dispuse să le facă pentru o întâlnire sâmbătă seara. Pe mine însă nu mă pasiona subiectul. Am plecat dezgustată, ceea ce

nu m-a oprit să mă întorc. M-am întors la o ultimă întâlnire și atunci am descoperit adevărul. Ieșise din dormitor să mai aducă de băut și i-am scos portofelul din buzunarul pantalonilor. Când s-a întors eram îmbrăcată și mă îndreptam spre ușă. Am inventat o poveste despre o prietenă care era beată și pe care trebuia să o iau dintr-un bar. Nu i-a păsat prea tare. M-a condus la ușă. Fără sărut. Fără nimic. Nu mai avusese parte de runda a doua, așa că era dezamăgit. Mă jur, uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi găsit portofelul, dacă aș fi rămas pentru runda a doua atunci. Îți dădea sentimentul că știa exact ce vrea la fiecare pas și că avea să găsească o cale de-a obține acel ceva.

Gabe ridică privirea din telefon, distras și aparent neafectat de o poveste pe care Rosie o găsea oripilantă și straniu de similară cu cea a Sylviei Emmett.

— Pot să-ți trimit un mesaj cu poze ale clădirilor de locuințe de pe Maple? Dacă mergem acum cu mașina acolo, poate ne poți spune care arată ca a lui? Poate o să-ți amintești numărul de pe ușă?

Se lăsă o tăcere lungă.

— Alo? întrebă Rosie. Mai ești acolo?

— Mda, răspunse Kimmie cu un oftat. Pot să caut imagini pe computerul meu. Probabil că vă pot găsi clădirea. Iisuse, să nu-i spuneți totuși c-am stat de vorbă, bine? Tare n-aș vrea să creadă că m-am mai gândit la el chiar și o secundă după ce-am ieșit pe ușă!

— Desigur, zise Rosie.

— Iar când găsiți clădirea, apartamentul e 2M. Mi-aduc aminte. Mi-aduc aminte că mi-am zis că M vine de la „Mincinos”.

Laura. Ședința numărul zece. Cu două luni în urmă. New York.

TREIZECI ȘI UNU

Laura: M-am tot gândit la ce-ai zis, cum c-ar fi o persoană din trecutul meu pe care încerc s-o repar.

Dr. Brody: Da. Mi-aduc aminte când am zis-o.

Laura: E vorba de tatăl meu, nu? Primul bărbat pe care-l iubește o fată.

Dr. Brody: Și cel care o iubește și el pe ea. Care o învață că e vrednică de dragoste.

Laura: Înțeleg. Numai că nu tatăl meu era frânt, ci mama. El a înșelat-o. A părăsit-o pentru altă femeie. Mereu plângea. Își făcea griji și nu se prea pricepea s-o ascundă. Obișnuia să discute problema în bucătărie cu doamna Wallace și cu oricine altcineva putea momi înăuntru.

Dr. Brody: Uneori lucrurile nu sunt așa cum par. Mai ales când sunt lucruri de când eram noi mici. Amintirile noastre nu sunt statice. Uneori nu sunt deloc adevărate, ci mai degrabă o ficțiune pe care simțim nevoia s-o credem ca să putem da de capăt lucrurilor.

Laura: Deci tata nu era ăla rău? Mama nu era victima?

Dr. Brody: Mi-ai povestit despre ceva ce-ai auzit fără să vrei. Ceva ce i-a spus tatăl tău surorii tale în noaptea în care a plecat. E singura chestie care nu se potrivește cu restul poveștii și totuși iese suficient de tare în evidență cât să-mi fi povestit mie.

Laura: Ascultam la ușă. Rosie era furioasă pe el că pleacă. Țipa la el. Iar el i-a zis, și știu că exact așa s-a întâmplat, i-a zis: „Nici maică-ta nu-i sfântă."

Dr. Brody: S-a întâmplat ceva, Laura. Ceva ce nimeni nu ți-a spus, nici ție, nici lui Rosie. Am însă sentimentul că știai chiar și când erai mică faptul că tatăl tău era cel frânt.

Laura: Cel pe care am încercat să-l repar ca să mă poată iubi? Am învățat toate astea de la tatăl meu?

Dr. Brody: Așa stau lucrurile aproape întotdeauna, Laura. Cu femeile care caută bărbați care n-o să le iubească și care îi alungă pe aceia care ar putea să le iubească sau care chiar le iubesc.

Laura: Am senzația acum că îl urăsc și mai tare.

Dr. Brody: Numai că nu-i deloc așa, nu-l urăști. Și trebuie să afli de ce.

TREIZECI ȘI DOI

Laura. Cu o noapte înainte. Vineri,
ora 00:45. Branston, Connecticut.

— Așa, deci cum rămâne cu problema mahmurelii ăleia? îi zic eu lui Jonathan Fielding.

Sunt îmbrăcată, dar încă mă simt dezbrăcată. Rochia lui Rosie e de vină. Nu pot să sufăr rochiile. Nu pot să sufăr felul în care-mi trece aerul pe la picioare. Cum se târăște pe sub tiv și urcă așa cum are el chef, uneori până sus de tot la mâneci. Nu-mi pot suferi picioarele goale și părul desfăcut, care-mi cade pe lângă față și mi se lipește de ceafă.

Nu pot să sufăr o mulțime de chestii în momentul ăsta.

Jonathan îmi întinde un pahar de scotch din partea opusă a blatului de bucătărie. Eu sunt aproape de ușă. Poșeta e chiar în fața mea. Mi-am lăsat pantofii în holișor, dar acum nu mai sunt acolo. Probabil au fost mutați într-un dulap unde să nu-i pot găsi fără să zăbovesc. Mai multe șanse să mi se insinueze în minte. Nu contează. N-am nevoie de pantofi ca să ajung acasă.

Acasă, îmi zic eu acum. Rosie, Joe și Mason. Spațiul meu confortabil din mansardă, ascunsă sub pilota pufoasă.

Acasă, îmi zic din nou. Numai că nu e casa mea. E a lui Rosie, a lui Joe și a lui Mason. Iar mansarda e locul unde am găsit ultimul dintre cele trei bilețele. Nu-i chiar așa confortabilă.

Eu n-am casă. Ăsta-i adevărul, ceea ce nu înseamnă că locul în care mă aflu acum e unul în care-mi doresc să mai stau fie și un minut în plus.

Iau băutura și o dau pe gât.

— Deci cum e cu mahmureala? întreabă Jonathan.

Zâmbește ca și cum am fi iubiți și presupun că, teoretic, chiar suntem. Modul în care e folosită

vorba asta. *Iubiți. Acasă.* Simple cuvinte. Stupide și fără sens.

— Da… încep eu să zic.

Mi-am înghițit furia și am transformat-o în oțel.

— M-am gândit s-o preîntâmpin cu ceva mai bun din punct de vedere medical decât încă niște alcool.

— A? face el și văd o urmă de îngrijorare.

Exact, Jonathan. Acum e rândul tău să te îngrijorezi.

— M-am gândit c-ar merge niște Advil. Din fericire, am și găsit, zic eu cu veselie în glas.

Pare ușurat.

— A, ce bine, mă bucur! Nu prea am medicamente aici. Nu-mi prea place să iau chestii și n-am mai fost bolnav de mult. Doamne, fosta mea obișnuia să păstreze toate alea!

— Ce amuzant c-aduci vorba de ea!

— De fosta mea? Scuze, cred că e un pic cam insensibil din partea mea după ce noapte am avut.

Îi studiez ochii atunci, cât mi-i studiază și el pe-ai mei. Caută indicii despre ce se petrece în capul meu. Eu sunt în avantaj pentru că știu.

Ridic mâna stângă și o întorc cu palma spre mine și verigheta de aur strălucitor de pe deget spre el.

— Vrei să ți-l pui la loc înainte să pleci acasă?

Jonathan îngheață. Stă atât de nemișcat, că mă întreb dacă n-ar trebui să verific dacă mai are puls. Îngheață ca scufundat în azot lichid.

Nu zic nimic. Nu fac nimic.

Furia e de oțel și mă face să mă simt puternică. Nu m-am mai simțit puternică de foarte multă vreme și aș minți dac-aș zice că-mi displace. Aș minți exact ca Jonathan Fielding.

— Laura…

Vorbește în cele din urmă, dar de pe buze îi iese numai acest unic cuvânt.

Îmi scot verigheta de pe deget și-o pun pe blat.

— Nu-i ce crezi tu, spune el.

Figura care se dezgheață are o expresie chinuită, dar nu și plină de regrete. Nici vinovată, ceea ce face loc derutei dincolo de porțile de oțel.

— Știu c-ai remarcat o mulțime de lucruri în seara asta. Ai fost politicoasă și n-ai adus vorba de ele. Te-ai arătat încrezătoare și prevenitoare, iar eu mă simt ca un rahat.

— Mașina ta, zic eu, acum că tot a deschis ușa.

— Da, Toyota aia care arată ca din anii optzeci, doar că-i nouă-nouță.

— Și slujba ta.

— Ai dreptate și în privința asta. Nu lucrez în Branston. Ce director de fond de hedging în vârstă de patruzeci de ani ar lucra aici când poate să lucreze în Manhattan? Corect.

— Apartamentul gol, femeia de la bar.

Își mută privirea de la mine ca să soarbă lung din scotch. Pune paharul la loc pe blat, după care ia verigheta și-o răsucește între degete.

— Femeia de la bar e exact cine am zis. O nebună care m-a urmărit și a deranjat-o pe fosta mea nevastă după ce-am încetat să mă mai văd cu ea acum câteva săptămâni. Ăsta-i adevărul.

— Și.

— Apartamentul e nou. M-am mutat la sfârșitul verii.

Mi se învârte creierul cât prelucrez toate aceste noi informații. A recunoscut chestii, dar n-a oferit nicio explicație și a evitat-o pe cea mai importantă, care s-a mutat în vârful listei mele. Verigheta. Nenorocita aia de verighetă pe care-o ține ascunsă într-un flacon de Advil în apartamentul gol în care aduce alte femei.

Plutește ceva între noi acum. Fapte fără concluzie. Fapte fără adevăr. Un joc de puzzle cu piese lipsă, cele importante a căror absență nu lasă în urmă decât ambiguitate. Oțelul începe să se topească. Puterea slăbește acum.

— Nu pot face asta, zic eu.

Mă podidesc rapid lacrimile. Hohote uriașe de plâns vin după ele, iar cuvintele zboară sparte în bucăți, tăindu-mă ca niște ciobulețe de sticlă.

— Ești însurat!

Hohot.

— Ai mințit în legătură cu totul! Minți și acum!

Hohot.

— Nu știu cât e minciună din orice spui pentru că presari și niște mici adevăruri. Mici lucruri recunoscute care nu-s fatale, dar care, în schimb, îți conferă credibilitate, pentru că de ce le-ai spune din moment ce te pun într-o lumină proastă? Știu cum merge treaba!

Hohot.

— Am mai fost în situația asta. Cu cei mai buni… mai buni decât tine!

Mă cuprinde isteria. Figura lui Jonathan îngheață. Furia e acum un lichid care mi se scurge prin piele. Știu c-o vede.

— Cum poți să le faci asta oamenilor? E crud! E al dracului de crud!

Cuvântul e nou pentru mine. E un cuvânt pe care l-am învățat de la dr. Brody.

„Tu nu-i vezi cruzimea?”

El vorbea de alt mincinos. Un alt bărbat pe care încercasem să-l fac să mă iubească. Un bărbat care sângerase până la moarte la picioarele mele. Mitch Adler. Mincinos. Crud. Mincinos crud.

Acum văd, Kevin. Acum văd cruzimea…

— Ia stai așa! zice Jonathan.

Pleacă de la tejghea și se reazemă de frigider. Am mai văzut partea asta.

— Lucrurile s-au mișcat mai repede în noaptea asta, mai repede decât anticipase oricare dintre noi. Da, am spus niște minciuni convenționale pentru că încerc să cunosc oameni aici, dar sunt departe de cruzime. Sincer, cam exagerezi tu.

Adrenalină. Furia devine frică. Ce naiba-i asta? O mușamalizare? Sau iar am comis-o?

„E așa de greu de iubit cu armăsarii ei din țânțari.”

— Pot să explic? Îmi faci și mie favoarea asta, te rog?

Mă șterg la ochi. Îmi țin răsuflarea. Poate c-o să mor dac-o mai țin mult.

— Bun. Am să încep cu începutul. Te simți bine? Bea-ți băutura!

Nu se apropie de mine. Aș vrea să mă pot trage și mai departe.

Îmi țin băutura în mână. Iau o gură. Adrenalina îi anulează efectul în clipa în care-mi intră în sânge.

— Sunt din Boston. Deja știi asta.

— Mama ta chiar e moartă? îmi scapă mie întrebarea.

Dacă începem cu începutul, atunci vreau să știu fiecare minciună. Una să nu rămână nelămurită.

— Da. Toate chestiile alea, cu omul care s-a înecat. Cu sora mea. Cu părinții mei și cum mi-am cunoscut soția. Toate sunt adevărate. Chiar ne-am mutat la New York. Chiar am locuit aici. Ea a rămas cu casa. E pe Blackberry Drive, sus de tot la nord și pe partea de vest. Nu știu de ce vrea să locuiască acolo, dar vrea. Nu mai e problema mea. Am avut oroare de casa aia, am avut oroare de navetă.

— Deci ai lucrat la New York?

— Da! Am lucrat la New York. Denumirea firmei este Klayburn Capital. E un fond de hedging mic. Cartierul general e la Boston, dar are birouri și la New York și la Londra. Când am divorțat, n-am rămas aici. Ai avut dreptate. M-am mutat înapoi la Boston. Am lucrat la biroul de acolo și am stat o vreme la tata. Eram frânt. Complet frânt. Înc-o mai iubeam și voiam familia pe care ne străduiserăm atât de din greu s-o avem.

— Deci asta-i prima minciună, faptul c-ai rămas aici?

— Da. Asta-i prima minciună.

Îmi termin băutura și mă prefac indignată. Ha! A recunoscut o minciună! E însă una atât de mică! Un pui de minciună. Iar puii nu pot fi cruzi. Nu intenționat.

— Bun, zic eu. Continuă!

Se conformează și văd cum i se schimbă comportamentul. Știe că m-a prins. Știe că urmează numai pui de minciuni. O creșă drăgălașă de minciuni.

— După vreo șase luni mi-au cerut să mă transfer înapoi. Voiau să aibă un birou în Branston pentru unii dintre partenerii mai în vârstă care au familii aici. E un stil de viață mai bun. Mi-au cerut mie să-l deschid. Un an, atâta tot, mi-au zis, după care pot alege să rămân aici sau să lucrez la New York. Ori să mă întorc la Boston.

— Așa că te-ai întors. De-aia n-ai mobilă.

— Da, m-am întors de doar șapte săptămâni și de-aia nu mă descurc prin centru. Când locuiam în nord n-am mers niciodată în port. Am stat patru săptămâni la un hotel. Trei în apartamentul ăsta, pe care l-am subînchiriat, neoficial, așa că nu știu cât o să-l pot ține. Nu mă pot hotărî ce vreau să fac: să mă mut la New York, să mă întorc la Boston. Și mai și lucrez tot timpul…

— Iar mașina.

— Împrumutată. Chiar am un BMW. E la service. Voiau să mă taxeze ca să-mi dea una de la ei, așa c-am luat-o pe asta pentru o săptămână. Ar fi trebuit s-o spun de la început, dar n-ai întrebat și n-am vrut s-o trântesc așa din senin.

Doamne! Am nevoie de dr. Brody. Am nevoie de Kevin. De unde să știu eu ce să cred? Da, am un simț perceptiv mai ascuțit, dar nu știu ce să fac cu informația primită. Cum se leagă totul! Ce perfect! Totuși se potrivește la fel de bine cum doi și cu doi fac patru.

— Verigheta, zice el brusc. Ultima întrebare, nu?

— Pentru moment, replic eu.

Încerc să fiu îngâmfată. Convinsă că doar eu am dreptate. Numai că tot ce am sunt niște pui de minciună.

— Toate lucrurile mele se află în clădirea asta. Îți pot arăta boxa de la subsol, cutii cu haine de iarnă, niște poze și albume foto. Tot ce am e din viața de adult, iar asta o includea și pe soția mea. Lucrurile din copilărie sunt la tata acasă. Deci ce să fac cu asta…

Răsucește iar verigheta între degete, iar eu o fixez cu privirea cuprinsă de remușcări pentru furia mea, tânjind după ceea ce reprezintă ea.

— N-am putut să o las la subsol. Nu vreau să-mi fie furată și seif n-am. Am citit undeva că un flacon de pastile e o ascunzătoare mai bună pentru obiecte de valoare decât ciorapii, așa că acolo am și pus-o. Nu mă așteptam să vină cineva la mine, nu așa. Nu până în punctul în care să-i provoc o durere de cap.

Acum încearcă să fie drăgălaș. Nu știu dacă-mi place. Nici măcar nu mă pot hotărî dacă e real.

Un lucru însă transpare limpede ca lumina zilei.

Vrea să rămân. Vrea să-l cred.

Ar fi fost ușor să dea din umeri și să mă lase să mă năpustesc afară pe ușă. Poate că se teme să nu aibă parte de o altă urmăritoare. Ori poate că se teme să nu piardă ce s-o fi înfiripat între noi.

Să-mi spună și mie cineva! Vă rog! Să-mi spună și mie cineva care-i treaba înainte să-mi pierd mințile! Furia se întoarce spre interior, sărind la mine acum, din cauză că sunt atât de nepricepută!

— Laura! zice el și se întoarce la blat. Știu că, probabil, vrei să pleci. Știu că unele chestii par să se potrivească prea bine. Vrei să-mi faci însă o favoare înainte să pleci? După care promit să te conduc la mașină.

Nu zic nici da, nici nu. Iar mi se umplu ochii de lacrimi. Hohotele mă sufocă. Așa că stau locului ca o idioată și dau din cap.

— Bun, lasă-mă să-mi iau laptopul din dormitor! O să căutăm pe Google informații despre mine, despre fosta mea nevastă și despre firma mea până cădem lați, am chiar și un e-mail de la service-ul BMW. Ai să faci asta cu mine? Ai să mă lași să-ți arăt?

Ce se petrece aici? Să-mi spună și mie cineva!

Sună soneria și fac un salt înapoi, speriată. Ne uităm unul la altul preț de o clipă și apoi i se luminează ochii, făcându-se mari și strălucitori.

— Pizza! zice el ca un băiețel. Bate din palme de încântare.

Dă ocol blatului prin spatele meu și deschide ușa.

TREIZECI ȘI TREI

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 11:00.
Branston, Connecticut.

Rosie îl urmă pe Gabe pe Maple Street. Kimmie Taylor recunoscuse intrarea din pozele pe care i le trimisese el și din cele pe care le găsise ea pe internet. Gabe știa care era clădirea, iar ea era sigură de număr: 2M. „M de la mincinos”, spusese.

Joe sunase de trei ori cât erau ei pe drum. Rosie nu se simțea în stare să vorbească cu el. Nu încă. Nu acum, când erau atât de aproape de-a o găsi pe Laura. Trimise un SMS cu o minciună: „Trec pe la secția de poliție și apoi vin acasă.” Dacă i-ar fi spus de apartament, ar fi fost deja acolo. Numai că acum nu știa dacă ar fi venit acolo pentru ea sau pentru Laura. Cu câteva ceasuri în urmă n-ar fi deranjat-o niciuna dintre variante, însă totul se schimbase.

„Numele lui era Joe…”

Dădu fuga de la mașina ei să-l ajungă din urmă pe Gabe, care se mișca repede.

— Am chemat poliția. Le-am zis să ne întâlnim aici.

Rosie mergea lângă el încercând să țină ritmul cu pașii lui mari.

— Ce-au zis?

Ajunseră la ușa de la intrare și se opriră. Gabe scoase telefonul și se uită la imagine, apoi din nou la ușă.

— Aici e, spuse el.

— Vine? întrebă Rosie. Poliția?

Gabe dădu din cap.

— Da.

— Ce-au zis? Ai vorbit cu polițiștii care-au venit ieri?

— Conway. Am vorbit cu Conway. A zis să așteptăm afară.

Gabe se uită atunci la ea, întrebător.

— La naiba cu așteptatul! replică Rosie.

— De acord.

Gabe trase de ușă, dar acesta era încuiată. Chiar în partea dreaptă a intrării era un panou cu butoane negre. Apăsă pe ele unul câte unul, până când se auzi o voce din panou.

— Alo? zise o femeie.

— UPS, spuse el.

— Amazon? întrebă femeia.

— Da, răspunse Gabe.

După care se auzi soneria de acces.

Rosie trase de ușă s-o deschidă și intră grăbită.

— E așa de înspăimântător! îi zise ea lui Gabe, care o urmă îndeaproape.

— Habar n-ai tu! Bănuiesc însă că de-aia locuiesc oamenii aici. Așa că-și permit să fie încrezători.

Nu scoaseră niciunul o vorbă cât urcară scările la etaj. O luară apoi pe coridorul lung, urmărind literele de pe uși. Când ajunseră la 2M, Gabe o prinse de braț, oprind-o.

Își duse un deget la buze, făcându-i semn să păstreze tăcerea.

— Ce e? întrebă Rosie în șoaptă.

— Stai și tu o clipă, bine? N-ai dormit și n-ai mâncat. Trebuie să ne gândim. Ar trebui s-avem un plan.

Rosie știa cum arăta. Se văzuse în vitrina hotelului din New York și încă o dată în oglinda retrovizoare a mașinii ei. Numai că se putea ca Laura să se afle de cealaltă parte a ușii și nimic altceva nu mai conta până nu se lămurea.

Gabe preluase brusc controlul, așa cum o făcea Joe când erau copii. Joe însă nu era de față, așa că Gabe îi luase locul în gândirea și executarea planului. Slavă Domnului, căci Rosie nu era în stare de niciuna în acest moment. N-avea s-o rețină

nimic de la a intra în apartamentul acela și de la a o găsi pe sora ei.

Gabe expuse situația:

— Și dacă răspunde el și ea nu-i aici? Dacă minte și zice că habar n-are cine e? Dacă zice c-au băut ceva și ea a plecat imediat după aia?

Vorbea cu glas monoton așa cum stăteau ei în hol, dar Rosie nu se putu calma.

— Știu și eu, Gabe! Pur și simplu trebuie să ajung de cealaltă parte a ușii ăsteia!

Simți cum îi urcă sângele în obraji. Se simțea ușor amețită, dar îi era cumva greu să stea locului.

— Trebuie să intru în apartamentul ăsta! Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu sora mea!

Atunci se deschise ușa liftului. Rosie și cu Gabe întoarseră capetele la auzul sunetului melodios de avertizare. Ieșiră polițiștii Pearson și Conway și-i găsiră așteptând în hol.

Rosie dădu fuga spre ei. O apucă pe Pearson de braț și o trase după ea.

— E aici! zise ea. Bărbatul cu care era sora mea, locuiește în apartamentul ăsta!

— Bun, doamnă Ferro.

Pearson îi vorbea condescendentă, chiar dacă nu-i spusese decât numele. Rosie înc-o mai ținea de braț, dar parc-ar fi târât după ea o greutate.

— El e! îl cheamă Edward Rittle. Minte în legătură cu asta, își dă diferite nume. E însurat și are copii! Folosește apartamentul ăsta pentru femeile de pe site-ul ăla!

Rosie se auzea vorbind. Știa că după cum îi suna vocea părea nebună. La fel și după cum arăta. Se vedea în expresiile tuturor celorlalți, a lui Pearson, Conway și chiar și a lui Gabe.

Îl mai vedea și pe Gabe așteptând să le zică ea și restul poveștii, despre bilețelele de amenințare sau despre cum Laura se culcase cu terapeutul ei la New York. Și el căsătorit. Și el cu copii. Și acum, mort.

Se opri însă când ajunseră în fața ușii. Se uită la Gabe să se asigure că n-avea să sufle o vorbă despre toate astea. Doar i-ar fi distras și i-ar fi determinat să-și facă mai puține griji pentru sora ei decât pentru bărbatul oribil care mințise, înșelase și se folosise urât de femei în orice fel putuse.

Dacă-i făcuse rău Laurei și ea îi făcuse rău la rândul ei, Dumnezeu s-o ajute!, Rosie considera că el își meritase soarta.

Pearson se uită la Conway așteptând un semn.

Conway făcu semnul căutat.

— Uitați ce e, nu avem mandat pentru apartamentul lui. Nici motive întemeiate de suspiciune pentru așa ceva. Putem să batem la ușă, să punem politicos câteva întrebări, atâta tot.

Rosie simți cum i se fac ochii mari, usturând-o când îi izbi aerul. Avea gura foarte uscată. Îi zvâcnea capul, iar în piept o apăsa greutatea unui țipăt disperat să iasă.

Făcu doi pași spre ușă și bătu cu pumnul în ea.

— Laura! strigă ea. Laura!

Conway era acum lângă ea.

— Ajunge! zise el.

Trecu în fața ei, blocându-i accesul la ușă.

— Domnule Rittle, spuse el, bătând ferm. Suntem de la poliție. Avem câteva întrebări.

Pe coridor se lăsă liniștea. Conway puse urechea la ușă, stând chiar lângă ea. Îi făcu semn lui Pearson s-o ia pe Rosie, care se conformă. Rosie își dădu seama că se fereau ca nu cumva să tragă cineva vreun foc dinăuntru.

Conway bătu iarăși.

Tot niciun răspuns. Niciun sunet.

— Dărâmați-o! zise Rosie, uitându-se când la polițiști, când la Gabe. Ce-aveți cu toții? Ar putea să fie Laura înăuntru!

Conway se dădu înapoi de la ușă.

— N-avem mandat. Nu dărâmăm nicio ușă.

Rosie se uită la Gabe, disperată după ajutor. N-ar fi trebuit să sune la poliție. Dacă erau singuri,

Gabe ar fi găsit o cale de a trece de ușa aia. Știa c-așa ar fi stat lucrurile.

Pearson primi un SMS.

— Stați puțin! zise ea cât îl citi. Bun, apartamentul e închiriat unei firme. Cineva ia legătura cu ea să vadă cine locuiește aici.

— O firmă? Ce fel de firmă? întrebă Rosie.

— Un SRL. Probabil o firmă prin care cineva deține proprietăți imobiliare.

Încercau cu toții s-o calmeze pe Rosie. Ea însă nu și nu. Voia să intre în apartament.

Gabe îi explică situația.

— Lumea procedează așa tot timpul, Rosie. Din motive de impozite, ca să limiteze răspunderea. Nu costă nimic să înființezi un SRL.

— A făcut-o ca să se ascundă. Știu eu! Ascunde apartamentul de nevastă-sa. Nu putem căuta numele asociate acestui SRL?

— Facem și asta, răspunse Pearson.

Rosie se uită iar la ușa apartamentului 2M. Încercau s-o distragă cu toate chestiile pe care le făceau, dar de fapt doar trăgeau de timp.

— Și cum rămâne cu administratorul? întrebă ea. Poate o să ne lase înăuntru. N-ar avea și el o cheie?

— Doamnă Ferro, e același lucru cu a sparge ușa. Nu avem motive întemeiate de suspiciune pentru așa ceva. Odată ce aflăm numele părții care locuiește aici și putem confirma că sora dumneavoastră a mers la o întâlnire cu persoana respectivă joi seara, atunci putem solicita un mandat.

— Și cât o să dureze asta? Câteva zile? O săptămână? Sora mea a dispărut de joi.

Pearson îi aruncă o privire fugară lui Conway, care încuviință din cap.

— Ce e? întrebă Rosie.

Îi ascundeau ceva.

— Avem lista de apeluri. A venit azi-dimineață. Am sunat la dumneavoastră acasă și i-am spus

soțului dumneavoastră…

— Am fost plecată toată dimineața, iar el n-a zis nimic. De ce nu m-ați sunat pe mobil?

Lui Rosie nu-i venea să creadă că Joe i-ar fi putut ascunde așa ceva. Numai că nici ea nu-i răspunsese la telefon.

— Am presupus că are să vă spună. N-a zis că erați plecată. Unde erați? întrebă Conway.

Rosie încercă, dar nu se putu liniști. Nimic nu mai avea nicio logică.

— Mergeam cu mașina, căutând-o pe soră-mea, minți ea.

Gabe îi aruncă o privire, dar o ignoră. Exact asta și făcuse, mersese cu mașina căutând-o pe Laura. N-o întrebară unde.

— Ce-ați găsit? La ea pe telefon?

— Ultimele apeluri au fost de la un număr înregistrat pe o companie. O firmă de investiții financiare din New York, răspunse Pearson.

— Puteți afla numele angajatului? Iisuse, nu vedeți legătura! Apartamentul e închiriat printr-un SRL. Telefonul e înregistrat pe o firmă de la New York. Tipul ăsta nu vrea să i se ia urma. Nu vrea să fie găsit!

— Cercetăm amândouă companiile acum. Încercăm să găsim persoanele potrivite care să ne ofere informațiile.

— Să nu-mi spuneți, trebuie s-așteptați până luni, nu-i așa? Nu-i nevoie să deranjați pe nimeni în weekend. La urma urmei, n-a trecut decât o zi și jumătate. Probabil că doar a fugit cu el pentru weekend, nu? Îi era prea frică să-i spună nebunei de soră-sa?

Răspunse Gabe:

— Rosie, nu-i adevărat. Durează până să găsești chestiile astea.

— Și cum rămâne cu numerele de pe telefonul ei?

Pearson își scoase iar mobilul și se uită la lista scanată de apeluri.

— Poftim, ziceți-ne dumneavoastră! spuse ea întinzându-i aparatul.

Rosie îl luă și se apucă să parcurgă în viteză numerele. Mormăia ce gândea când începu să le recunoască. „917–28… Ăsta-i numărul ei vechi de mobil de la muncă… 212–23… Ăsta e fixul de la muncă…”

Derulă în continuare, citind cu ochii încețoșați: „…203–35…”

Se opri brusc, holbându-se la acest ultim număr, după care începu să numere. Derulă și socoti de câte ori văzuse acele cifre, 203–35…

— Puteți face rost de SMS-urile scrise? întrebă ea.

— Ar trebui să le avem mai încolo în dimineața aceasta. Recunoașteți vreun număr? întrebă Conway.

Toată lumea întoarse capul când se deschise o ușă. Era cea de la 2L, chiar de lângă a lui Edward Rittle.

Ieși o femeie între două vârste cu un cățel mic. Doamna se opri în loc la vederea polițiștilor.

— Ce se petrece aici? întrebă ea.

Conway zâmbi politicos.

— Nu-i nicio problemă. Îi cunoașteți pe chiriașii de la 2M? întrebă el.

— Eddie? Da, îl cunosc, zise femeia dând ochii peste cap, după care luă o expresie îngrijorată pe chip. De ce? Are probleme? întrebă ea.

— Nu. Noi doar încercăm să găsim o persoană pe care s-ar putea s-o cunoască.

— O femeie, nu?

Rosie părea gata să treacă la fapte, dar o reținu Gabe apucând-o de umeri.

— Joi seara?

Femeie părea să-i cunoască obiceiul.

Pearson se uită la Conway, care însă era concentrat la vecină.

— Da. Joi s-ar fi întâmplat. Ați văzut pe cineva?

— Văzut? Nu. Nu i-am văzut. Dar i-am auzit. Îi aud în *fiecare* joi, replică ea amuzată.

— Dacă-l căutați pe el însă, nu-i aici. Nu e niciodată în weekenduri. Ceva legat de serviciul lui, cred că lucrează aici, dar locuiește în altă parte. Vine și pleacă în timpul săptămânii. Am o cheie, îi aduc corespondența de la cutia de jos. În majoritate sunt prostii, dar se umplu repede cutiile alea mici și se enervează administratorul.

Rosie se cutremură: el era! Trebuia să fie. Joia noaptea. Femei.

— Puteți deschide? întrebă Rosie.

Conway interveni înainte să apuce să răspundă femeia.

— Nu e necesar…

Vecina deja se îndrepta spre 2M, căutând printre cheile de pe breloc.

— Nu mă deranjează. Nu-i acasă. E sâmbătă.

Moment în care salvă situația Gabe:

— E în regulă dacă intrăm, le zise polițiștilor. Și-a dat consimțământul când a lăsat cheia. Noi nu suntem polițiști.

Rosie se smulse din strânsoarea lui și dădu fuga în spatele vecinei când aceasta băgă cheia în broască.

Pearson și Conway nu se clintiră din loc. Nu aveau cum să-i oprească pe Rosie și pe Gabe să intre în apartamentul respectiv.

Se deschise ușa. Vecina intră și se aplecă să culeagă de pe jos câțiva fluturași care fuseseră băgați pe sub ușă.

Rosie era deja în fața ei, strigând numele surorii sale:

— Laura!

Intrase de-acum și Gabe.

— Putem să aruncăm și noi puțin o privire? o întrebă pe vecină.

Rosie o simți că începea să se îndoiască de decizia de a-i lăsa să intre, începea să-și dea seama

că nu era vorba de găsitul unei prietene de-a vecinului său.

— Numai un pic și repede, bine? zise ea. După voce părea agitată.

— Laura!

Rosie dădu buzna în sufragerie, învârtindu-se în cerc. După care în dormitor, baie, dulapuri, deschizând uși și strigând numele.

— Laura!

Gabe rămase tăcut în hol alături de vecină și de câinele ei. Rosie îi fixă cu privirea cât absorbi informația. Asta fusese totul, găsirea femeilor care-l cunoșteau pe acest bărbat. Aflarea adresei lui. Și acum, se afla în locul în care trebuie să se fi aflat și sora ei, poate chiar cu câteva ore în urmă. Numai că aici nu era nimic. Nici urmă de sora ei. Nici urmă de vreo luptă. Nici măcar un pahar în chiuvetă.

— Serviciul de curățenie vine vinerea, zise femeia. Vreți numele?

Gabe spuse ceva. Femeia îi răspunse. Scoase telefonul. Și-l scoase și el pe al lui. Numai că nu mai conta nimic din toate astea. Dacă cei de la firma de curățenie ar fi văzut ceva în neregulă, ar fi chemat poliția. Iar dacă nu credeau că ceea ce-au găsit era în neregulă, ar fi făcut curat și ar fi șters acel ceva pentru totdeauna. Toate dovezile despre sora ei, dispărute.

— Gabe! strigă Rosie.

Își simțea lacrimile usturând-o pe pielea uscată.

Femeia stătea rezemată de ușa deschisă.

— Cred c-ar trebui să încui, zise ea. Am numărul lui Eddie. Pot să-l sun dacă vreți…

Gabe făcu câțiva pași înspre Rosie și o trase spre el strâns.

— E în regulă, îi spuse. Sunt vești bune. Nu s-a întâmplat nimic aici, uite! Nu s-a întâmplat nimic.

Rosie ridică ochii întâlnindu-i privirea.

— Era un număr, zise ea în șoaptă, pe listă. Apeluri și SMS-uri vreme de săptămâni de zile.

Erau atâtea.

— Ce număr? întrebă Gabe.

Ei însă i se îneca glasul când dădu să răspundă.

— Rosie? Ce număr e? întrebă el iar.

— Al lui Joe, e numărul lui Joe.

TREIZECI ȘI PATRU

Laura. Ședința numărul doisprezece.
Cu două luni în urmă. New York.

Dr. Brody: Calmează-te, Laura! Nu te-am mai văzut niciodată așa!

Laura: Nu! Trebuie să-mi spui! Chiar acum! Chiar în clipa asta!

Dr. Brody: E complicat. Voiam să fii pregătită să înțelegi…

Laura: Am trecut de faza asta, Kevin. Trebuie să știu. Spune-mi odată! Nu mă mai trata ca pe-o pacientă!

Dr. Brody: Laura, nu-i drept!

Laura: Ai zis că eu mi-o fac, ca să dovedesc ceva. Ai zis c-am să ajung să înțeleg ce înseamnă asta, ce mama mă-sii încerc eu mereu să dovedesc.

Dr. Brody: Bun, liniștește-te! Ești tulburată. Ce-ți veni?

Laura: Numai spune-mi odată!

Dr. Brody: Bine. Vrei să știi ce anume încerci mereu să-ți dovedești, cu grămezi de bărbați care n-au să te iubească în veci, care, probabil, nici nu sunt în stare să iubească pe cineva, și de ce te arunci în brațele lor și-i lași să-ți pătrundă în minte, inimă și trup?

Laura: Da, spune-mi de ce fac toate chestiile alea dezgustătoare, reprobabile, despre care tu, evident, crezi că sunt nedemne de conștiința ta de sine neprihănită!

Dr. Brody: Ești de neiubit!

Laura: Poftim?

Dr. Brody: Ceea ce tot încerci tu să-ți dovedești iar și iar ca să te simți la fel de nasol cum te-ai simțit toată viața, ca să te asiguri că repeți trecutul până mori, fără să te schimbi, fără să progresezi. Laura Lochner, bărbații nu te iubesc în ciuda a tot

ceea ce le dăruiești pentru că ești de neiubit. Te bucuri acum? Acum că știi?

Laura: Iisuse Hristoase, Kevin!

Dr. Brody: Numai că nu e adevărat. Nici n-a fost vreodată. Asta voiam să înțelegi. Că adevărul ăsta pe care tot încerci să-l dovedești e o minciună. Poți fi iubită. Iar eu te iubesc, Laura. Te iubesc.

Laura: Kevin…

Dr. Brody: Spune-mi ce s-a întâmplat. Spune-mi de ce ești așa de supărată!

Laura: Nu pot. Am promis.

Dr. Brody: Cui i-ai promis?

Laura: Lui Joe. Soțului surorii mele.

TREIZECI ȘI CINCI

Laura. Cu o noapte înainte. Vineri, ora 01:00.
Branston, Connecticut.

Jonathan mănâncă pizza. O mănâncă stând în picioare lângă blatul de bucătărie, fără farfurie sau șervețel. A găsit o bere în spatele frigiderului și a împărțit-o în două. Un pahar pentru mine și ce-a mai rămas în sticlă, pentru el.

Mănâncă pizza și bea berea de parcă n-are nicio grijă pe lumea asta în afară de foame. Mormăie de mulțumire.

— Ah, Doamne! zice el. De ce e mereu așa de bună pizza asta mâncată noaptea târziu?

Stau și eu de partea cealaltă a blatului, dar nu reușesc să mănânc pentru că am dat pe gât o farfurie întreagă de neliniște.

Beau berea.

— Îmi pare rău, zic.

Se uită la mine și dă din umeri.

— Nu-ți face griji! Sunt sigur c-o să termin resturile mâine.

— Nu la pizza mă refer. La toate celelalte.

Mă gândesc la „toate celelalte" cât rostesc cuvintele și mă străbate un fior.

Toate celelalte: a) cum m-am pierdut eu cu firea în mașina lui și am rupt-o la fugă prin parc; b) cum mi-am dezvăluit trecutul întunecat și anormal; c) cum l-am sedus pe el; d) cum m-am pierdut eu cu firea la el în bucătărie și e) cum l-am acuzat de numeroase rele pe care nu le-a comis.

Se uită la mine cu un zâmbet ironic de data asta, iar eu nu mai suport să văd cât de mișto arată. Cămașa îi atârnă afară din pantaloni acum, cu mânecile suflecate și doi nasturi deschiși la gât. Are părul în dezordine de la mâinile mele, de la degetele mele pe care mi le-am trecut prin el. Vreau să fac iar asta. Să-i ating părul. Să-l ating pe

piept, pe spate, pe față. M-am învârtit în cerc cât am tras și alungat concluzii, care m-au făcut să virez brusc de colo până colo, ceea ce m-a amețit. M-a epuizat. Vreau să mă prăbușesc în brațele lui și să las să se scurgă totul din mine până ajung să dorm dusă. Într-un final, mi se odihnește mintea.

— Mi-au cam plăcut toate celelalte, zice el, între îmbucături. Unele mai mult ca altele, dar asta-i viața, nu?

Mi-e greu să cred în amabilitatea lui, dar o fac. Mi-o bag cu forța pe gât și-o înghit pentru că nu voi mai repeta trecutul. Nu încă o dată. Și pentru că nu rezist la încă un viraj.

— Probabil c-am ieșit iar la întâlniri prea devreme, zic eu.

Controlul pagubelor. Dacă m-ar deschide și-ar vedea ce-am în cap, m-ar arunca afară și-ar pune zăvorul la ușă.

— După despărțirea neplăcută? întreabă el.

Dau din cap și că da, și că nu.

— Nu-i doar asta. Am aflat niște chestii peste vară. Despre mine și copilăria mea. Chestii cărora încă încerc să le dau de capăt.

Dă drumul unei bucăți de coajă în cutie și ia o felie nouă.

— Ei bine, de vreme ce asta este, la drept vorbind, a doua noastră întâlnire, să auzim ce ai de spus. Da' zi totul! Spune-mi ce-ai aflat astă-vară de nu-i poți da de cap!

Mă reazem de blat, cu picioarele goale înfipte în linoleumul de pe jos.

— Ceva despre tata. Și despre mama, de fapt.

— Ai zis că tatăl tău a înșelat-o și v-a părăsit pentru alta. Nu l-ai mai văzut de șaisprezece ani, nu?

— Trebuia să mergem la el în weekenduri. La Boston, de două ori pe lună. Rosie s-a dus până la șaptesprezece ani, eu am refuzat. O vedeam pe mama cum se bucura când refuzam, iar Dick n-a insistat niciodată. Cel puțin asta mi s-a spus mie.

„Tatăl tău a zis că poți să te duci dacă vrei, dar că nu ești obligată.” Cred că lucrurile ar fi stat altfel dac-ar fi refuzat Rosie.

— De ce? O iubea pe ea mai mult?

Mă uit la el acum cu o curiozitate profundă. Întrebarea e atât de oribilă și totuși atât de la fix. Îmi place cât de deștept e Jonathan și cât de sincer. Da, asta cred. E sincer.

S-a oferit să-mi arate, să se găsească pe el pe internet, să caute e-mailuri. Am făcut însă destul rău pentru o noapte. Mai am timp și mâine, toată ziua, pentru că Rosie are să mă trezească, strecurându-se în camera mea, cu scârțâit de ușă și podea, să se asigure că-s în regulă. Nu se poate abține.

— Da, răspund eu la fel de cutezătoare. O iubea pe ea mai mult. Abia de curând m-am simțit în stare s-o accept. A trebuit să mi se arate. A trebuit să mi se pună în față dovezile.

Îi spun apoi despre poza pe care am găsit-o într-o cutie pe care mi-a trimis-o mama când s-a mutat în California. Are toate prostiile alea vechi din camera mea: trofee de plastic și medalii, proiecte artistice, scrisori pe care le-am trimis acasă din tabără. Și poze.

— Mi-am făcut-o economizor de ecran, îi zic eu.

Se oprește din mâncat și se reazemă de blat lângă mine.

— Stai așa, ai luat din cutie taman poza aia în care chiar ți se vede tristețea pe față, pe fețișoara ta de copil, tristă pentru că știai că tatăl tău o iubește mai mult pe sora ta, și ai pus-o într-un loc unde trebuie să te uiți la ea în fiecare zi?

Râd un pic pentru c-are dreptate. E absurd, doar că are și cât se poate de multă logică.

— Nu voiam să uit. Voiam să văd fața aceea, care se uita la tatăl meu aflat în spatele aparatului, și să știu, fără putință de tăgadă, că mai trăiește în mine.

— E oribil, zice el. E așa de trist! Îmi pare rău, Laura! Pe bune, nu-mi pot închipui cum ar fi să cred că nu mă iubeau părinții. Chiar și când soră-mea și cu mine ne plângem de chestiile îngrozitoare pe care le-au făcut în calitate de părinți…

— Întârzia maică-ta când venea să te ia de la antrenamentele de fotbal?

— Tot timpul! De unde știi?

Zâmbim amândoi acum.

— Numai că, chiar și când ne plângeam de chestiile astea, nu s-a pus niciodată problema dacă ne-au iubit sau nu.

Mă gândesc în sinea mea cât de normal trebuie să fie așa ceva. Cum mulți adulți din lumea noastră, lumea celor privilegiați, consideră acest lucru ca de la sine înțeles și-mi dau seama cât de greu mi-e mie să mi-l închipui.

— Mă bucur pentru tine. Și pentru Rosie.

Continui apoi cu chestiile pe care le-am învățat de la doctorul Brody. Cum aleg eu bărbați care nu mă vor iubi niciodată, doar ca să pot repeta trecutul. Că tânjesc după sentimentul acela atât de familiar. Că tânjesc după șansa să-i fiu de ajuns, să-i fiu de ajuns cât să-l repar și să-l fac să mă iubească. Cum am făcut asta cu Mitch Adler.

Realizarea acestui fapt m-a pocnit într-o zi la West Hotel când stăteam întinsă în pat lângă doctorul Brody, Kevin, după ce făcuserăm dragoste. Mă simțeam în siguranță și protejată. Am discutat lucrurile astea și brusc am realizat că toate piesele puzzle-lui se aranjaseră. Că Mitch era mort tocmai din această cauză.

Nu-i spun lui Jonathan despre doctorul Brody sau despre cum am ajuns eu să înțeleg toate aceste lucruri despre mine.

Și nu-i spun nici despre Joe și despre secretul pe care acum îl împărtășim.

Nu zic decât că mi-am dat eu seama și că acum mă simt răspunzătoare pentru Mitch. Nu s-ar fi

aflat alături de mine în mașină dacă aș fi făcut ceea ce-ar fi făcut orice fată normală. Dacă l-aș fi trimis la dracu' atunci când ne sărutam sub copac.

Jonathan tace brusc, ceea ce mă descumpănește. E ceva din povestea cu Mitch Adler care nu-i pică bine. Poate pentru că nu-i vine să creadă că se află aici cu mine, femeia care s-ar putea să fi ucis pe cineva. Ori poate pentru că-i amintește de bărbatul care s-a înecat când era el în liceu. Sau poate din altă cauză. Ceva ce nu-mi pot eu închipui, cu toate că imaginația mea e foarte vie.

— Te întrebi dacă nu mă număr și eu printre ei? zice el după ceva vreme. Printre bărbații nepotriviți?

Acum e rândul meu să fiu sinceră.

— Nu mi-aș da seama nici dac-ai fi. Asta-i problema acum. E ca și cum ai ști că ești daltonist și te întreabă cineva ce culoare au frunzele copacilor.

— Deci aduni dovezi, e primăvară sau toamnă? Sunt arțari sau stejari? De ce merge el cu mașinuța aia de rahat?

Dau din cap și zâmbesc a răspuns, holbându-mă la degetele goale de la picioare.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, și mie mi se întâmplă tot mai des așa ceva. Acum că merg de ceva timp la întâlniri de pe site-ul ăla jalnic. Toată lumea minte. Trebuie să citești printre rânduri, să cauți indicii ascunse în fotografii. Uneori nu știi până nu te întâlnești cu persoana față în față.

— Sau o cauți pe Google și speri c-a folosit numele adevărat.

— Ha, ha! reacționează el. Da' și tu ai făcut la fel, Laura *Heart.*

Da, așa e.

— Ei, și atunci cum stăm? întreabă el.

— Nu știu.

Își strecoară un braț pe la spatele meu și mă trage spre el. Trupurile noastre se împing unul într-

altul cum stăm noi așa rezemați de blat. Trupul lui e cald și straniu de cunoscut acum.

Îl cuprind cu brațele pe după gât și-mi las obrazul pe pieptul lui. Îi aud inima bătând, ceea ce mă liniștește.

Atunci însă se schimbă totul.

— Cred… zice el, coborându-și o mână pe coapsa mea până dă de tivul rochiei lui Rosie, după care intră pe sub material și urcă și iar urcă pe dedesubt. Cred c-ar trebui să ne regulăm iar, îmi șoptește la ureche.

Are vocea joasă și sinistră, ceea ce-mi blochează complet trupul. Mi se crispează fiecare mușchi de la felul în care mâinile lui mă trag de rochie și de păr. Are gura umedă când mă sărută pe gât și mă devorează brusc așa cum a devorat pizza aia.

Ce se petrece? Întrebarea n-are unde să caute un răspuns. Caută locul în care ar trebui să fie instinctul, unde ar trebui să vorbească rațiunea, și nu găsește decât un gol.

Asta mi-e defectul. Călcâiul lui Ahile. Nu pot decât să cercetez dovezile.

Unde-i amabilitatea? Unde-i sinceritatea? Tocmai mi-am descoperit sufletul în fața lui. I-am spus cât de vulnerabilă sunt tocmai în fața acestui lucru, a nesiguranței mele față de bărbați, a regretului. Și a violenței care a rezultat cu ani în urmă.

O zice iar, „Vreau să te regulez chiar în clipa asta!”, și eu simt cum mi se strânge mâna. Un ghem de degete îndoite și țepene. Unghiile care-mi intră în palmă. Un pumn.

Deschid ochii când își dă capul la o parte și-mi văd poșeta pe blat. Un singur gând am în minte, un gând despre ceea ce trebuie să fac.

„FUGI!”

Poate că nu-i nimic. Știu asta. Așa sunt unii, pasiunea fizică, vulgaritatea verbală. Numai că nu se potrivește cu atingerea blândă a mâinilor lui cu mai puțin de o oră în urmă. Nu se potrivește cu

conversația intimă care abia s-a încheiat. Îmi lipsesc instrumentele care să mă ajute să pricep.

— Trebuie să plec, zic eu, deși cuvintele nu-mi ies ușor din gură.

Copilul ăla trist, copilul ăla *tâmpit* nu vrea să-l dezamăgească.

O urăsc. Niciodată nu ascultă.

Nu se oprește, așa c-o spun iar, de data asta mânată de furie.

— Trebuie să plec.

Îl împing la o parte și-mi iau poșeta. Bag mâna înăuntru și-mi caut cheile. Jonathan stă nemișcat. Pare jenat, dar mie nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă încerca să fie seducător sau sexy sau ce-o fi vrut el. Eu trebuie să plec.

— Laura! Îmi pare rău, am interpretat greșit ceva? Credeam că se înfiripă o legătură între noi.

Fir-ar! Unde mi-s cheile?

Mâna mea atinge în treacăt o bucată de hârtie și-mi revine sentimentul de mai devreme. De dinainte să-mi pierd controlul. Dinainte să mă bag în patul lui. Și să-i găsesc verigheta.

O înșfac de data asta și o trag afară. E grea, și când se eliberează din poșetă, îmi cad cheile dintre pliuri. Jonathan se apleacă să le ia și-l urăsc pentru asta. Pentru că e iar drăguț. Câtă ură se dezlănțuie!

Cine ești tu, Jonathan Fielding?

Despăturesc hârtia. E exact ca restul. O propoziție dactilografiată cu cerneală neagră. Numai că asta mă bagă și mai tare în sperieți. Nu-i o amenințare. E o concluzie.

— Ce-i aia? întreabă Jonathan. Ce zice? Te-ai albit la față ca o stafie.

Ridic ochii din bilețel. N-am nevoie să-l mai citesc o dată, sunt niște cuvinte pe care n-am să le uit în veci. Așa că le rostesc uitându-mă fix la acest străin:

Ar fi trebuit să pleci cât mai puteai.

TREIZECI ȘI ȘASE

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 13:00.
Branston, Connecticut.

Rosie îi urmă pe Conway și Pearson la secția de poliție. Gabe se oferise s-o însoțească, dar ea considerase că era mai bine să se ducă acasă, unde putea să caute informații despre Edward Rittle și despre cele două companii cu care avea de-a face.

Prima era SRL-ul care închiriase apartamentul, *362 Maple Street.* Denumirea firmei era adresa clădirii. Gabe zisese că, fără îndoială, fusese înființată ca să nu fie contractul de închiriere pe numele lui Rittle.

A doua era o firmă din domeniul financiar, *Klayburn Capital.* Laura apelase un număr alocat fondului de hedging. Era numărul pe care-l folosise să ia legătura cu bărbatul pe care-l credea Jonathan Fields.

Rosie stătea acum într-o mică sală de ședințe holbându-se la niște foi scoase la imprimantă cu numerele din telefonul Laurei.

Pearson se așeză lângă ea, frunzărind notițele pe care și le luase de dimineață.

Tânăra polițistă ridică brusc privirea cu o întrebare.

— Credeam c-ați spus că Edward Rittle lucrează în construcții, înlocuiri de ferestre? Ce-are asta de-a face cu un fond de hedging?

Rosie auzi însă numai vocea, nu și cuvintele rostite. Îi stătea mintea la altceva.

Se tot holbase la numărul soțului ei, numărând apelurile și SMS-urile, încercând să-și amintească ce se întâmplase în zilele când fuseseră multe și în cele când nu fusese niciunul. Încercând să găsească un tipar care ar fi putut explica legătura care începuse peste vară dintre soțul și sora ei.

Pearson repetă întrebarea și de data aceasta Rosie se sforță să asculte.

— Nu știu, zise. Poate că fondul de hedging deține compania de ferestre. Poate că el lucrează pentru compania de ferestre. Sau pentru fondul de hedging. Femeii ăsteia, Kimmie Taylor, ei nu i-am cerut detalii despre chestiile pe care le știa. Are să afle însă Gabe. Cu asta se ocupă.

Pearson încuviință din cap, cu buzele strânse și colțurile gurii ridicate a zâmbet, care se dorea să fie înțelegător, dar lui Rosie i se păru condescendent, ca mai înainte. Nu voia înțelegere, voia să-și găsească sora.

Telefonul se lumină de la un SMS. Era Joe, care întreba dacă mai era la secție. Mințise mai devreme că se afla acolo, dar acum chiar era. Rămase cu privirea ațintită la numele soțului ei scris pe ecran. Îi venea să dea cu telefonul de perete.

— Pot să merg până la toaletă? întrebă.

Trebuia să-l sune să-i dea raportul. Dacă n-o făcea, el n-avea să se lase, ar fi tot trimis SMS-uri cu întrebări. În cele din urmă, avea s-o găsească, iar ea nu era pregătită să dea ochii cu el.

Pearson își împinse scaunul în spate și se ridică.

— Vă duc eu!

Ieșiră din încăpere și dădură colțul. Rosie auzi un glas, de bărbat, care striga ceva despre *joi seara.*

Iuți pasul, urmând vocea, cu Pearson după ea.

— El e? întrebă, acum aflându-se într-o încăpere mare unde un bărbat țipa la sergentul de serviciu.

Îi aruncă o privire fugară lui Pearson, care încercă s-o tragă de-acolo înapoi în hol.

— El e! E Edward Rittle!

Pearson o prinse cu mâna de braț, dar Rosie o dădu la o parte rapid. O secundă mai târziu, se afla în fața bărbatului a cărui fotografie o găsiseră ea și cu Gabe pe findlove.com. Bărbatul care o văzuse ultimul pe sora ei.

— Jonathan Fields! strigă ea.

Îl prinse de braț. Polițista Pearson era chiar în spatele ei. Bărbatul se trase înapoi.

— Ce faci? vru el să știe.

Se uită alarmat la ea.

Disperarea ultimelor două zile se prăbuși asupra ei și Rosie își pierdu cumpătul. Începu să urle.

— Ești Jonathan Fields? Spune-mi! Unde-i sora mea?

Dădu să-l apuce iar, dar el o împinse iar la o parte și strigă:

— Să facă cineva ceva!

— Doamnă Ferro!

Pearson încercă s-o potolească pe Rosie. O apucă de brațe și i le ținu la spate cu ambele mâini. Numai că Rosie era puternică. Se trase iar, de data aceasta împungându-l pe bărbat cu palmele în piept. Acesta se dădu înapoi împleticindu-se.

— Ce naiba? S-o oprească cineva! M-a atacat!

— Doamnă Ferro! strigă Pearson, după care scoase o brățară autoblocantă din buzunar, îi prinse din nou brațele lui Rosie și i le ținu strâns.

— Nu mă faceți să vă leg!

Venise și polițistul Conway, care îl duse pe bărbat de-acolo cât o ținu Pearson pe Rosie.

— El e! strigă Rosie, încercând să se elibereze din strânsoarea lui Pearson. El e! El știe unde e sora mea!

Căzu peste Pearson, care deschise brațele și o prinse.

— Șșș! Calmați-vă, doamnă Ferro!

— El e… El e…

Rosie repetă cuvintele, deși vocea i se înmuie când bărbatul dispăru pe hol.

Douăzeci de minute mai târziu, intră Joe în aceeași sală de ședințe unde îi numărase apelurile și SMS-urile către sora ei. Rosie stătea acum cuminte, fixând cu privirea mâinile încrucișate. Nu suporta să se uite la el.

— Iisuse, Rosie!

Joe ocoli prudent măsuța și se lăsă în genunchi lângă ea.

— Ce dracu' s-a întâmplat? Au zis că l-ai agresat pe unul în sala de așteptare.

— El era, Joe. Era Jonathan Fields. Numai că nu e ăsta numele lui adevărat. A fost într-un apartament dintr-o clădire de la două cvartale de aici joi noaptea. Cu o femeie, i-a auzit o vecină. A fost cu Laura.

Joe oftă și-și lăsă capul în piept.

— Bun, dar chiar trebuia să-l agresezi? Acum îi pun întrebări despre Laura. El însă vrea să depună plângere.

Perfect! își zise Rosie.

— I-a făcut ceva Laurei, o știu. O simt. A fost în apartamentul lui. Iar acum el are de gând să depună plângere împotriva mea pentru c-am vrut să știu ce-a făcut? Și-a pierdut toată lumea mințile?

Joe îi puse o mână pe spate lui Rosie.

— E în regulă. Tu doar calmează-te!

Rosie se ridică brusc, împingându-l la o parte.

— N-am să mă calmez! E o nebunie, ar trebui să trimită o echipă de criminaliști la apartamentul ăla. Ar trebui să-l interogheze, nu să-i pună întrebări politicoase. Știi ce le-a făcut altor femei? E un monstru!

Joe o urmări cu privirea cât măsura ea camera cu pasul. N-avea să vorbească pe moment, pentru că știa că n-o va convinge că se înșală sau că n-ar trebui să fie atât de supărată pentru ceva ce se întâmpla la două uși mai încolo, unde-l duseseră pe bărbat. Asta nu însemna însă c-o și credea. Sau că el considera că ea se comporta rațional.

— Unde-i Mason? întrebă Rosie, făcând ochii mari când își aminti că Joe stătuse singur cu fiul lor. Ce-ai făcut cu el?

— Rosie!

Joe se supărase de-acum.

— Am chemat-o pe Zoe. Ți-am scris în SMS. Ce credeai c-am făcut cu el? Ce-i cu tine?

Rahat! îi spusese. Zoe venise la ei acasă. Știa c-ar trebui să-și ceară scuze, dar nu fu în stare s-o facă.

Joe văzu hârtiile pe masă. Le aruncă, rapid, o privire, după care reveni asupra lor când își dădu seama ce reprezentau.

— Lista de apeluri telefonice? întrebă el prudent. Ce-au găsit?

Rosie se uită la el cum ia paginile în mână. Îi marcase numărul cu un creion, o punct mic gri în fața fiecărui apel și SMS între telefonul său și cel al Laurei.

Nu se schimbă la față când văzu însemnările, dar ea știu că le vedea, că vedea dovezile.

— Rosie…

Avea glasul plin de remușcări acum. Puse hârtiile la loc, după care ridică iar privirea la ea.

— A durat săptămâni de zile, zise ea, încrucișându-și brațele pe piept. Și ai vizitat-o la ea la apartament la New York. Toate serile alea când ați rămas voi până mai târziu împreună, îmbătându-vă și râzând. Vă auzeam de sus. Stăteam în pat cu fiul nostru, gândindu-mă ce fericită sunt eu că ești așa de generos cu ea. C-o faci să râdă iar după ce-a fost atât de tristă. Nu m-am gândit nicio clipă. Nu mi-a dat prin cap.

— La ce nu te-ai gândit? întrebă Joe cu o expresie derutată. La ce te gândești acum? Ce crezi c-ai descoperit?

Rosie simți o gheară în piept ca și cum era gata să izbucnească în plâns, dar nu-i veni nicio lacrimă. Era prea epuizată.

Ridică mâinile spre cer.

— Asta i s-a întâmplat?

Puse întrebarea în același moment în care deveni conștientă de ea. Poate că fusese acolo, în mintea ei, de când colega de apartament a Laurei îi spusese numele soțului ei. Sau poate că i se

formase numai după ce-i văzuse numărul lui Joe în lista de apeluri telefonice a surorii sale. Nu conta, acum era prezentă. Piesele care se aranjau.

— Ai avut ceva de-a face cu dispariția ei?

Joe încremenise, deși Rosie vedea cum i se destramă lumea.

I se destrăma oare pentru că nimerise adevărul? Sau pentru că tocmai administrase ea o lovitură fatală tuturor lucrurilor care îi legau? Unei vieți de prietenie și încredere. Și de iubire.

— Și eu ce să-nțeleg din asta, Joe? Te-ai tot văzut cu soră-mea pe la spatele meu. Ai sunat-o și i-ai dat SMS-uri. Ai stat seara până târziu cu ea. Iar într-o seară ea se hotărăște s-o ia de la capăt, să cunoască alt bărbat, și dispare.

O, Doamne! Alt gând. Altă dovadă se afla acum brusc dinaintea ei.

— Unde te-ai dus joi noapte, după ce-ai plecat din patul nostru? Nu știu nici măcar la ce oră ai plecat, că eu dormeam lemn de la Benadryl și vin, pe care m-ai văzut consumându-le!

Tot nimic. Nici măcar un sunet sau un gest din partea lui Joe. Nu mai putea da înapoi. Trecuse linia spre locul întunecat unde nimic nu era ceea ce părea a fi. Se holba la soțul ei, acest bărbat pe care-l cunoscuse toată viața ei, și-și permise să creadă că nu-l cunoscuse deloc niciodată. Terifiant, dar totodată se simțea ușurată să știe adevărul.

— Erai gelos? Ai urmărit-o? Doamne, Joe, ce? Ce s-a întâmplat?

Când el nu răspunse, Rosie se așeză la masă, prăbușindu-se cu capul în mâini.

Îl auzi pe Joe trăgându-și un scaun și așezându-se vizavi de ea, apoi foindu-se agitat.

— Orice-oi crede tu că este între mine și Laura, te înșeli, mă jur. Eu n-aș…

Se opri, înecându-se cu propriile cuvinte.

— Nu i-aș face niciodată rău. Niciodată.

Rosie ridică privirea și văzu cum îl podidesc lacrimile. Ținea însă bărbia încleștată de mânie și

regret.

— De unde să știu? Cum să te cred? Oamenii fac tot felul de chestii când iubesc pe cineva. Când doresc pe cineva..

— Nu, repetă Joe. Nu i-aș face niciodată rău Laurei!

Rosie repetă și ea:

— Da' eu de unde să știu?

El făcu o pauză ca și cum și-ar fi cântărit răspunsul, care fu ceva ce Rosie nu și-ar fi închipuit niciodată.

— Pentru că Laura e sora mea. Sora mea *biologică.*

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Laura. Ședința numărul cincisprezece.
Cu șase săptămâni în urmă. New York.

Dr. Brody: Mă bucur că mi-ai spus, în cele din urmă, despre Joe. Cum te simți?

Laura: Derutată, la început. Nu mi-a venit să cred. Aveam atâtea întrebări, cât a durat aventura maică-mii cu tatăl lui? Cine a știut și de când? Cum a aflat?

Dr. Brody: Tatăl tău o știuse dinainte să te naști, nu?

Laura: De unde știi?

Dr. Brody: Pentru că explică totul. Nu vezi? E piesa lipsă din puzzle.

Laura: Dick nu m-a putut iubi pentru că știa că nu-s fata lui?

Dr. Brody: Chiar mai mult decât atât, Laura, tu erai întruchiparea vie a trădării soției lui. Un atac la bărbăția lui, înfăptuit cu un vecin. După care a trebuit să te dea drept a lui ca să protejeze familia și a trebuit să facă asta în fața tuturor. Ai zis că lumea din cartier era apropiată, cu petreceri și adunări pe nepregătite. Familia lui Joe nu s-a mutat până n-a intrat el la liceu, nu?

Laura: Da, Joe a zis că taică-su nu i-a mărturisit maică-sii până atunci, ceea ce explică faptele, de ce doamna Ferro era așa prietenoasă cu familia noastră, iar domnul Ferro se ținea deoparte. Noi credeam că nu era el sociabil.

Dr. Brody: Sper că-ți dai seama că asta nu scuză comportamentul tatălui tău. Tu era copil, nu era vina ta. Ar fi trebuit să găsească o cale să-ți ofere ceea ce aveai nevoie, ceea ce are nevoie orice copil.

Laura: Crezi că informația asta ar trebui să m-ajute?

Dr. Brody: N-o face deja? Copila din tine care se întreba de ce n-o putea iubi tatăl ei acum știe. N-a avut nimic de-a face cu ea. Acum poate înceta să mai alerge după bărbații nepotriviți ca să poată repeta trecutul. Poate să înceteze totul!

Laura: Încearcă să-i spui și ei, Kevin! Pe mine nu m-ascultă.

TREIZECI ȘI OPT

Laura. Cu o noapte înainte. Vineri,
ora 1:15. Branston, Connecticut.

Jonathan citește bilețelul. Se uită îngrijorat la mine.

— Ce-nseamnă asta? întreabă.

Îi explic că-i al patrulea bilețel pe care l-am primit de când m-am întors acasă. Îi spun ce scria în fiecare dintre ele și unde le-am găsit și, cât o fac, caut indicii pe fața lui și în felul în care i se mișcă trupul. Asta chiar dacă știu că-mi lipsește priceperea să le descifrez. Creierul meu funcționează greu din cauza acestui defect, a golului uriaș unde ar trebui să fie instinctul și rațiunea.

— Laura…

Surprinderea lui pare sinceră, dar eu nu-mi permit s-o cred.

— De ce nu te-ai dus la poliție? E gravă treaba.

Iau bilețelul înapoi în mână, îl împăturesc și-l bag la loc în poșetă.

— Nu știu.

Ăsta-i adevărul.

— Ai idee cine-ar face așa ceva? Familia lui Mitch Adler? Un prieten? Și cum rămâne cu vagabondul internat la spitalul de psihiatrie?

— Nimeni din familie nu mai e prin partea locului, dar asta nu înseamnă că nu s-ar fi putut întoarce când au auzit că m-am întors și eu. Iar prietenii, Dumnezeule, ar putea să fie oricare dintre ei. Mitch era un tip foarte popular. Dar cine și-ar bate capul așa de tare după atâția ani?

Lui Jonathan i se luminează ochii.

— Cum rămâne cu fata cealaltă? Cum o chema? Britney, cea de la petrecere din noaptea în care a fost ucis? Prietena lui de mai bine de un an. Dacă

era îndrăgostită de el și te învinovățește pe tine că i-ai răpit iubirea?

Mă ia brusc amețeala când îi văd chipul. *Britney.* Păr lung și blond. Ochi mari și albaștri. Obrăjori durdulii de bebeluș la șaisprezece ani. Nu mă gândisem niciodată la posibilitatea asta. N-o mai văzusem din noaptea aceea.

— Dar de ce s-aștepte atâta vreme?

Jonathan se uită în podea și clatină din cap. I se strâng sprâncenele cât își stoarce creierul căutând răspunsuri la ora unu dimineața, după scotch, sex și bere. Și pizza. *Jumătate de pizza.* Ar fi el oare în stare să mănânce dacă n-ar fi cine zice că este, Jonathan Fielding, director de fond de hedging divorțat, a cărui mașină e la service?

Îl fixez cu privirea. Îl studiez. Aștept un răspuns, dar nu vine.

Mi-l aduc aminte pe dr. Brody cum îmi explica toate astea. Cum s-a format golul, acest defect. Unei copile i se spune că-i iubită, dar nu simte nimic. Trage de o mânecă, așteptând să se întoarcă un cap în direcția ei. Deruta e tot ce știe. Taman asta simt cât mă uit la bărbatul ăsta din fața mea.

Nimic altceva decât derută.

Trebuie să ies de-aici. Îmi revine gândul la chei, la cele care-au căzut pe jos și pe care le-a ridicat el. Ce-a făcut cu ele?

Mi-amintesc: le-a pus pe blat și dau să întorc capul într-acolo.

El însă ridică privirea cu o idee nouă.

— Dar despre tipul de la New York ce zici? Dacă toată problema asta n-are nimic de-a face cu trecutul, ci cu prezentul?

Încremenesc locului și înfrunt această nouă absurditate.

— N-are logică. El m-a părăsit. N-am mai ținut legătura de săptămâni de zile.

Jonathan însă nu se lasă.

— Și dacă se aștepta să procedezi ca altădată, să te întorci și să faci orice numai ca să te iubească

iar? Nu asta ai zis? Tiparul tău cu bărbații nepotriviți?

Vorbește despre lucrurile astea de parc-am fi parteneri la un experiment științific în laborator. Vorbește despre ele și eu le simt ca pe niște lovituri în burtă, care-mi aruncă aerul afară din piept de violente ce sunt.

Poate așa am vorbit și eu despre ele cum o face el acum, cu detașare, de parcă totul a rămas în trecut. De parcă nu mi-am petrecut fiecare minuțel al ultimelor șase ore întrebându-mă dacă nu cumva o făceam iarăși, chiar aici și acum, cu el. Doamne, doar atât a trecut? Șase ore? Mă simt de parc-ar fi trecut o viață de când sunt cu Jonathan Fielding.

El o ține întruna cu teoria lui despre dr. Kevin Brody și mă oripilează faptul că o iau în calcul. Dacă și Kevin a fost un bărbat nepotrivit, atunci chiar sunt pierdută. Mi-a zis că mă iubește și a spus-o cunoscând fiecare părticică din mine și cunoscând și ansamblul frânt pe care îl formau. Începuse să le repare. Să mă repare pe mine. Se întorsese pe dos situația față de tiparul meu de a repara bărbații frânți.

— Știu și eu… zic. Asta ar însemna că-i cam nebun.

Lui Jonathan îi place noua lui teorie.

— Oamenii sunt nebuni. Nu ți-ai dat încă seama? Nimeni nu-i ceea ce pare.

Mă holbez la el acum. Oare ce-ncearcă să-mi spună? Mă gândesc la vocea lui sinistră cu care-mi spunea cum vrea să mă mai *reguleze* o dată. Mă gândesc la atingerea blândă a mâinilor sale și la oftaturile dulci când am dat o tură prin patul lui. Da, una scurtă, dar dulce și plină de pasiune.

N-a fost așa? N-a fost el așa?

N-a fost așa și dr. Brody atunci când mi-a zis că mă iubește?

Jonathan se uită la poșeta mea.

— Când te-ai uitat ultima oară în ea? întreabă.

Zăbovesc o clipă să mă gândesc, pentru că el se mișcă prea repede. De la ipoteză la ipoteză la explicații savante despre omenire și acum la întrebări și răspunsuri în stilul lui Sherlock Holmes.

— Ăă… mă bâlbâi eu. Acasă. E poșeta lui Rosie. Am luat-o cu împrumut.

Își freacă bărbia, gândind și iar gândind, după care zice:

— Era goală când ți-a dat-o?

Încotro bați, Jonathan Fields, mincinosule?

— Așa am crezut, răspund, dar, de fapt, nu știu.

— Ai luat-o tu sau ți-a dat-o ea?

Rahat! Na că m-a făcut să mă gândesc la tot felul de chestii absurde alături de el! Încerc să-mi aduc aminte șirul exact al evenimentelor de dinainte sa plec îmbrăcată în rochia lui Rosie, cu rujul roșu-cireașă pe care l-am băgat în poșetă. O văd pe blatul de bucătărie. Rosie și cu Joe găteau. Mason alerga de colo până colo pe jumătate dezbrăcat, vesel nevoie mare. Gabe plecase ceva mai devreme, când urcasem eu să mă pregătesc. S-a râs. „Data viitoare poți să cauți și la căminul de bătrâni.” Ha, ha, da, are patruzeci de ani. Cine-a zis-o, Gabe sau Joe? Joe, cred. Lui îi stă mai degrabă în fire să mă tachineze așa.

Rosie a adus poșeta, mi-amintesc acum. A pus-o pe blatul de bucătărie, dar eu n-am luat-o cu mine pentru că sus n-aveam nimic de băgat în ea. Mai puțin rujul, pe care l-am luat în mână când am coborât.

Am deschis poșeta și am vârât în ea lucrurile: mai întâi rujul când eram în bucătărie, după care portofelul și celelalte chestii din poșeta mea, pe care o lăsasem în mașină. Aș fi văzut bilețelul. L-aș fi simțit.

Nu-i așa?

— Era goală când am luat-o, îi zic.

Numai că nu sunt sigură deloc.

— Ești sigură? întreabă el, la țanc, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, iar.

Nu vreau să mă gândesc la o asemenea posibilitate. Acest bilețel nu are cum să fi fost pus în poșetă de Rosie, de Joe sau de Gabe!

Ce duplicitar din partea lui să mă facă să mă îndoiesc de ei! Ce nemilos! Simt cum mijesc ochii uitându-mă la el.

— Ce-ai zice de ipoteza asta: mi-am lăsat poșeta la tine în mașină când am fugit în parc. Mai ții minte?

Se așterne tăcerea. Jonathan se holbează la mine. Și eu la el.

După care o întrerupe.

— Ce tot spui acolo?

— Spun că bilețelul nu era în poșetă când am ieșit din casă. Spun c-am lăsat-o nesupravegheată, cu tine. Mai întâi la tine în mașină, apoi aici în apartament, zic eu, conștientizând acest lucru abia acum. A stat pe blat tot timpul.

— Deci tu crezi că eu am făcut-o? E o nebunie! Nici măcar nu te cunoșteam înainte de seara asta. Ai zis c-au fost trei bilețele, nu? Eu te-am văzut pe site acum o săptămână, la multă vreme după ce ți-a fost lăsat primul bilețel pe parbriz, Iisuse Hristoase! Mă simt de parcă tocmai am căzut în prăpastie cu mașina!

Pleacă să strângă. Pune cutia de pizza pe frigider, paharele în chiuvetă.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai zis așa ceva!

Nu se uită la mine.

Brusc, eu sunt cea căreia nu-i vine să creadă că tocmai a zis așa ceva.

Vocea e atât de puternică, încât îmi bubuie în minte. *De-aia nu te iubește nimeni. Ești defectă și frântă și n-o să te iubească nimeni niciodată…*

I-am spus și doctorului Brody că nu vrea să m-asculte ea, fetița aceea care trăgea de mânecă. Chipul acela din fotografie. Copilul hămesit care trăiește în mine. I-am spus-o și el mi-a zis că mă

înșel. Mi-a zis că totul avea să fie mai bine, acum că știam adevărul despre copilăria mea.

Mi-a mai spus însă și o mulțime de alte lucruri.

Și, ultimul dintre ele, cel mai rău.

Am salvat SMS-ul pe telefon ca să nu-l uit niciodată. SMS-ul care a încheiat tot ceea ce fusese între noi.

Nu te iubesc. Îmi iubesc nevasta. Te rog să nu mă mai cauți niciodată.

Sunt pe cale să fac ceea ce-mi cere copilul hămesit din mine, să repar lucrurile cu acest bărbat, cu Jonathan Fielding. E singura voce pe care o aud acum, tare și disperată. Încerc să pun la cale moduri în care să-l fac să mă creadă demnă. Să-l păcălesc să creadă că nu sunt ceea ce par, deși tocmai l-am acuzat de ceva oribil.

— Îmi pare rău! zic eu.

Sună însă cineva la sonerie înainte să apuc să continui.

El ridică privirea, dincolo de mine, către ușă. Se repede frustrat și enervat pe după blat spre vestibulul mic.

— Probabil că-i vecina mea, zice el. Vorbim prea tare.

Se duce la ușă de parcă s-a mai dus așa și altădată, să explice de ce el și o femeie oarecare fac prea multă gălăgie în toiul nopții. Răsucește yala, cu scuzele gata să-i iasă de pe buze.

Atunci ușa îl izbește cu putere, împinsă cu forță extremă din afară, imediat ce yala a fost deblocată. Numaidecât apare și el. Amețit, Jonathan se lovește de perete și, când se apleacă în față, ușa îl izbește a doua oară și îl trântește la podea. Înc-o izbitură, și de data asta colțul metalic de jos al ușii îl nimerește drept în frunte.

Stau perfect nemișcată acum, uitându-mă fix la Jonathan Fields, căruia îi curge sânge din cap ce i se adună într-o baltă în jurul feței.

Am mai fost în situația asta. Am mai văzut așa ceva.

Mă uit spre ușă.

— Laura!

În cadrul ei stă un bărbat. Nu-l recunosc inițial pentru că poartă o șapcă de baseball și o glugă de hanorac pe deasupra.

Atunci ridică și el privirea la mine după ce vede ce rău i-a făcut victimei lui.

— Gabe? zic eu.

Am halucinații.

— Gabe?

O zic iar, dar el deja a intrat în apartament. Îmi înșfacă poșeta de pe blat. Vede cheile aruncate lângă și le pune în buzunarul lui.

Apoi mă cercetează cu privirea din cap până-n picioare.

— Unde ți-s pantofii?

Îi găsește în colțul de după ușă înainte să apuc eu să răspund.

— Ai haină? întreabă, la care eu clatin din cap, holbându-mă în continuare la el înmărmurită.

Dau cu ochii de Jonathan Fields și de băltoaca mică de sânge care se tot mărește. Nu se mișcă. Nu scoate un sunet. Zace în poziție fetală chiar acolo unde a căzut. O rană adâncă îi dă la iveală osul din creștetul capului unde l-a pocnit la fix muchia ascuțită a ușii.

Gabe mă vede și se oprește din căutatul lucrurilor mele. Se pune în fața mea și-mi obturează vederea.

— Laura! zice el ferm.

Așteaptă până când ochii mei se desprind încet de omul de pe podea și-i întâlnesc pe-ai lui.

— Trebuie să ieșim de-aici. Chiar în clipa asta!

Am rămas fără cuvinte. M-am întors pe drumul de pietriș de la marginea pădurii. Cu o bâtă în mână și cu un băiat la picioarele mele.

— Laura! strigă Gabe poruncitor.

Mă apucă de braț și începe să mă tragă spre ușă.

Picioarele mele goale prind a se mișca și merg împiedicat în spatele lui. Gabe îmi obturează vederea până trecem de trupul de pe jos. Trage ușa în urma noastră.

Și cu asta, am plecat.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 13:30.
Branston, Connecticut.

Rosie îi ascultă povestea lui Joe, fiecare propoziție scoțând la iveală amintiri care acum aveau un context nou.

„Am aflat chiar înainte de începutul verii ăsteia, când a murit tata…”

Părinții lui Joe locuiseră în Maine vreme de mai bine de un deceniu. Ea și cu Joe începuseră să-i viziteze de două ori pe an după nașterea lui Mason. Micuțului îi plăcea plaja. Lui Rosie îi plăcea să aibă pe cineva care să stea gratuit cu copilul. Nu ținuse niciodată la părinții soțului ei. Maică-sa era o persoană cu toane, iar tatăl lui, distant. Atunci și acum, chiar până când tatăl lui murise în vară.

„Mama a aflat când eram în clasa a noua. De-aia ne-am și mutat.”

Înainte să se mute din cartier, doamna Ferro venise des în vizită în bucătăria lor, alături de doamna Wallace. Mama lui Rosie le servea pe doamne cu cafea și discutau despre soții și copiii lor. Vocile lor erau uneori pline de exuberanță și râsete. Alteori, coborâte și înlăcrimate. Rosie nu se întrebase niciodată de ce tatăl lui Joe i se alătura rareori tatălui ei duminica după-amiaza la bere sau de ce familia Ferro nu venea niciodată la petrecerea lor anuală de sărbători.

„Nu voia să aflăm, niciodată. Dar a lăsat tata un bilețel.”

În toți anii ăștia, familia Ferro păstrase un secret.

În toții anii ăștia, la fel făcuseră și părinții lui Rosie.

— Ei bine, zise ea când Joe făcu o pauză, așa se explică de ce nu m-a putut suferi maică-ta

niciodată. De ce nu voia să ieșim împreună și de ce mai c-a lovit-o apoplexia când ne-am căsătorit.

Joe nu răspunse. Se așeză vizavi de Rosie, cu ochii îndreptați spre propriile mâini rezemate pe masă. Își ținea degetele încrucișate ca pentru rugăciune.

— De ce i-ai spus Laurei și nu mie?

Asta era întrebarea orei.

Joe își umflă pieptul cu aer și se lăsă pe spătarul scaunului. Trăgea de timp.

Rosie nu-l mai întrebă. Rămase cu privirea ațintită la soțul ei, așteptând răspunsul.

— I-am promis mamei să nu spun nimănui. Nici ție, nici Laurei, vorbi el în cele din urmă. Ți-amintești că a vrut mama să discute cu mine între patru ochi atunci când am fost la înmormântare?

Își aminti. Se simțise vinovată pentru c-o enervase – tocmai se pregăteau să meargă la culcare după o zi lungă și tulburătoare.

— Era noaptea târziu. După ce ne duseserăm noi la culcare, începu Rosie.

Joe însă o întrerupse.

— A venit la noi în cameră și m-a rugat să merg cu ea la tata în birou. Deja primisem bilețelul de la avocatul lui, iar ea o știa. Era tare agitată. M-a implorat să nu spun nimănui, nici fraților mei, nici ție ori Laurei. A zis că suferise o viață de umilință pe care voia s-o îngroape alături de tatăl meu. M-a implorat, Rosie, zise Joe, care se ruga acum de ea să înțeleagă. Am simțit că i-o datoram după ce-a făcut tata.

Lui Rosie îi venea să urle. Îi venea să ia la pumni niște oameni care nu se aflau în încăpere: pe mama și pe tatăl ei. Pe tatăl lui Joe. Și chiar și pe mama lui. Da, fusese o victimă a infidelității soțului său și a minciunilor. Numai că ea alesese să sufere umilința pe care o descrisese. Fusese alegerea ei. Nu avea niciun drept să-i otrăvească mariajul fiului său.

— El de când a știut? întrebă Rosie.

Îi și vedea pe toți, pe „oamenii mari” de pe stradă. Obișnuia să-i considere înțelepți. Obișnuia să le privească pe femei și să se închipuie în locul lor într-o bună zi, măritată și cu casa plină de copii. Se bazase pe ele să-i arate cum să fie femeie, chiar și când se prefăcuse că nu le admira. Numai gândul la asta o umplea de dezgust acum.

— A știut-o de când a rămas maică-ta gravidă. Aventura lor începuse cu șase luni înainte. Maică-ta îi zisese că nu se mai culca cu taică-tu.

— Iisuse Hristoase! explodă Rosie. A scris el asta într-un bilețel? Un bilețel pe care i l-a lăsat avocatului?

Joe scutură din cap.

— Partea asta mi-a zis-o maică-mea. Așa a știut și taică-tu, se îndepărtaseră unul de altul după nașterea ta. Obosiți și ocupați. Probabil că el n-a făcut mare caz de asta până nu s-a trezit cu maică-ta gravidă brusc. Acum înțeleg cum se întâmplă așa ceva. Tu nu? După ce l-am avut pe Mason s-au schimbat lucrurile între noi.

— Nu chiar așa! Ce tot zici acolo, Joe?

— Nimic, Rosie. Doar încerc să-i dau de cap situației. Încerc să-i înțeleg pe oamenii ăștia pe care i-am respectat, care ne-au crescut, care au toastat la nunta noastră și au fost alături de noi când s-a născut Mason. Încerc să le înțeleg logica.

Rosie își lăsă gândurile să i se așeze înainte să spună lucruri pe care nu le mai putea retrage. Secretul acesta ar fi fost greu de ținut pentru Joe. O știa. Totuși, dacă Laura nu dispărea, ea ar fi putut să nu afle niciodată. Nu văzuse niciun semn al durerii pe care Joe spusese c-o simțise. Niciun semn că el ar fi ținut un asemenea secret monumental.

Exact așa ținuseră secretul „oamenii ăștia”.

Oamenii se puteau ascunde. Chiar bine. Până și oamenii pe care-i iubești cel mai mult.

— De ce i-ai spus Laurei? întrebă iar Rosie.

El tot nu-i răspunsese.

— M-am hotărât să-i spun ei *prima.* Nu mai puteam păstra secretul. Știam că se chinuise cu tatăl tău și cu fiecare bărbat din viața ei. Informația mi s-a părut importantă. Explica de ce tatăl tău te preferase mereu și de ce începuse s-o înșele pe maică-ta. Și de ce plecase.

— Și nu te-ai gândit că era o informație importantă și pentru mine? Eu a trebuit să suport aventurile. A trebuit s-o ascult pe mama plângând. Ai tu oare idee cât de multe ne-a povestit? Știind c-o să ne pară rău pentru ea? Cum nu ți-ai dat seama că asta are să m-ajute să mă împac cu faptul că tata ne-a părăsit?

În acel moment văzu. Pentru prima oară de când venise Laura acasă, văzu o urmă de vinovăție.

— Habar n-aveam că încă te mai frământă chestiile astea.

— Ei bine, bănuiesc că nu mă cunoști cu adevărat. Cum e posibil așa ceva?

Joe rămase tăcut. Rosie continuă.

— Deci i-ai spus Laurei pentru că te-ai gândit c-ar putea-o ajuta cu problemele ei?

— Da, și i-am spus ei *prima,* Rosie. M-am gândit c-ar trebui să fim siguri înainte să-ți spunem, să facem un test ADN, ceea ce am și făcut.

— De ce astă-vară?

— Pentru că nu mai suportam să țin secretul și pentru că ea-ți spusese că mergea la un terapeut, nu? Și că avea un prieten care-o iubea. Avea sprijin ca să poată trece peste asta. Nu știam dac-o să se mai ivească ocazia. Așa că m-am dus în oraș și-am scos-o la prânz și i-am spus.

— Și cum rămâne cu toate apelurile și SMS-urile?

— A avut întrebări, la fel ca tine. În plus, a trebuit să aranjăm să facem testul ADN, după care să așteptăm rezultatele, iar asta a fost greu. Ea a vrut să-ți spun și ție. M-a implorat să-ți spun sau să-i acord ei permisiunea s-o facă. Voia să poată

discuta cu tine despre asta, Rosie. Ești singurul om în care a avut vreodată încredere. Mie însă îmi era frică de cum m-ai putea privi. Dacă asta avea să schimbe lucrurile între noi. Iar când Laura a avut căderea aia nervoasă și s-a mutat înapoi acasă, mi s-a făcut și mai tare frică, doar noi o ajutăm pe Laura să reziste de săptămâni de zile. Nu mi s-a părut un moment tocmai potrivit pentru a-ți trânti așa o bombă.

Rosie simți cum i se pune o gheară în gât. *Fir-ar să fie!* își zise. Nu voia să plângă. Nu voia să simtă decât mânie față de toată lumea. Față de mama ei pentru o viață de minciuni, chiar și când își văzuse fetele suferind. Și față de Joe, care-i ascunsese acest lucru. Și față de Laura… Voia s-o urască și pe Laura în acest moment. Toate se-nvârteau mereu în jurul Laurei. Sărăcuța și trista de Laura. Laura cea rănită. Laura cea frântă. Iar acum, Laura cea dispărută.

— Gabe știe? zise Rosie, întrebându-se brusc dacă nu cumva și el era vreun trădător.

Joe clătină din cap.

— Nu prea cred. Lui nu i-am spus, și Laura a promis să n-o facă.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Rosie. Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva!

Se deschise ușa. Intră Conway, iar Rosie își dădu seama din atitudinea lui că nu avea vești bune.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? vru ea să știe.

Conway se așeză în capul mesei și împinse între Rosie și Joe o hârtie, o fotografie alb-negru.

Joe o întoarse ușor ca să vadă ce era.

— Cine-i ăsta? întrebă el.

Rosie însă știa. Era Jonathan Fields. Buck sau Billy. Ori Edward Rittle. Pe alese!

Se afla în holul blocului lui, în fața ușii apartamentului, cea în care bătuse ea cu pumnii. Ușa prin care intrase, sigură c-avea să-și găsească sora dincolo de ea.

În fotografie, bărbatul era cu o femeie.

— Nu-i Laura! zise Rosie, ridicând ochii de la poză.

— Exact, spuse Conway. E un cadru de la camera de supraveghere din blocul suspectului. Uitați-vă la marcajul orar.

În colțul din dreapta-jos era scrisă o dată. Și o oră.

— Nu se poate! făcu Rosie. E de joi noapte?

Conway încuviință din cap.

— Acesta e suspectul intrând în apartament alături de o femeie după ora zece seara. Există și filmare cu ea plecând cam pe la miezul nopții. El nu pleacă până dimineață, îmbrăcat pentru mers la lucru. Serviciul de curățenie vine mai târziu în dimineața respectivă. Vecina lasă corespondența după-amiază. Iar noi ajungem azi-dimineață. În concluzie, sora dumneavoastră n-a fost niciodată în acel apartament.

Rosie se uită la Joe, derutată și dezorientată. Nimic nu era așa cum părea a fi. Nimic nu era cum crezuse ea.

— Nu pricep, zise Joe, cu privirea ațintită la fotografie. Cum de-a ajuns cu femeia asta și nu cu Laura?

Conway clătină din cap.

— Nu. Laura n-a fost niciodată cu suspectul. Ne-a arătat el contul lui de pe site-ul de matrimoniale. Am discutat cu femeia cu care a fost la întâlnire. Și-au făcut planuri pentru joi seara. S-au întâlnit la barul de lângă port, așa cum ați zis, el a fost acolo, dar cu această femeie. Nu cu Laura. Nici măcar n-a luat legătura cu ea. Deloc.

Rosie își lăsă capul să-i cadă în palme.

— Nu! exclamă ea. Nu se poate!

Conway oftă cu putere.

— Mă tem că se poate.

— Dar atunci cum rămâne cu toate celelalte lucruri, femeile alea pe care le-am găsit și care știau chestii despre el…

— Toate au fost corecte. E căsătorit. Închiriază apartamentul printr-un SRL, o companie de dețineri imobiliare, ca să-l ascundă de nevastă-sa. Lucrează pentru Eversource, compania de electricitate. Face verificări de performanță energetică pentru locuințe. Vinde geamuri noi pe lângă. Probabil încalcă o tonă de reglementări, dar să lăsăm asta pentru altădată. Și pentru alt polițist. Dacă însă vă folosește la ceva, să știți că acum a aflat și nevastă-sa, așa că jegul ăsta o s-o-ncaseze.

— O, Doamne!

Rosie deja intrase în panică. I se învârtea capul de la toate ipotezele din ultimele două zile, care acum nu mai duceau nicăieri.

— Și cu apelurile cum rămâne? întrebă Joe. Cele din jurnalul ei de apeluri?

— Am obținut ceva, zise Conway. Numerele din jurul orei din ziua respectivă aparțin unei companii denumite Klayburn Capital. Am luat legătura cu una dintre asistentele lor administrative: numărul îi aparține unui bărbat numit Jonathan Fielding.

Rosie sări de pe scaun.

— Ăsta e, atunci! Jonathan Fields. Jonathan Fielding. Știți unde e? Îl puteți găsi?

— N-avem decât o adresă de la Boston. Are însă o fostă nevastă aici în Branston, iar ea ne-a dat numele unui hotel la care a stat el până acum câteva săptămâni. Îl găsim noi.

Rosie se rezemă de perete, holbându-se la fotografia de pe masă.

— Deci Jonathan Fields e Jonathan Fielding. Nu Edward Rittle…

— Da. Nu mai încape nicio îndoială, zise Conway.

Joe ridică privirea, surprins.

— Ce-ai zis? Edward Rittle? Ăsta era bărbatul pe care l-am căutat noi în tot timpul ăsta?

— De ce? întrebă Conway. Îl cunoașteți?

Cu privirea ațintită drept înainte, Joe zise:

— Încerc să urmăresc ce se spune, atâta tot. Am crezut că Edward Rittle era cel cu care s-a întâlnit Laura, din cauza pozei, pentru că el a fost văzut la barul din apropierea locului în care i-a murit ei telefonul. Dar nu e el.

— Nu, nu e el, repetă Conway.

Rosie se uită la Joe, care vorbea pe un ton pe care nu i-l mai auzise niciodată. Poate că așa suna vocea lui când era cu clienții sau în fața unui judecător. Detașată și analitică.

— Nu-mi vine să cred! spuse ea. Ce pot să fac?

— Doar să fiți pe fază! Ar trebui să primim în curând niște e-mailuri și mesaje text. Se poate să avem nevoie de dumneavoastră să le parcurgeți.

— Plec eu, se oferi Joe. Am o treabă de rezolvat și după aia ar trebui să mă întorc la băiatul nostru. L-am lăsat cu o bonă.

Se ridică și dădu mâna cu polițistul. Se uită apoi la Rosie și dădu să ocolească masa ca să vină s-o ia în brațe sau s-o sărute. Ea însă rămase nemișcată, îmbățoșându-se, iar Joe se retrase și se îndreptă spre ușă.

— Joe! zise Rosie, făcându-l să se întoarcă. Îmi pare rău!

Mai că-l acuzase că se culcase cu sora ei, iar astea nu erau niște vorbe pe care le putea retrage vreodată.

El dădu din cap, acceptându-i scuzele, deși cu răceală pe chip.

— Și mie.

PATRUZECI

Laura. Ședința numărul cinci.
Cu trei luni în urmă. New York.

Dr. Brody: Spune-mi mai multe despre Gabe Wallace!

Laura: Eram prieteni. Încă mai suntem.

Dr. Brody: Niciodată mai mult decât atât? E cineva care te-a iubit și pe care l-ai alungat?

Laura: Lucrurile n-au stat niciodată așa. I-am ținut secretul. Sunt singura persoană care a știut.

Dr. Brody: Ce fel de secret?

Laura: Genul de secret pe care nu-l pot spune nimănui. Nici măcar ție.

PATRUZECI ȘI UNU

Laura. Cu o noapte înainte. Vineri, ora 1:30. Branston, Connecticut.

Gabe ne duce departe de centru cu mașina. Departe de Jonathan Fielding, care zace pe podeaua apartamentului său. Fără cunoștință. Sângerând.

Conduce încet și sigur. Oprește la semafor. Respectă viteza legală. E foarte concentrat. Dacă nu l-aș cunoaște atât de bine, dacă nu mi-ar fi fost cel mai bun prieten în toată copilăria, m-aș fi alarmat. Sunt șocată și derutată, dar nu și asta, nu alarmată. Știu că trebuie să existe o explicație.

— Gabe! zic eu. Spune-mi ce se petrece, te rog!

Îl tot întreb de cinci minute. De când ne-am urcat în mașină.

— Nu ne-a văzut nimeni, spune el, de parcă nu-mi înțelege întrebarea. Am acoperit camerele de supraveghere cu sprayul cu vopsea.

Mă uit fix la el și acum o și simte. Se întoarce preț de o secundă să-mi zâmbească.

— Ce e? întreabă el. Ești în siguranță acum.

O zice de parc-ar trebui să mă simt ușurată.

— Gabe, trebuie să-mi spui ce se petrece!

Încerc să-mi păstrez vocea calmă, dar îmi vine să-l iau și să-l scutur până pică răspunsurile din el.

— La ce i-ai făcut trebuie să chemăm poliția. Ar putea să moară de la hemoragie.

I se încleștează și mai tare mâinile pe volan. O mână în dreptul orei zece și una în dreptul orei două, exact cum ne-au învățat la școala de șoferi. Ochii la drum. Spatele drept. Gabe s-a ținut mereu de reguli. Meticulos. Obsesiv. Dacă n-aș fi fost de cealaltă parte a ușii, n-aș fi bănuit în veci c-a făcut ceva neobișnuit înainte să treacă la volan.

— Nu-ți face griji! zice el acum. Au să observe că nu merg camerele și au să verifice

apartamentele. Au să-l găsească la timp.

Asta nu mă liniștește.

— Nu! insist eu. Ar putea dura ore întregi. I-ai văzut capul? Tot sângele ăla…

Nici nu tresare.

— Gabe! țip eu la el. Spune-mi ce mama naibii se petrece! Oftează ca un părinte în fața unui adolescent turbulent – de frustrare că trebuie să suporte faptul că-s neascultătoare.

— Avea să-ți facă rău. Poate chiar să te și ucidă, zice el. Na, acum ești mulțumită? Tot mai vrei să-i salvezi viața?

Simt cum mi se cască gura. Larg, așa cum mă holbez eu la Gabe. I s-a schimbat iar expresia feței, acum pare mulțumit de sine.

— De unde știi? Și de ce.

Ia o mână de pe volan și mi-o ridică în față.

— Încetează! Am să-ți explic totul când ajungem acasă.

Acum sunt speriată. Speriată cum n-am mai fost în viața mea. Așa de speriată că m-apucă plânsul.

— Gabe.

Îi simt frustrarea transformându-se în mânie.

— Ai tot primit bilețele. Amenințări. Nu? întreabă el. Mi-a zis Joe.

— Și Joe de unde știe?

— N-am întrebat, mai contează? Le-ai primit, amenințări, nu?

Dau din cap că da.

— Am primit unul și în seara asta. Era în poșetă.

— Și cum crezi c-a ajuns acolo?

Mă gândesc la bilețel și la conversația pe care am avut cu Jonathan Fielding chiar înainte să-l pocnească Gabe cu ușa. Cum sugerase el că Rosie îmi lăsase bilețelele. Și cum am întors eu situația împotriva lui. S-a supărat, dar acum mintea mi-e inundată de fiecare moment petrecut cu el. Mă gândesc la lista de chestii în neregulă. Numele lui fals. Mașina. Povestea. Drumul pe care a mers spre bar și apartamentul lui gol. Verigheta din

dulăpiorul de medicamente, ascunsă într-un flacon de pastile. Avea scuze pentru toate, cu excepția unui singur lucru, care acum îmi sare în ochi. De ce se comportase ca un câine când capătă un os atunci când venise vorba de uciderea lui Mitch Adler?

Îi aud vocea devenind sinistră. „Vreau să te regulez iar."

Eu însă nu le puteam da de cap lucrurilor ăstora. Eu fac din țânțar armăsar, dar nu văd pericolul care stă chiar dinaintea mea. Când mă mângâie pe față și mă sărută pe gât.

Brusc mă simt recunoscătoare.

— Cine e? De ce voia să-mi facă rău?

Gabe clatină din cap.

— Nu știu. Încă mai încerc să aflu. Știam că nu era real, Jonathan Fields adică. L-am căutat la rugămintea lui Joe. Era îngrijorat. După care n-am vrut decât să te scot de-acolo. Să te duc la loc sigur.

— Rosie, încep eu să zic și dintr-odată îmi vine în minte imaginea ei și a lui Joe la ei în bucătărie, petrecându-mă cu privirea aseară. Frica din zâmbetul forțat al surorii mele. Speranța din ochii lui Joe, sau cel puțin așa am crezut eu. Poate și pe-aia am interpretat-o greșit. Poate și el se temea.

— V-am urmărit toată noaptea. Pe tine și pe bărbatul ăsta.

Mă străbate un fior rece. Zice cuvântul „bărbat" cu dezgust, de parcă mi-aș fi petrecut timpul cu un monstru care se dădea drept bărbat.

— Le-am spus c-o să mă duc să te iau și că o să am grijă să fii în siguranță. Poliția n-are să te caute la mine acasă. Nu imediat, cel puțin.

— De ce să mă caute poliția?

Nimic nu mai are nicio logică. Mi se învârte capul iar și iar.

— Pentru că, zice el, după care face o pauză ca și cum ar trebui să fie evident. Laura…

Pe fața mea nu se citește decât consternare, așa că mi-o spune:

— Sângerează pe podea. A fost lovit în cap. Iar tu ai fost ultima persoană văzută cu el. Dat fiind trecutul, cred că-i doar o chestiune de timp până să pună piesele cap la cap.

— Dar el o să le spună, nu? O să le spună că eram cu el când a sunat soneria.

— Oare? A pierdut șansa de a-ți face rău într-un fel. Acum s-a ivit altă ocazie.

Lacrimile îmi udă pielea. Gabe are dreptate. Dacă Jonathan Fielding chiar voia să mă pedepsească pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Mitch Adler, acum are să mintă. Are să le spună că eu l-am atacat. C-am încercat să-l ucid.

Poate că-i deja mort. Poate c-o să mai am de dat socoteală pentru încă o crimă.

— N-o să se termine niciodată, îngaim eu printre lacrimi. Ce s-a întâmplat în noaptea aia. Cu Mitch. Cu familia lui. N-o să se termine niciodată, nu?

Gabe întoarce de volan. Acum suntem la el acasă, intrăm pe aleea de acces auto. Scoate mașina din viteză. Oprește motorul.

— Melissa e plecată cu serviciul. O să fii în siguranță aici, zice.

Mă aplec peste consolă și-i cad în brațe.

— Are să fie bine acum, spune el.

Nu răspund. Nu știu dacă să-l cred.

M-a găsit un bărbat. M-a momit la o întâlnire. A vrut să-mi facă rău. Iar eu am ignorat fiecare semn care a apărut. I-am spus cele mai întunecate secrete ale mele. M-am culcat cu el. *Hristoase!* Iar acum o să fiu suspectă în atacul asupra lui. Sau de uciderea lui. Cum se poate să fie bine?

Gabe mă leagănă înainte și înapoi.

— Mereu am avut grijă să fii în siguranță și am să continui s-o fac, zice el.

Eu mă desprind din brațele lui, uluită de vorbele sale.

— Ce vrei să zici? îl întreb eu.

Gabe nu mi-a fost niciodată protector. A fost întotdeauna invers. De prima dată când l-am văzut pe fratele lui lovindu-l, eu am fost cea care l-a salvat. Eu am avut grijă să fie în siguranță. Eu i-am păstrat secretul față de lume.

Se uită la mine, perplex.

— De fratele meu. Mai ții minte? Obișnuia să se țină după tine prin pădure. Să te urmărească. Să te vâneze. Apărea din senin, te țintuia la pământ. Încerca să te sufoce. Sau să te lovească. Sau să te sugrume. Ori să-ți pună cuțitul la gât. Numai cât… zice el, după care face o pauză de gândire și-și amintește atent. Numai cât, continuă, să crezi că urma să mori. Abia atunci îți dădea drumul.

Oare-mi pierd mințile? E foarte serios când povestește aceste întâmplări, numai că eu eram cea care se uita când îi făcea fratele lui toate astea. Eu eram cea care i-a văzut vânătăile de pe gât. Eu i-am găsit la cazemată în ziua aceea, cu Rick călare pe el, ținându-i cuțitul la gât. Eu am luat o creangă dintr-un copac și l-am pocnit pe Rick în cap. Eu i-am zis că-l omor dacă mai face iar. I-am zis, și el m-a crezut pentru că era adevărat. Aveam mai multă furie în mine decât o armată de bărbați. El a plecat la școala militară câteva săptămâni mai încolo. Gabe a zis că fratele lui ceruse singur să plece și eu crezusem tot timpul că trebuie să fie din cauza mea, pentru că-l băgasem în sperieți.

Acum însă mă întreb dacă așa au stat lucrurile. Mă întreb dacă nu cumva a inventat Gabe povestea asta cu Rick care mi-a făcut rău și s-a folosit de ea ca să-i trimită părinții fratele de acasă.

Nu știu cum să-l întreb. Oare nu mai țin eu bine minte? Mi-am pierdut mințile? Îl văd pe Rick ținând cuțitul. Simt creanga în mâini la fel cum simt bâta, bâta care l-a ucis pe Mitch Adler.

Gabe a făcut ochii mari și par plini de ceva blând și cald. Afecțiune, cred. Afecțiune, ca și cum eu i-aș fi pupilă. Animal de companie. Copil.

— După asta, zice el, trebuie să te potolești, bine?

— Să mă potolesc? întreb eu prudentă.

— Cu bărbații ăștia care vor să-ți facă rău. Știu că nu te poți abține, așa cum nu te-ai putut abține nici când l-ai sărutat pe frate-meu. Când ți-a făcut plăcere să-l săruți, după toate câte ți le făcuse.

Încerc să pricep ce zice, dar știu că-s incapabilă de-așa ceva.

— Și Mitch Adler. Nu voia decât să te folosească. Și doctorul ăla de la New York, avea nevastă și copii. Și el te folosea. Toți încercau să-ți facă rău. Nu vezi?

Răsuflarea iese repede și apoi intră grăbită înapoi. În rest, rămân nemișcată. Înlemnită.

De unde știe Gabe că Kevin era însurat? C-avea copii? N-am spus nimănui pentru că știam ce-ar fi crezut. Știam ce-ar fi zis. Nimeni nu ne-ar fi înțeles situația.

Nu i-am spus nimănui numele lui de familie. Nu i-am spus nimănui că era psihiatru.

— Rick e la pușcărie. Știai? mă întreabă Gabe.

La care eu clatin din cap. Habar n-aveam. Nici Rosie și nici Joe. Din ce știam noi, era undeva prin străinătate.

— A omorât un om într-o bătaie dintr-un bar. A avut parte de un proces militar și e într-o închisoare militară. A primit ce merita. A distrus-o pe biata mama. Tata-i mort, frate-meu la pușcărie. Numai eu am mai rămas. Numai pe mine mă are.

— Bun, îngaim eu, pentru că mă tem să nu zic ceva.

Mama ne-a spus că doamna Wallace era acum la un cămin.

Cu siguranță i-ar fi pomenit dacă Rick era la închisoare. Sau poate că nu. Poate că-i era prea rușine.

— Ar trebui să mergem înăuntru. Ar trebui să te odihnești.

Mă uit pe fereastră la Deer Hill Lane. Nu pot să văd mare lucru pe întuneric. De-abia disting conturul casei lui Gabe. Atâtea amintiri bântuie cartierul ăsta! Amintiri fericite. Amintiri triste. Frică și traumă. Se răsucesc una în jurul alteia într-un păienjeniș încâlcit. N-am mai fost pe-aici de când am plecat. Nu pe strada asta. Nu m-am mai întors pentru că nu mai vreau să am deloc de-a face cu ele. Am poza aia pe ecran ca să nu uit ce mi-a făcut locul ăsta.

Gabe deschide ușa din partea lui și iese. Așteaptă lângă botul mașinii să vin și eu.

Ceva e în neregulă. Nu știu ce anume. Nu știu dacă e Gabe. Dacă e Rosie sau Joe. Dacă e Jonathan Fielding.

Ies însă din mașină. Îl urmez pe Gabe în casa întunecată și cufundată în tăcere. Îl las să închidă ușa în urma noastră pentru că nu știu ce anume e în neregulă.

Pentru că-i întru totul posibil ca eu să fiu cea în neregulă.

PATRUZECI ȘI DOI

Rosie. În prezent. Sâmbătă,
ora 14:30. Branston, Connecticut.

Amândoi polițiștii stăteau cu ea acum, cu toate dovezile împrăștiate pe masă. Rosie ținea în căușul palmelor o ceașcă de cafea stătută, încercând să-și adune gândurile, în ciuda epuizării și a tulburării emoționale.

— Haideți să ne întoarcem la început! zise Pearson.

Vocea îi era calmă și mângâietoare, nu ca mai devreme când țipa la ea în sala mare. Rosie se simțea ca o idioată că alergase după bărbatul acela, Edward Rittle, care nici măcar nu fusese cu Laura în noaptea de joi. După care își aminti de celelalte femei pe care le mințise și le folosise și-și dori să fi reușit să-i ardă măcar una prin surprindere. Așa ar fi procedat Laura. L-ar fi pus la pământ și el ar fi meritat-o.

Măcar acum aflase nevastă-sa. Și angajatorul lui. Femeile pe care le rănise avuseseră întrucâtva parte de răzbunare pentru durerea pe care le-o pricinuise.

— Bun, zise Rosie. Începutul.

— Începeți de la momentul în care v-a zis de întâlnire!

Rosie își amintea clar. Laura coborâse de la mansardă, unde lucra. Zisese că intrase pe un site de matrimoniale, numit findlove.com, să caute bărbați mai mari ca ea, divorțați. Bărbați care se dovediseră capabili să se angajeze într-o relație. Care erau nerăbdători să se așeze la casa lor și printre ei poate și unul care avea deja copii.

— Considera că ar fi perfect să fie cu un bărbat cu copii care doar veneau în vizită din două în două weekenduri.

Conway o întrerupse.

— Nu-i plac copiii?

— Pe-al meu îl iubește. Mason, nepotul ei. Numai că noi am avut o copilărie complicată. Tata ne-a părăsit când de-abia intraserăm în adolescență. Așa că n-a fost niciodată sigură că vrea copii.

— Bun, deci a zis c-a găsit unul. V-a zis pseudonimul lui online? întrebă Pearson.

Rosie clătină din cap.

— Nu, dar l-a descris pe bărbat. Iar din descriere semăna bine de tot cu Edward Rittle, dar acum bănuiesc că asta nu înseamnă mare lucru. N-a zis realmente decât că avea păr închis la culoare, fără început de chelie, era înalt și în formă. Frumos la chip. Doamne, ar putea fi o groază de bărbați, acum că mă gândesc la asta. Sunase clar la momentul respectiv, dar de fapt nu era.

— O poză, ceva? N-ați cerut s-o vedeți?

Pearson mai trecuse, evident, prin așa ceva cu alte femei.

— Nu, sincer. N-avea decât site-ul pe laptopul ei de sus, iar eu nu voiam s-o încurajez la așa ceva. Nu credeam c-ar trebui să meargă la întâlniri atât de repede. De-abia se întorsese de cinci săptămâni după ce-și lăsase toată viața la New York. Din cauza despărțirii de un bărbat. Mi s-a părut o măsură chiar extremă.

Rosie își simți obrajii arzând. Nu le spusese despre despărțirea Laurei de la New York. *Rahat!* Și dac-o întrebau? Avea să fie nevoită să le spună că era terapeutul ei? Că era însurat și cu copii, iar acum era mort?

Din fericire, Conway îi dădu înainte:

— A zis unde locuia, cu ce se ocupa, ceva mai clar?

— Doar ceea ce v-am spus, că el a zis că-l cheamă Jonathan Fields. Că lucrează pentru un fond de hedging, că locuiește în Branston. Că are un BMW negru. Se potrivește totul? Cu Jonathan Fielding? Telefonul lui de firmă din lista de apeluri

a Laurei, Klayburn Capital, e un fond de hedging. Iar mașina, ați zis c-ați făcut rost de un număr de înmatriculare?

— Din Massachusetts, vorbi Pearson. Un BMW. N-are adresă în Branston. Compania însă a declarat că locuiește aici ca să deschidă un birou.

— Deci a mințit-o, e ceva, nu? Mințea. Iar dacă ea a aflat…

Rosie făcu o pauză și se uită la fețele lor. A lui Conway era lipsită de expresie, dar a lui Pearson…

— Vă temeți ca ea să nu fi devenit violentă. Despre asta a fost vorba tot timpul, zise polițista. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat acum unsprezece ani.

Rosie își feri privirea. Totuși, își apără sora așa cum o făcuse și avea s-o facă mereu.

— Nu Laura l-a omorât pe băiatul ăla, ci un vagabond cu probleme mintale, care locuia în pădure de ani de zile. Obișnuia să ne fugărească, să se îmbrace ca un vampir. L-au găsit în mașină.

Vorbi Conway:

— N-am venit aici să readucem pe tapet crima aceea, doamnă Ferro.

Rosie nu mai zise nimic, deși nu-l crezu. Nu pe de-a întregul. Crima aceea n-avea să dispară niciodată. Se gândi la bilețele, alte chestii despre care lor nu le spusese. Poate că era momentul. Erau la Gabe, nu? I le dăduse lui la cină? Atâtea întrebări și mintea ei refuza să mai funcționeze.

— În seara întâlnirii v-a luat mașina. Monovolumul pe care ulterior l-ați găsit pe Richmond Street cu două amenzi de parcare. Una de la ora șapte și patruzeci și cinci de minute seara și una de la zece dimineața. Corect? întrebă Conway.

Rosie dădu din cap că da.

— După care v-ați dus în port cu fotografii ale posibililor bărbați de pe findlove.com, bărbați găsiți la o căutare despre care ați crezut că e similară cu ceea pe care ar fi putut-o face Laura?

— Da. Bărbați însurați. Cu vârste cuprinse între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Divorțați, fără copii. Apoi am eliminat bărbații care cheleau, erau mai scunzi de un metru șaptezeci, supraponderali etc.

— Și ați luat fotografiile respective în port să vedeți dacă-l recunoaște cineva pe el sau pe sora dumneavoastră?

— Da.

Conway făcu o pauză. Lăsă capul într-o parte și se aplecă de parcă tocmai i-ar fi venit un gând.

— De ce în port? De ce nu Richmond Street, unde era parcată mașina?

Rosie se uită intrigată la el. Deja discutase acest aspect cu ei.

— Din cauza telefonului ei, îi murise telefonul și, când am sunat la firma de telefonie mobilă, ni s-a zis că ultima oară a avut semnal lângă port. Dacă telefonul fusese acolo înseamnă că fusese și ea.

Pearson luă niște hârtii și le frunzări până o găsi pe cea pe care o căuta. I-o întinse lui Conway, care se uită pe ea și i-o dădu mai departe lui Rosie.

— Lista de apeluri pe care ne-au dat-o nouă arată că ultima oară a avut semnal pe Richmond Street. În interiorul pubului irlandez. Cu cine ați vorbit de la firma de telefonie mobilă? întrebă Conway.

Rosie rămase cu ochii la bucata de hârtie și la informația care nu putea fi combătută.

— Nu știu, Gabe s-a ocupat. Gabe Wallace, e un vechi prieten de-ai noștri. A venit în dimineața aceea să ne ajute pentru că lucrează în IT și e foarte apropiat de sora mea. Se poate să se fi deconectat telefonul și apoi să se fi reconectat pentru scurt timp? Poate asta a văzut cunoștința lui Gabe, prima oară când s-a deconectat, dar nu și ultima?

Conway clătină din cap.

— Nu prea cred.

Se uită apoi la Pearson.

— Poți să-i pui să verifice din nou?

Pearson se ridică și părăsi încăperea.

— S-ar putea să fi găsit un încărcător în port, nu? Nu pentru multă vreme însă, ci numai cât să mai aibă telefonul semnal înainte să moară iar. E posibil, nu?

— Nu știu. Să vedem ce zic și ei.

— O să-l sun pe Gabe, zise Rosie, luându-și telefonul. Îi formă numărul, dar intră mesageria vocală. Închise și-i trimise un SMS rugându-l s-o sune. Îi spuse că era urgent.

— Gabe ăsta a avut vreodată o relație amoroasă cu sora dumneavoastră? întrebă Conway.

Rosie se indignă, deși era evident că trebuia să apară și întrebarea asta.

— Nu, niciodată. Îi era ca o soră mai mică.

Conway avu încă o întrebare legată de prima.

— Ziceați că lucrează în IT?

— Da. Se ocupă de instalări casnice și la birouri. Depanare, chestii de genul ăsta. Mai face și muncă de criminalist pentru firme de avocatură. Lucrează și pentru firma soțului meu din când în când, pentru avocații specializați în divorțuri, mai ales. De-aia a și făcut căutarea după bărbații aceia, asta face el pentru clientele care încearcă să-și găsească soții care le înșală. A știut cum să creeze un cont fals ca să le putem găsi pe femeile cu care-a fost bărbatul ăsta.

— Și-a mers, comentă Conway. Ați găsit femei pe care Rittle le momise la el în pat.

— Da, așa e. Greșeala noastră a fost c-am căutat la barul nepotrivit, dar… ia stați!

Lui Rosie îi veni brusc o idee.

— Dacă le arătăm fotografia lui Jonathan Fielding oamenilor de la barul unde i-a murit, de fapt, ei telefonul, la pubul acela irlandez, nu? Poate i-a văzut cineva împreună. Unde-i fotografia lui?

Rosie începu să caute repede prin teancul de hârtii de pe masă. Conway păru lipsit de tragere de

inimă, dar începu s-o ajute.

Fură întrerupți de Pearson, care intră cu băgare de seamă în încăpere.

— Ce e? întrebă Rosie, strângând din ochi de teamă.

— Jonathan Fielding. Am cerut să fie localizat, a fost internat la Spitalul Branston vineri după-amiază. Traumatism cranio-cerebral grav. L-au băgat în comă indusă până pot controla umflătura.

— Nu! icni Rosie, acoperindu-și gura cu mâna. Nu!

— O echipă de criminaliști a fost deja la el în apartament. N-au verificat amprentele, dar le au.

— Și Laura? Era…

— Nu era nimeni acolo. Niciun semn de încăierare. N-au știut c-a dispărut Laura până acum, până n-am transmis noi cererea de localizare a lui Fielding. Se pare că cineva s-a împins înăuntru când a descuiat el ușa. A fost lovit de două ori cât era în picioare și o a treia oară când era la pământ. Colțul l-a nimerit drept în frunte. Nu pare să se fi furat nimic.

Pe Rosie o cuprinse amețeala și începu să se clatine. Conway o luă de braț și o ajută să se așeze.

— Erau două pahare în chiuvetă. O pizza pe jumătate mâncată. Cel care a livrat-o a zis că era o femeie cu el, dar n-a apucat s-o vadă bine. Avea părut lung. Șaten deschis.

— Cu ce era îmbrăcată? întrebă Rosie, cu toate că știa deja răspunsul.

— Cu o rochie neagră.

O cuprinse resemnarea în acel moment. Era exact ceea ce crezuse ea. Chiar din clipa în care deschisese ochii și știuse că era ceva în neregulă. Înainte să constate că lipsea mașina. Înainte să găsească patul gol. Știuse, în sufletul ei, că asta se întâmplase. Întocmai ca mai altădată. Cu Mitch Adler. Cu dr. Kevin Brody. Și chiar și înainte de toate astea, cu Rick Wallace. Cu pumnișorii care străpungeau peretele.

Indiferent de ce se întâmplase, trebuia s-o găsească pe Laura și, într-un fel sau altul, s-o ajute să depășească situația. Aveau să-i asigure tot ajutorul necesar ca să se facă bine într-un final.

Se uită la Pearson.

— Are să scape cu viață bărbatul?

Polițista dădu ușor din cap.

— Medicii așa cred.

Slavă Domnului!

Slavă Domnului!

Rosie se ridică în picioare. Avea treabă de făcut. Trebuia să sune adunarea: Joe, Gabe și poate și mama lor, acum. Păcatele pe care le comiseseră cu toții, indiferent care erau ele, aveau să fie date uitării. Aveau s-o găsească pe Laura și aveau s-o salveze.

— Pot să plec? întrebă ea. Trebuie să discut cu familia. Trebuie s-o sun pe mama.

Pearson se dădu la o parte din ușă.

— Ca să știți, va trebui să trimitem o echipă la dumneavoastră acasă. O să vrea să se uite prin camera Laurei, prin computerul ei. Vă dați consimțământul să intre?

— E fiul meu acolo, zise Rosie.

Se gândi atunci la Mason și la cum stătuse fără ea toată ziua. Ce-o fi crezând? Știa că era în siguranță, cu Joe toată dimineața și acum cu Zoe, dar ea era mama lui. Se simți sfâșiată în două.

— Am să sun la bonă, poate reușește să-l scoată afară când ajung polițiștii.

Conway se ridică și-i deschise ușa.

— Asigurați-vă că putem da de dumneavoastră, bine?

Rosie nu se uită în urmă când ieși din încăpere, străbătu holul și se duse la portiera din față a mașinii ei.

Își scoase telefonul și dădu să-l sune pe Gabe. Ceva însă o făcu să se oprească. Nu știa de ce și nu avea timp să se gândească, dar în schimb își sună soțul.

PATRUZECI ȘI TREI

Laura. Ședința numărul șaisprezece.
Cu șase săptămâni în urmă. New York.

Dr. Brody: Trebuie să te fi întrebat cine era bărbatul care l-a tras pe Mitch Adler din mașină și l-a omorât în drum.

Laura: Mi-am zis c-a fost Lionel Casey. A fost găsit locuind în mașină. A dus-o în adâncul pădurii cât de departe a putut, după care a folosit-o drept adăpost.

Dr. Brody: Se poate însă și s-o fi dus cineva acolo, ca s-o ascundă, iar Casey să fi dat peste ea ulterior. Asta au zis avocații lui, nu?

Laura: Atunci cine? Cine-l mai voia mort? Evident nu voia mașina dac-a lăsat-o în pădure.

Dr. Brody: Aveai bâta în mâini. Sânge pe haine, deși te aflai la mai bine de un metru de cadavru. Ți-amintești, Laura? Ți-amintești dac-ai dat cu bâta?

PATRUZECI ȘI PATRU

Laura. În prezent. Sâmbătă, ora 14:30.
Branston, Connecticut.

Au trecut treizeci și șase de ore, și eu tot la Gabe acasă sunt, unde mă ascund dincolo de ușa din subsol.

Mi-am petrecut multe după-amiezi aici în copilărie, jucând jocuri pe întuneric cu el și cu alți copii din cartier, așa că-l cunosc bine. Știu unde e fiecare fereastră care dă spre exterior. Știu ușa care dă spre centrala termică și mai știu și că în capătul acelei încăperi se află un chepeng care dă în curtea din spate. Nu locuia nimeni aici jos. Subsolul nu era terminat, așa că-i rece și umed vara și rece ca gheața iarna, dacă nu te ghemuiești lângă boiler.

Acum aștept, ascunsă în capul scărilor. Aștept să se deschidă ușa, cu o bâtă în mâini.

Gabe a improvizat un dormitor aici înainte să ajungem. O saltea pe podea cu o pernă și niște pături vechi din polar. O lanternă. Și o găleată pe care a spus c-o pot folosi când am nevoie la toaletă. Mi-a zis să nu urc la etaj, unde m-ar putea vedea pe fereastră vreun vecin sau poliția, dacă-și face apariția. Mi-a zis să nu mă uit nici pe ferestruicile din subsol tot din același motiv. Mi-a mai spus și să ies prin chepeng dacă aud trei bufnituri în tavan – avea să bată cu piciorul de trei ori în podea, semnalul meu de fugă.

N-am dormit. Am tot trecut de la teroarea de a fi acuzată pentru ceea ce s-a întâmplat cu Jonathan Fielding la ușurarea că m-a salvat Gabe și că altfel poate nu m-ar mai fi găsit nimeni. Apoi au dispărut toate temerile astea și am rămas cu oroarea că încă un bărbat ar putea fi mort, mort din cauza mea.

Gabe a rămas cu mine până s-a crăpat de ziuă vineri dimineața. A stat lângă pat să-mi vegheze somnul, deși eu doar mă prefăceam că dorm. Nu

voiam să știe ce se petrecea în mintea mea. Îndoielile cu privire la ceea ce-i făcuse lui Jonathan, dacă fusese necesar și ce spunea asta despre el. Nu voiam nici să se apropie și mai mult de mine, să mă atingă sau să încerce să mă aline, pentru că mă privise și îmi vorbise într-un fel care nu-mi era cunoscut. Asta-mi provocase îngrijorarea că nu-l înțelesesem pe el sau relația noastră cu adevărat niciodată. Dar de ce aș fi înțeles? Ăsta mi-e defectul, ar fi trebuit să știu că nu era valabil doar pentru bărbații cu care ieșeam la întâlniri, ci pentru toată lumea. Chiar și în privința celui mai apropiat prieten al meu. Și poate chiar și a familiei mele.

De dimineață, a primit un apel de la Rosie. L-am văzut când a răspuns și i-a vorbit calm, spunându-i că vine imediat.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu când a terminat apelul.

— A venit poliția la ea acasă. Te caută, exact cum am și spus.

— Rosie știe unde sunt? am întrebat eu.

— Bineînțeles. Totul face parte din planul nostru de a te ști în siguranță. Acum însă trebuie să plec și s-ar putea să mă întorc abia după câteva ore. Li s-ar părea ciudat polițiștilor dacă n-aș încerca să-i ajut să te găsească. Ai mâncare în frigiderul de rezervă, îți mai amintești unde e?

— În camera tehnică.

Pe când eram în liceu, acolo obișnuiam să ascundem berea.

— Exact, a zis el. Și, ține minte, dacă auzi trei bufnituri de deasupra, e semnalul să ieși prin chepeng. Să n-o faci decât dacă le auzi, bine? Înțelegi? Te-ar putea vedea vecinii.

Am dat din cap că da și el s-a aplecat peste pat și m-a sărutat pe frunte. Avea ochii mari de încântare, ca și cum ar fi luat parte la vreo operațiune militară supersecretă și ne era general. Nu fusese niciodată conducătorul nostru când eram

copii, ci Joe ori eu uneori. Lui îi plăcea să se lase condus. Obișnuiam să cred că în compania oamenilor puternici, care l-ar putea înfrunta pe fratele lui, așa ca mine, se simțea în siguranță. Poate că de-aia nu-i mai văzusem privirea asta. Poate că nu era ciudată, ci doar ceva nou, de la un Gabe nou care apăruse din umbră după ce plecase Rick pentru totdeauna ca să se înroleze în armată.

Asta mi-am zis eu când urca el scările. Lumina strălucitoare a zilei s-a repezit în spațiul întunecos, dar a dispărut odată cu Gabe când a închis el ușa.

S-a întors la un moment dat în acea după-amiază. Nu știu ce oră era sau cât fusese plecat. Nu știu decât că mi se păruse o veșnicie.

Găsisem sandviciuri în frigider. Unt de arahide și gem pe pâine albă. Obișnuiam să mănânc din astea cu grămada când eram mică și era atât drăguț, cât și ciudat din partea lui că-și amintise și-și dăduse osteneala să le facă și să le bage atent în pungușe de plastic. Erau și sticle de apă și suc de struguri.

Am folosit găleata pentru pipi, așa cum mi-a zis el, după care am golit-o într-o chiuvetă și am lăsat să curgă apa caldă multă vreme. Apoi am dat drumul la apă rece și m-am spălat pe față. Mi-am dat și prin păr, care încă mai mirosea a Jonathan Fielding, dacă-i posibil așa ceva. Numai că părul meu fusese răsucit de mâinile lui și apăsat la el pe piept. Mirosul lui, al coloniei și transpirației sale îmi provocau o senzație de rău.

E mort? m-am întrebat eu în fiecare minuțel cât a fost Gabe plecat.

Când s-a întors, lumina nu se mai simțea la fel de strălucitoare atunci când intra pe ușă sau când se strecura pe ferestruici, așa că mi-am închipuit că era după-amiaza târziu.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Mai trăiește?

— Nu știu, mi-a răspuns el. Rosie și Joe fac însă bine. Nu le dau pace polițiștii. Îi mai lăsăm o zi, după care te scot de-aici. Ai să te bagi în

portbagajul mașinii mele și o să mergem tot înainte până găsim un loc sigur.

— Și cu Melissa cum rămâne?

Zisese că era plecată cu serviciul, dar avea să se întoarcă acasă în weekend, cu siguranță. După încă o noapte avea să fie sâmbătă, iar apoi aveam să pierd noțiunea timpului cu totul.

— Nu-ți face tu griji pentru nevastă-mea! E plecată cu serviciul. N-are să se întoarcă până plecăm noi.

— Iar Rosie…

Atunci am început să plâng.

— Nu vreau să plec, Gabe. Nu vreau să las ce-a mai rămas din viața mea!

M-a prins de brațe și m-a scuturat zdravăn. Încântarea îi dispăruse de pe chip, înlocuită de mânie. Generalul muștruluindu-și soldatul.

— M-am străduit din greu. Am riscat mult și nu mi-am văzut de viața mea ca să te salvez. Ai putea să fii și tu un pic recunoscătoare și să faci ce ți se spune!

Am tăcut atunci, stăpânindu-mi lacrimile. Înăbușindu-mi teroarea, pe care deja o simțeam dezlănțuită puternic.

— Bine? m-a întrebat el, cu glasul îmblânzindu-i-se.

Am dat din cap că da.

— Bine, Gabe.

Mi-era frică să mai zic altceva.

— Trebuie să plec imediat ce sună Rosie iar.

Apelul nu a venit multă vreme. Au trecut ore în șir. L-am întrebat pe Gabe cât era ceasul, dar mi-a zis că era mai bine să nu știu. Mi-a zis că m-ar fi neliniștit.

A urcat sus să discute cu ea, după care s-a întors. Mi-a zis că pot să dorm și m-am întins iar și m-am prefăcut că dorm, simțindu-l cum nu mă scăpa din ochi, așezat lângă saltea.

Următorul apel a venit când era lumină afară. M-a scuturat, deși nu dormeam, și mi-a zis că

trebuie să plece.

— Să nu vii sus! mi-a amintit el. Și nici să nu mergi afară, dacă nu auzi cele trei bufnituri în tavan!

— Știu, i-am zis.

Îmi repetase instrucțiunile iar și iar, așa că nu l-am luat la întrebări. Știam că puteam să mă înșel în privința a ceea ce credeam. În cele din urmă însă, aveam să fiu nevoită să iau o decizie. Trebuia să mă încred în rațiunea care dovedise, fără doar și poate, că nu mă puteam încrede în ea.

Iar ceea ce credeam era că Gabe își pierduse mințile.

A plecat a doua oară, iar când am auzit mașina îndepărtându-se, m-am cățărat pe un cufăr vechi și m-am uitat prin fereastra cea mică dinspre partea din față a casei. I-am văzut mașina dispărând pe aleea de acces auto spre capătul Deer Hill Lane.

M-am dat jos de pe cufăr și am urcat în fugă scările spre ușă. Nu știam încotro aveam s-o apuc, dar aveam să caut poșeta lui Rosie, unde era telefonul, și să încerc să-l încarc și s-o sun. Sau aveam să găsesc un computer sau un telefon în casă. Ori, pur și simplu, să fug din casa lui prin pădurea care ducea la parcul natural. Cunoșteam fiecare centimetru din ea și aveam să mă ascund până puteam să aflu ce se petrece.

Am ajuns pe treapta de sus, înnebunită de frică, am pus mâna pe clanță și am răsucit-o. Nu s-a dat deschisă însă. Am răsucit într-o direcție și s-a oprit. Am răsucit în cealaltă, la fel. Ușa era încuiată din exterior. Am încercat să trag tare de ea. Poate avea să se deschidă brusc. Era însă zdravănă și mi-am amintit de când am intrat că avea și zăvor. Nu mai țineam minte dacă-l și auzisem tras când plecase el, dar n-aveam timp să mă edific.

Am coborât în fugă scările și am intrat pe ușa dinspre camera tehnică, trecând de boiler și de frigider înspre colțul din spate, unde se aflau niște

trepte de ciment și cele două uși pliante ale chepengului. Am dat ivărul la o parte să le deschid și m-am împins în ușa exterioară. Deschisesem ușile astea de sute de ori și nu se schimbaseră între timp. Numai că ușa nu s-a clintit mai mult de vreo trei centimetri, iar prin ăia trei centimetri am văzut ochiurile unui lanț de metal, cu care era și ușa asta încuiată din afară.

Am urlat de frustrare. O dată, de două ori. M-am îndoit de mijloc și am urlat iar, bătându-mă cu pumnii peste picioare. Nu mai era nicio ieșire. Ferestrele nu se deschideau și erau prea mici să încapă un trup de om prin ele. Doar două uși și gata. Amândouă încuiate.

Nu fusesem salvată de poliție și de infracțiunile pe care nu le comisesem. Eram prizonieră. Prizoniera lui Gabe.

S-a rupt ceva în mine atunci. Ușile încuiate n-aveau să mă oprească să ies din casa asta.

Am început să caut; fiecare centimetru al subsolului avea să fie întors pe dos până găseam ceva cu care să pot tăia lanțurile sau să sparg ușa. Am început în colțul de lângă saltea și am continuat de-acolo, deschizând cutii cu amintiri vechi, cu hainele mamei lui, cu fotografii înrămate. Una dintre ele era a lui Rick, cea din vârf, și m-am întrebat dacă Gabe venea aici să se holbeze la ea și dacă de la asta înnebunise. De la amintirea unei vieți de abuz suferit din partea fratelui său în această casă.

Atâtea secrete! Cum de n-o remarcaseră părinții lui? Cum de nu-i puseseră capăt până să fie prea târziu să mai repare ceva? Începea să devină clară această imagine a lui Gabe, complet diferită de cea pe care o văzusem eu în copilărie.

Dr. Brody sesizase acest lucru. Kevin. Mă întrebase frecvent despre familia Wallace pe măsură ce mă cunoștea mai bine. Crezusem că era doar oripilat de neglijența părinților lui, dar era mai mult decât atât.

Am pus fotografia la loc în cutie și mi-am adus aminte de ultima dată când mă întrebase despre Gabe și Rick.

„Unde era Gabe în noaptea când a fost ucis Mitch Adler?”

Crezusem că știam răspunsul. Crezusem ce crezuse toată lumea, că el se întorsese mai devreme la facultate. Însă fusese și el în oraș în ziua următoare. Venise să mă îmbărbăteze după ce aflase ce se petrecuse. Venise să-mi fie protector, așa cum o făcuse și acum.

A zis că m-a protejat toată viața. A zis că m-a apărat de fratele lui. După care mi-a zis că trebuia să încetez să mai umblu cu bărbați care nu vor decât să-mi facă rău și să mă folosească. A adus vorba de Mitch Adler când a zis-o. Și de dr. Brody, l-a pomenit și pe el.

N-am stat să pun informațiile cap la cap, deși se adunau singure. Noaptea aceea din pădure. Bărbatul care-l trăsese pe Mitch Adler din mașină era puternic și rapid. Nu avea trupul unui bătrân care trăia în pădure.

Fusese Gabe.

Gândul mi-a explodat într-un urlet violent. Am închis ochii și am încercat să-l văd, să-i văd fața când a deschis ușa și l-a tras pe Mitch din mașină. Numai că n-o văd. Nu i-am văzut-o deloc. M-am ascuns în tufișurile de pe marginea drumului. Am așteptat să plece mașina, apoi am pus mâna pe bâtă.

Și ce-am făcut după asta? Nu reușesc niciodată să-mi amintesc.

Am început apoi să mă învârtit înnebunită, deschizând fiecare cutie și cufăr, dând peste tot felul de chestii, haine, ghete și lăzi de bagaj și, în cele din urmă, peste o geantă cu echipament de sport. M-am oprit la el. Crosă de golf. Patine de hochei. Bâtă de baseball. Rămășițe ale copilăriei lui Gabe. Dacă puteam vârî lama prin crăpătura

ușilor chepengului, după care s-o lovesc tare cu crosa sau cu bâta, se putea să se rupă lanțul.

Am luat patinele și crosa în camera tehnică și le-am așezat lângă ușă. Făcând eu asta, am văzut o mică deschizătură, un spațiu auxiliar de ventilație unde puteai intra târâș, în care se afla o geantă ca un sac de marinar. Ciudat lucru, pentru că spațiul acela se inunda mereu iarna când era prea tare și rece pământul ca să mai absoarbă apa din pânza freatică. Familia lui nu ținea nimic acolo.

Am întins mâna și am tras de bretea. Era incredibil de grea. Am apucat-o cu amândouă mâinile și am tras cu toată greutatea mea până când a alunecat suficient de aproape de mine cât să-i deschid fermoarul.

Am tras repede și s-a deschis ușor, moment în care mi-am smucit mâinile, rămânând cu ochii pironiți la conținutul genții când aceasta s-a desfăcut. Mi-a luat o clipă să înțeleg ce vedeam și în mintea mea a dat buzna fiecare gând posibil care încerca să mă asigure că nu era ceea ce era de fapt. *O păpușă. Un manechin. Un element de recuzită de Halloween.*

Ba nu. Erau degete de la picioare și două gambe alb-cenușii. Degetele aveau unghiile vopsite în roșu de la pedichiură. Erau degete de om. Labe de picioare de om. Picioare de om.

N-am putut să țip. Pieptul a refuzat să mi se miște, să tragă aer în el. Am desfăcut și mai tare fermoarul, știind ce aveam să găsesc, dar am simțit totuși nevoia să văd cu ochii mei. Când am ajuns cu fermoarul la capăt și geanta s-a deschis de tot, au ieșit la iveală complet: labele picioarelor, gambele, coapsele, strânse la piept. Latura, un braț, și apoi, în partea de sus, unde se închidea geanta, părul lung și negru al Melissei.

N-am văzut niciun pic de sânge. Nu știu de când era acolo, dar membrele îi erau reci și țepene. Am tras fermoarul la loc până sus și am împins geanta înapoi în spațiul auxiliar.

N-am reușit să evadez. N-am reușit să rup lanțurile cu patina de hochei, cu bâta sau cu crosa. N-am reușit să sparg ușa.

Așa c-am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac.

Au trecut iar ore bune de când stau după ușa din capătul scărilor. Așteptându-mi cel mai bun prieten. Așteptând să-mi vină temnicerul. Așteptând, de data asta, să omor pe cineva.

PATRUZECI ȘI CINCI

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 16:00.
Branston, Connecticut.

Joe nu răspunsese, așa că-i lăsase mesaj. Același pe care i-l lăsase și lui Gabe când era la secția de poliție. „Sună-mă de cum primești mesajul!”

O luase spre nord cu mașina, în direcția opusă centrului, dar acum nu știa încotro se îndrepta. Acasă? Avea să fie poliția acolo, căutându-i Laurei prin lucruri. Joe zisese că se duce acasă să-i dea drumul bonei, să stea el cu Mason. Doamne, oare ce-o fi în mintea lui? Mătușa Lala dispărută, părinții tot vin și pleacă, nervoși. Înnebuniți. Poate ar trebui să se ducă și ea acolo. Mai trebuia și s-o sune pe mama ei, să-i spună să ia primul avion. Da, își zise ea. Acasă ar fi trebuit să se ducă, dar parcă ceva nu-i dădea pace, un gând. O întrebare.

Cum de merseseră atât de departe pe-un drum greșit? Alergaseră după un bărbat care nu avea nicio legătură cu Laura? Fusese atât de sigură! Gabe fusese atât de sigur! Laurei îi murise telefonul în port, numai că, de fapt, nu fusese așa. Iar Edward Rittle se potrivise profilului lui Jonathan Fields, numai că nu era el. Totuși, Edward Rittle fusese la barul de lângă port. Se ducea acolo în fiecare joi cu altă femeie. Cea mai mare coincidență, deși nu chiar, dat fiind numărul mare de blocuri de locuințe, era că ambii bărbații locuiau în apartamente din apropierea Richmond Street.

Rosie trase mașina lângă trotuar. Își luă telefonul și-l sună iar pe Joe. Din nou, niciun răspuns. Încercă la Gabe. Niciun răspuns. Lăsă un mesaj colegei de apartament a Laurei de la New York, deși nu-și putea închipui cum s-ar fi putut duce sora ei acolo după atâta vreme.

Atunci se hotărî. Gabe avea să știe cum se întâmplaseră toate astea. Gabe avea s-o sune pe femeia de la compania de telefonie și s-o întrebe de ce le dăduse informații greșite. Și… Gabe zisese că se ducea acasă să caute informații despre Jonathan Fielding, așa că poate găsise ceva ce nu găsise și poliția. Ceva sinistru sau criminal. Ceva de pe alt site de matrimoniale, poate legat de altă femeie. Poate reușeau să-l dea și pe el în vileag, la fel cum o făcuseră cu Edward Rittle. Poate că era și mai rău decât acesta. Poate că Laurei i-ar fi prins bine dacă aflau. *Aoleu!* Groaznice gânduri! Bărbatul fusese atacat și era în comă, dar poate că făcuse el ceva și Laura fusese nevoită să se apere. Sau poate că atacul n-avusese nimic de-a face cu Laura! Da, se putea să fie asta. Poate că-l atacase altcineva și Laura fugise ca să scape cu viață.

O străfulgeră un val puternic de energie nervoasă cât se strădui să privească dintr-o altă perspectivă situația oribilă în care sora ei comisese un asemenea act de violență. *Da!* își zise ea. Mai erau și alte posibilități. Oricât de oribile ar fi fost ele, tot îi lăsau un pic de speranță pe care numai un om ar fi înțeles-o.

Se reîncadră în trafic, pornind-o spre casa lui Gabe.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Laura. În prezent. Sâmbătă, ora 16:15.
Branston, Connecticut.

Îi aud mașina intrând pe aleea de acces auto. Aud ușa garajului deschizându-se, cu un zumzet surd care vibrează prin pereți. Îl aud în apropiere.

Zgomot de pași acum, pe podeaua din bucătărie. Sunt ușori și atenți, ca să nu mă alarmeze pe mine și să mă facă să fug la chepeng să ies. Ce inteligent din partea lui să-mi spună asta, să mă facă să cred că ușile aveau să se deschidă, repetând-o iar și iar! Nici măcar nu mă gândisem să verific, să mă îndoiesc de el, până nu-i văzusem schimbarea de pe chip și din voce.

Ceva îmi spune că de data asta am avut dreptate. Că judecata defectă din capul meu a funcționat. Simțisem că ceva nu era în ordine și, surprinzător, avusesem și eu dreptate.

Strâng bâta în mâini, dar încleștarea degetelor nu mă liniștește. Pumnii mei în loc de mâini nu-mi aduc alinare.

Vreau să dau timpul înapoi și să fiu iar în mansarda lu Rosie, în așternut. În siguranță. Iubită. Acum mi-ar fi de-ajuns. Asta mi-ar fi de-ajuns.

Pașii se aud din ce în ce mai tare, tocuri pe lemn, scânduri din podea scârțâind.

E în fața ușii, chiar dincolo de ea. Îmi țin răsuflarea de teamă să nu mă audă. Aerul care intră și iese, greu, inima care bate să-mi spargă pieptul. E atât de tăcut. Îl simt, la doar câțiva centimetri. Mă ia cu amețeală. Aștept să aud sunetul zăvorului. Stau cu ochii pironiți la clanță, așteptând să se răsucească.

Numai că atunci se aude alt sunet. Încă o mașină, care trage pe aleea de acces auto. Picioarele lui se îndepărtează. Doi pași în spate. Rămâne tăcut. Ascultă la fel cum ascult și eu. Se

deschide și se închide portiera unei mașini, după care se aude soneria.

— Gabe? strigă o voce de-afară.

Vocea lui Rosie. Cu bâta încă în mâini, dau fuga jos și împing din nou un cufăr sub una dintre ferestre. Mă uit afară și-i văd mașina. Monovolumul albastru. L-au găsit. Au găsit mașina. Acum trebuie că știu unde mă aflu. Și-atunci de ce e Rosie singură aici? Unde-i poliția?

Urmează un gând oribil. Gabe a zis că Rosie și cu Joe îl ajutau. Poate i-a păcălit. Poate cred cu toții că eu i-am făcut rău lui Jonathan Fielding și acum trebuie să fiu salvată de mine însămi. Dar de ce? Pentru ce? Ce vrea Gabe de la mine?

Se mișcă scândurile din podeaua de deasupra capului meu când se îndreaptă el spre ușa de la intrare. N-o pot vedea pe Rosie, dar îi aud clar glasul, afară.

— Gabe! strigă ea.

Pașii se aud înăbușit afară chiar în dreptul ușii de la intrare. Apoi un zgomot de yală care se răsucește. Se deschide ușa.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 16:20.
Branston, Connecticut.

— Gabe! Unde erai? Te-am tot sunat…

Rosie intră în casă cum făcuse întotdeauna. Era ciudat de liniște în ziua aceea. Și întuneric. Făcu ochii roată și remarcă jaluzelele și perdelele trase bine și luminile stinse.

Gabe stătea nemișcat, cu mâinile în buzunare. Avea o expresie stranie pe chip, ca un băiețel prins la furat de bomboane.

Rosie începu să-i turuie ce se întâmplase. Bărbatul pe care-l sunase Laura de pe telefonul ei se numea Jonathan Fielding, fusese atacat și era acum în stare de inconștiență. N-aveau să afle nimic de la el vreme de câteva zile. Poliția era la ea acasă, căutându-i Laurei prin lucruri, prin computer. Joe dăduse fuga să stea cu Mason și nu răspundea nici el la telefon.

— Ce-i cu voi doi? întrebă ea. Oricum…

Îi povesti despre lista de apeluri de la compania de telefonie mobilă, cum că polițiștii spuseseră că Laurei îi murise telefonul pe Richmond Street, nu lângă port. Apartamentul lui Fielding se afla în apropiere de Richmond Street, la fel ca al lui Rittle. Ceea ce explica de ce găsiseră mașina acolo.

— Poți să-ți suni iar cunoștința? Să afli de ce a zis toate lucrurile alea despre telefon? Poate că Laura l-a încărcat între cele două momente în care a avut semnal.

Gabe nu se clinti. Nici măcar un mușchi nu i se mișcă, nici nu clipi. Dacă n-ar fi stat în picioare, Rosie s-ar fi întrebat dacă mai era viu.

— Știu că tu căutai informații despre Edward Rittle, dar trebuie să aflăm mai multe despre Jonathan Fielding, bărbatul cu care a fost ea

noaptea trecută. Bărbatul aflat în comă. Cred că e amestecat în ceva rău. Ceva criminal. Iar Laura a fost prinsă și ea în asta. Nu crezi? Nu-i posibil?

Ipotezele care păruseră posibile în mintea ei erau brusc absurde când le enunța cu glas tare. Majoritatea lucrurilor erau exact ceea ce păreau. Cel mai simplu răspuns era, de regulă, cel corect. Joe spunea chestiile astea. *Joe… Unde ești?*

— Gabe, dacă e ceva în neregulă rău de tot cu ea? Dacă i-a făcut rău bărbatului ăstuia și acum fuge? Speriată și singură…

Rosie se prăbuși peste Gabe, cuprinzându-l pe după gât cu brațele și începând să plângă. Se aștepta să-i simtă brațele cuprinzând-o, vocea lui să-i spună calm că totul avea să fie bine. Aveau s-o găsească pe Laura și aveau s-o ajute să depășească situația. El însă nu se mișcă. Stătu drept și țeapăn ca o scândură.

Rosie nu se mișcă nici ea atunci, doar deschise ochii. Privi peste umărul lui în încăperea alăturată, în bucătărie, și atunci i se tăie răsuflarea.

Pe blat se afla poșeta ei neagră.

PATRUZECI ȘI OPT

Laura. În prezent. Sâmbătă, ora 16:25.
Branston, Connecticut.

Rosie!

Mă dau jos de pe cufăr și urc scările spre ușă. Îmi apăs urechea pe ea, dar s-a lăsat tăcerea.

Cobor repede și mă duc în camera tehnică la chepeng. Nu mă uit în spațiul auxiliar unde-i îndoită nevasta lui Gabe într-o geantă. Trebuie să creez ceva care să distragă atenția. Gabe n-o să vrea să-i facă rău lui Rosie. O să vrea ca ea să plece, ca să-și poată duce la bun sfârșit planul. Să mă pună în portbagaj și să mă scoată din oraș. Știu că asta vrea. Și-a dat toată osteneala să conceapă acest plan. Să-l execute. Mi-a pregătit sandviciuri și un pat moale. M-a mângâiat pe păr când credea că dorm. Vrea să-și ducă la bun sfârșit planul. Iar acesta nu include și scăpatul de cadavrul lui Rosie.

Mi-a zis să ies prin chepeng dacă aud trei bufnituri în tavan. A avut grijă cum pășește, dar poate că Rosie a călcat mai tare decât și-a dat el seama. Poate am auzit bufnituri când a intrat ea în casă. Poate încerc să mă țin de plan și să evadez.

Las bâta jos lângă perete și apuc ambele mânere ale chepengului, după care împing cu putere în lanțuri, făcând să zăngăne ușile. Împing iar. Și iar. Și iar.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 16.25.
Branston, Connecticut.

Încet și cu blândețe își desprinse brațele din jurul gâtului lui Gabe.

Laura era în casă. Gabe mințise tot timpul, ceea ce explica de ce-i trimisese în direcția greșită. După bărbatul nepotrivit la barul nepotrivit. Asta explica de ce fusese atât de înfipt, de puternic pentru ea și pentru Joe de când cu dispariția Laurei. Mai explica și de ce se purta el așa de ciudat acum că era ea acolo, la el în casă. Atât de aproape de Laura.

Întrebarea era acum dacă Laura era în siguranță în acest loc. Dacă se ascundea undeva, încercată de o disperare egală cu aceea cu care-și dorea Gabe să plece Rosie. Sau dacă se ascundea pe undeva dorindu-și cu disperare s-o găsească sora ei.

— Îmi pare rău! spuse Rosie, așa cum ar fi făcut-o cu câteva ore înainte, când n-avea niciun motiv să se îndoiască de el. Sunt așa de speriată!

Se întoarse cu fața spre sufragerie, luându-și privirea de la bucătărie, ca să nu aibă el niciun motiv să se întrebe dacă văzuse poșeta.

— Melissa-i acasă? întrebă ea, oferind un pretext pentru faptul că-și mutase privirea de la el și se uitase în altă încăpere.

Se întoarse iar spre Gabe, care deschise gura ca și cum ar fi vrut să răspundă, dar în acel moment se răsuciră amândoi spre bovindoul care dădea spre curtea din spate.

— Ce-i asta? întrebă Rosie.

Se auzea cum se izbește o bucată de metal de alta.

O porni spre fereastră să dea la o parte perdelele să se uite afară, dar Gabe o prinse de braț, înfigându-i degetele adânc în piele.

— Nu-i nimic, zise el. Ușa cu sită din spate nu mai stă prinsă. La cea mai mică adiere de vânt se lovește de cadru.

Zâmbi atunci, iar expresia feței îi redeveni normală.

— M-a scos din minți toată vara. Melissa vine în curând. De-aia mă simt un pic cam aiurea, sincer. Dat fiind tot ce s-a întâmplat cu Laura, mă rog, știi și tu ce părere are despre ea.

Rosie încuviință din cap.

— Îmi pare rău, Gabe, zise. Ar trebui să plec. Sunt sigură că poate afla poliția ce-i cu telefonul. Deja îi cercetează trecutul lui Jonathan Fields, așa c-o să găsească ce-o fi de găsit. Sunt eu nerăbdătoare și îngrijorată.

Gabe îi dădu drumul din strânsoare și o conduse la ușa de la intrare.

— Nu face nimic, Rosie. Știi că vreau să ajut dacă pot. Sună-mă mai încolo! Promit să-ți răspund de data asta.

Rosie simți un ultim val de frică în momentul în care păși afară din casă. Își vedea mașina. Era atât de aproape de siguranță. Dar Laura…

Se auzi iar zgomotul, de bucăți de metal izbite una de alta, din spatele casei. Acum era mai puternic fiindcă stăteau afară.

— Ar trebui să repari ușa aia, zise Rosie.

Avea gura uscată și de-abia-i ieșiseră cuvintele.

— Știu, așa am să fac.

Gabe închise repede ușa și Rosie îl auzi cum blochează yala.

Nu se uită în urmă. Se urcă în mașină, apoi scoase telefonul și-l sună pe Joe.

CINCIZECI

Laura. În prezent. Sâmbătă, ora 16:30.
Branston, Connecticut.

Pași apăsați pe podeaua de deasupra mea. Las ușile în pace și dau fuga la baza scărilor, cu bâta în mână. Aud zăvorul. Văd clanța răsucindu-se. Nu mai e timp să urc scările până la ușa după care să mă pot ascunde.

Îmi reazem bâta de perete lângă picioare. Mă țin de balustradă și ridic privirea spre ușă. Mă uit cum se deschide. Și aștept.

CINCIZECI ȘI UNU

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 16:30.
Branston, Connecticut.

— Joe! strigă Rosie înnebunită cum stătea în mașină, cu ochii ațintiți la casa lui Gabe.

— Unde ești? întrebă Joe.

— Sunt la Gabe. Cred că Laura e aici. Mi-am văzut poșeta, cea pe care a luat-o ea cu împrumut…

Joe începu să urle la telefon.

— Pleacă de-acolo! În clipa asta!

Du-te-vino. Scurte explozii de informație, cât încerca fiecare să-l pună la curent pe celălalt.

Joe, teribil de alarmat, îi povesti ce găsise în dosarele de la birou.

— Bărbatul ăla, Edward Rittle. Mi-am amintit numele de la un caz. Gabe a lucrat la el. Rittle se vedea cu nevasta clientului nostru. Gabe l-a găsit în exact același fel ca ieri. Știa că tipul e pe site-ul ăla. Știa că înșală și minte și știa și unde-și duce femeile. Rosie, totul a fost o înscenare.

— Știu!

Rosie strigă cuvintele.

— De ce, Joe? De ce să facă așa ceva?

Joe alerga acum. Îi auzea picioarele lovind caldarâmul.

— Laura. O vrea pe Laura.

— De ce? De ce acum?

Rosie nu scăpase o clipă casa din ochi. Nu era nicio mișcare înăuntru. Nicio lumină nu se aprindea. Nu se auzea niciun sunet.

— Nu contează, tu pleacă de-acolo! Chem poliția!

Rosie tăcu, gânditoare.

— Și cu bilețelele cum rămâne, Joe? Și cu prietenul ei de la New York? Doamne, nici măcar nu ți-am spus ce-am aflat. E mort, Joe. Prietenul de

la New York a fost ucis într-un jaf. Laura habar n-a avut. Crezi că…?

Joe se opri din alergat.

— Rosie, zise el, cu glas grav, pleacă de-acolo!

— Bun, cheamă poliția! Plec, promit.

Joe închise și Rosie lăsă telefonul pe scaunul pasagerului. Puse mâna pe cheie și dădu s-o răsucească în contact.

Atunci însă se opri.

Zgomotul de bucăți de metal lovite una de alta încetase. Nu era de la ușa de sită care se trântea de la vânt.

Acum știa ce era.

Era de la Laura.

CINCIZECI ȘI DOI

Laura. În prezent. Sâmbătă, ora 16:30.
Branston, Connecticut.

— Gabe! șoptesc eu când intră pe ușă. Am auzit bufnituri. Am încercat să ies. Ce se petrece?

Coboară târșâindu-și picioarele pe trepte, repede și panicat.

Mă ia de brațe și mă dă la o parte de lângă scară, ca să nu mă poată vedea nimeni care-ar deschide ușa.

— N-a fost nimic. Doar un musafir neașteptat. Ai făcut însă ce trebuia. Exact cum ți-am spus. Ești fată cuminte! zice el. Fată cuminte!

Nu pomenesc nimic despre ușile încuiate cu lanț pe dinafară, iar Gabe nu se miră de ce n-o fac.

— A plecat?

Gabe se uită pe fereastra care dă spre aleea de acces auto și-și întinde gâtul să vadă mai bine.

— Nu-mi dau seama.

Am dat la o parte cufărul de sub fereastră. Chiar dincolo de el se află geanta cu echipamentul sportiv, pe care-am lăsat-o deschisă. *Rahat!*

Îi atrag atenția lui Gabe înapoi la mine, sperând să nu vadă.

— Gabe!

Mă privește iar.

— Și-acum ce facem? E timpul să plecăm?

Clatină din cap.

— Nu. S-a ivit o complicație, dar are să fie bine.

— Ce complicație? Știu că-s aici? Vin?

Gabe mă trage la pieptul său și mă cuprinde strâns cu brațele. Mi se încrețește fiecare centimetru de piele de la atingerea și mirosul lui, dar îl prind și eu de brațe și le strâng ca și cum n-aș mai vrea să-i dau drumul.

— Mi-e frică, zic eu.

Trebuie să-l fac să mă creadă. Vrea să-mi fie protector și tocmai asta o să mi-l și fac.

Atunci însă se smulge de lângă mine. Întoarce capul spre fereastră. Înapoi spre geanta cu echipamentul sportiv.

Se duce la ea cu pași mari și se uită înăuntru.

— Ce-ai făcut cât am fost eu plecat? întreabă.

Când întoarce privirea la mine, sunt la baza scării, cu un picior pe prima treaptă și țin bâta strâns în mâini.

Înlemnește preț de o clipă, uluit de înșelătoria mea, dar eu deja mă mișc. Sus pe treapta a doua, apoi pe a treia.

Dă fuga la scară. Eu sar câte două trepte deodată.

Ajung sus și apuc clanța, rotind-o de data asta până la capăt. Se deschide ușa înspre mine și sunt nevoită să cobor o treaptă ca să-i fac loc, moment în care îi simt mâna pe gleznă, trăgând să mă pună în genunchi și apoi în jos pe scară. Spre bază. Spre el.

— De ce? țipă Gabe când mă prinde și de cealaltă gleznă.

Mă trage spre baza scării ca pe o păpușă de cârpe, iar bâta îmi scapă din mâini și cade printre baluștri pe podeaua de jos.

Se urcă pe mine și mă prinde de încheieturile mâinilor, iar cu picioarele îmi țintuiește coapsele la pământ.

— Am făcut totul pentru tine! Tu chiar nu înțelegi? Te-am salvat de frate-meu. Apoi te-am salvat de Mitch Adler. Ai știut că eram eu. Știu că m-ai văzut. M-am uitat la tine când am deschis portiera și te-am văzut cu tricoul ridicat și pe el cu mâinile pe tine. Nu l-ai fi lăsat niciodată să-ți facă așa ceva, o știu. Dar tu mereu te băgai în belele, nu?

Îi simt răsuflarea fierbinte pe piele. Are ochi de nebun acum, ca și cum s-ar fi rupt un zăgaz și ce-o fi ținut înăuntru s-a eliberat.

— Te-am salvat din nou de monstrul ăla de la New York. L-am făcut să dispară și n-ai fost afectată, nu? Mereu fac curat în urma ta și apoi mă asigur că nu ești afectată de nimic. *Laura cea prețioasă.* Nimic n-o poate afecta pe *Laura cea prețioasă.*

Mă uit în ochii lui și-i permit chipului meu să se îmblânzească. Încetez să mă mai zbat în strânsoarea lui și-mi las trupul moale.

— Știu, Gabe, îi spun. Am provocat atâtea probleme, nu-i așa? Îmi pare rău. Tu ai fost mereu așa de bun cu mine! Numai că mie mi-e frică. Nu înțelegi? Nu știu dacă pot să am încredere în tine. Nu știu dacă pot avea încredere în cineva. Asta mi-a fost mereu problema, ții minte? Nu-s în stare să deosebesc băieții buni de ăia răi.

Gabe îmi ridică încheieturile și le trântește mânios.

— Niciodată n-ai fost în stare! strigă el. Ți-a plăcut când te-a sărutat! Știu că da! L-ai sărutat lung și în fața tuturor!

După care mânia i se domolește.

— Credeam c-ai să înțelegi într-un final. Când au început să vină bilețelele, am crezut c-ai să-ți dai seama că eu sunt ăla bun. Eu eram cel la care puteai apela. N-ai făcut-o însă, nu? Te-ai dus pe un site de matrimoniale și te-ai machiat ca o curvuliță. Nu puteam să te mai las s-o faci. Nu puteam să te las să nu vezi adevărul, că eu sunt cel care te apără! Eu și numai eu!

Dau din cap și schițez un zâmbet deși-mi tremură gura.

Gabe l-a omorât pe Mitch Adler. Gabe a trimis bilețelele. Și Kevin, ce-a vrut să zică prin faptul că l-a făcut să dispară?

Îmi tremură glasul când vorbesc.

— Știu, Gabe. Acordă-mi și mie niște timp. Învață-mă! Pot să învăț. Pot să mă perfecționez.

Auzim amândoi pași de sus. Ridică privirea spre capul scărilor spre ușa care acum e deschisă. Se dă

jos de pe mine și ne trage pe amândoi la peretele de la baza scării, unde nu putem fi zăriți.

În colț văd bâta și mă eliberez suficient de mult cât să apuc s-o iau.

Sunt curajoasă și mândră acum, cu Gabe dinaintea mea.

Strâng bâta cu amândouă mâinile.

Niște sirene străpung tăcerea care s-a așternut în încăpere.

Sirene și apoi sunetul vocii surorii mele care-mi strigă numele.

CINCIZECI ȘI TREI

Rosie. În prezent. Sâmbătă, ora 16:32.
Branston, Connecticut.

Rosie nu mai putea aştepta. Nici măcar o clipă.

Ieși din mașină și dădu fuga la ușa din laterala garajului. Se deschise la fel ca întotdeauna, de când erau copii. Cadrul era strâmb și încuietoarea nu stătea bine. Se duse repede la trusa de scule de pe un mic banc de lucru din colț și o ridică. Cheia era acolo, la fel ca întotdeauna. Se duse apoi grăbită la ușa laterală dinspre casă, răsuci cheia, deschise ușa și păși înăuntru.

Ușa laterală dădea în vestibul, iar de acolo se intra în bucătărie. Își încetini pașii, deoarece casa era cufundată în liniște. Gabe ar fi auzit-o intrând. Putea să fie oriunde, după orice colț. Trecu de mica insulă și merse la blatul pe care-i lăsase el poșeta neagră.

Văzu un tocător cu set de cuțite și luă unul așezat mai în spate, cu lamă mare. Ținându-l cu amândouă mâinile în fața ei, merse încet cu spatele la perete până ajunse la intrarea în sufragerie.

Auzi voci din subsol. Ușa era deschisă. Se apropie încetișor, ascultând, cu cuțitul în mâini.

În capul scărilor, se opri.

— Laura! strigă ea.

În depărtare se auzeau sirene. Poliția avea să ajungă în doar câteva clipe.

— Laura! strigă ea iar, după care intră pe ușă.

CINCIZECI ȘI PATRU

Laura. În prezent. Sâmbătă, ora 16:35.
Branston, Connecticut.

Gabe se întoarce și dă cu ochii de Rosie în capul scărilor. Eu însă nu-mi iau privirea de la ținta mea. Ridic bâta deasupra capului.

— Gabe!

Rosie îl strigă pe nume acum.

— Dă-te la o parte! Totul e în regulă acum. Poliția tocmai a intrat pe stradă, n-o auzi? Pleacă de lângă Laura!

Mi se albesc încheieturile degetelor. Le simt, așa cum simt mereu și când mi se strâng pumnii. Vreau să iau avânt și să dau cu bâta în jos, în el. Să-l lovesc în piept. Să-l pun la pământ. Îmi fuge mintea la noaptea din pădure. Bâta din mâinile mele. Mitch Adler la picioarele mele, cu sângele băltindu-i în jurul capului.

Le spun brațelor să se miște, dar ele nu m-ascultă.

Și atunci știu. Cu fiecare părticică din mine, știu răspunsul la ultima întrebare pe care mi-a pus-o dr. Brody.

N-am dat cu bâta. Nu i-am administrat lovitura fatală lui Mitch Adler.

Rosie coboară scara acum, cu cuțitul în mâini.

Gabe se teme de ea. O văd în ochii lui. Se teme de Rosie și de ce i-ar putea face.

De Rosie, care n-a ridicat mâna la nicio ființă vie în viața ei. Dar e aceeași Rosie care și-ar da viața pentru mine. Care ar lua o viață pentru mine.

Gabe ridică mâinile sus și se trage în spate chiar când Rosie ajunge la ultima treaptă. Auzim bătăi la ușa din față și apoi zgomot puternic de pași pe scândurile podelei. În capul scărilor apar polițiști cu armele scoase.

Îmi simt degetele dând drumul bâtei, care cade pe jos. Pumnii mi se descleștează când mă trage Rosie în brațele ei deschise.

CINCIZECI ȘI CINCI

Laura. Înainte de ședințe.
Cu cinci luni în urmă. New York.

Dr. Brody: E ciudat să ieși cu un psihiatru?

Laura: Câtă vreme nu încerci să faci pe psihiatrul cu mine.

Dr. Brody: Am să mă străduiesc.

Laura: E ciudat să ies cu un bărbat cu copii. Și cu nevastă.

Dr. Brody: N-are să mai fie ciudat când ai să-i cunoști, în cele din urmă. Iar ea o să fie în curând fosta nevastă. Ea m-a părăsit, ți-amintești? Pentru prietenul ei din liceu, nici mai mult, nici mai puțin. După care eu te-am cunoscut pe tine.

Laura: După care m-ai cunoscut pe mine… Sper că nu regreți ziua aia.

Dr. Brody: Cum aș putea să regret vreodată că te-am cunoscut?

CINCIZECI ȘI ȘASE

Laura. În prezent. Sâmbătă, ora 22:00.
Branston, Connecticut.

Mi-e frig.

Joe a adus o pătură și Rosie m-a înfășurat în ea. Dar căldura nu poate ajunge până la locul în care resimt cel mai tare frigul.

Doi bărbați au fost omorâți. Altul a fost cât pe ce. *Jonathan Fielding.* Punctul în care a început acest ultim capitol. Mi se spune c-are să scape. Trupul lui are să-și revină. Însă în alte privințe Jonathan n-are să-și mai revină vreodată. De fiecare dată când mâna lui se va întinde spre yala unei uși, are să simtă frica. Mă gândesc la prudența lui. Îngrijorările cu privire la trecutul meu, toate întrebările, întrebări necruțătoare. M-am convins că erau neobișnuite, că-l făceau să pară suspect. La urma urmei însă, avea dreptate să fie îngrijorat, nu-i așa?

Doi bărbați sunt morți.

Doi bărbați. Primul, Mitch Adler. Obsesia mea din liceu. Tras din mașină și omorât în bătaie cu o bâtă de baseball. Gabe ne urmărise din adâncul pădurii, în parcul natural unde ne petrecuserăm atâtea zile împreună, singuri și cu Rosie și cu Joe. Ore, zile, ani, și nimeni dintre noi n-a văzut. Nimeni dintre noi n-a știut vreodată ce se petrecea înlăuntrul prietenului nostru. Abuzul asupra lui din partea fratelui său fusese chiar mai grav decât știam până și eu, iar eu credeam că știu totul. Durase ani de zile. Exista și dosar la serviciile de protecția copilului. Vizite ale asistenților sociali cărora le fusese repartizat cazul, la domiciliu, ușă-n ușă cu noi. Mama zice acum că doamna Wallace i s-a destăinuit în privința lui Rick, în toate după-amiezile alea când erau ele împreună în bucătărie. Mama noastră plângea din cauza lui Dick și a

infidelităților lui. Doamna Wallace din cauza fiului ei violent și pervers, căruia îi făcea plăcere să-și tortureze fratele mai mic. Amândouă femeile ținuseră secrete care aveau să ducă la moartea unor oameni.

Mama e în avion acum. Habar n-are ce-o așteaptă când o să dea ochii cu noi. Cu mine, cu Rosie. Și cu Joe, fratele meu vitreg.

Cel de-al doilea bărbat, dr. Kevin Brody, a fost ucis pe o alee lângă sala de fitness la care se ducea, dimineața devreme. Sunt în stare de șoc, mi se zice, și de-aia n-am plâns încă. Au să-mi vină însă lacrimile.

L-am cunoscut pe Kevin la o cafenea într-o sâmbătă dimineață. Nevasta îl părăsea, dar nu-și permitea niciunul dintre ei să se mute din apartamentul lor comun. Kevin pleca sâmbăta. Ea, duminica. Amândoi aveau nevoie de un pic de spațiu și să stea singuri cu copiii lor.

Era aglomerație în dimineața aceea și m-a întrebat dacă poate sta cu mine la masa micuță cu un scaun liber. Mi-am mutat geanta și l-am lăsat să se așeze.

Patru săptămâni mai târziu mi-a spus că mă iubește și atunci a fost prima oară când am și crezut-o. Acum mă întreb dacă are să fie și ultima.

Eu sunt motivul pentru care-i mort. Eu sunt motivul pentru care copiii lui n-au tată. La fel de bine aș fi putut să-l bat eu și să-l las să moară. La fel de bine aș fi putut fi eu.

Au găsit telefonul lui Kevin la Gabe acasă. El a trimis SMS-ul pe care l-am crezut de la Kevin, cel care punea capăt lucrurilor pentru totdeauna. Era atât de concis și credibil, încât nu l-am pus la îndoială. N-am încercat să dau de Kevin sau să mă văd cu el. N-am căutat o explicație mai complexă. În schimb, am poftit durea în suflet, i-am deschis larg ușa și am un pus și un preș cu „Bine ați venit!” la intrare. Mai c-am lăsat-o să mă distrugă, părăsindu-mi slujba. Casa. Viața. Întorcându-mă la

scena crimei. Locul copilăriei mele, unde a început totul.

Știu ce-ar zice, pentru că nu după multă vreme l-am rugat să m-ajute să-mi înțeleg mintea. Vedeam că el e altfel. Nu era precum ceilalți bărbați pe care-i trăgeam lângă mine doar ca să-i alung sau să fiu rănită de către ei. Răvășită. Cufundată într-o durere care-mi era atât de cunoscută.

Presupun că ăsta-i un dar pe care mi l-a lăsat. Această capacitate de a-mi înțelege mintea, în care acum, în mod ciudat, mă pot încrede.

Jonathan Fielding. Al treilea bărbat. E tot ceea ce-a zis că era. Doar un bărbat. Un tip. Care se mai împiedica și el prin viață. Prin moartea mamei lui, prin divorțul său, slujbă și mașina care avea nevoie de reparații și încercarea de a fi iar sexy în calitate de bărbat singur cu o femeie mai tânără. Singurătate. Speranță. Dorință. Toate astea fuseseră reale. Tot ce-mi spusese fusese adevărat.

Iar acum a plătit pentru asta.

S-au mai aflat niște lucruri în ultimele ore. Gabe mersese la un terapeut în adolescență. Avusese o cădere nervoasă în timpul facultății și fusese internat trei luni. Nouă, tuturor, ni se spusese că era la studii în străinătate.

Cât despre Rick, el se înrolase în armată imediat ce absolvise școala militară. După un șir lung de ieșiri violente, fusese dat afară și ulterior băgat la închisoare după o bătaie înfiorătoare dintr-un bar în urma căreia murise un om.

Violență. Secrete. Boală mintală. Ușă-n ușă cu noi la casa Wallace.

Doi bărbați morți. Și o femeie.

Melissa Wallace fusese sugrumată și îndesată într-o geantă. Nu plecase în nicio călătorie de serviciu. Devenise, pur și simplu, prea băgăcioasă. Prea supărată din cauza obsesiilor soțului ei. Îi stătuse în cale.

Am parcurs împreună cu anchetatorii fiecare amănunt al vieții mele. De la prima amintire din

copilărie la cum l-am dat jos pe Rick Wallace de pe Gabe la cazemată, la cum l-am sărutat pe Rick într-un joc de-a învârte sticla și toate chestiile pe care le știam despre actele de violență asupra lui Gabe. Le-am povestit despre noaptea din pădure și despre cum nu-l văzusem, nu știusem că era Gabe. Și despre faptul că acum știu că n-am dat cu bâta aia. Nici măcar o dată.

După ce-am plecat la facultate, au mai avut loc niște incidente stranii care acum ridică semne de întrebare. Bărbați care plecau brusc și fără prea multe explicații. Ei erau lupii mei, bărbații „nepotriviți" pe care-i alegeam să mă rănească. Așa că puteam să încerc să-i fac să mă iubească, dar apoi îmi dovedeam mie că eram de neiubit ca să pot pune iar și iar placa asta cu copilăria mea.

Suntem atrași spre ceea ce ne este familiar, chiar dacă ne rănește.

Acum însă mă întreb care dintre ei erau cu adevărat lupii și care au plecat din cauza lui Gabe. Un tip în anul întâi îmi zisese că el *nu putea ieși cu cineva care are un fost prieten nebun.* La vremea respectivă mă gândisem că poate se referea la Mitch Adler. Crezusem că-mi descoperise adevăratul nume de familie, așa cum o făcuse Jonathan Fielding, și citise despre trecutul meu și despre noaptea aceea din pădure. Le-am povestit anchetatorilor despre asta și acum îl caută. Presupun c-o să le spună că i-a făcut Gabe o vizită.

Gabe știa totul despre viața mea pentru că-i povesteam eu. Fiecare întâlnire nasoală. Fiecare despărțire dureroasă. Era mereu alături de mine să mă aline. Și, în mintea lui, să mă apere. Ce-a făcut oare cu ceea ce știa? Tare mă tem de ce-o să aflăm.

Rosie și cu Joe stau cu mine în încăpere. Rosie zice că-i aceeași încăpere în care mi-a văzut lista de apeluri și unde, cu numai câteva ore în urmă, Joe i-a mărturisit ce știa despre trecut.

E cu noi și un psiholog criminalist, împreună cu un tânăr care se pregătește să devină așa ceva. Are

să învețe o groază de lucruri azi.

— Eu pur și simplu nu pricep, zice Rosie.

A mai zis-o de vreo zece ori de când suntem aici. Îi simt remușcările, deși n-a dat dovadă decât de eroism.

Joe stă tăcut, acum că are toate datele. Pare să-l înțeleagă pe Gabe într-un fel în care noi nu putem. Stă între noi, cuprinzând-o cu un braț pe Rosie și cu un braț pe mine. Suntem băgați unul într-altul formând o grămadă uriașă de haos afectiv.

Psihologul criminalist ne pune întrebări, dar ne și explică scenarii posibile.

— Uneori, atunci când se produce o traumă în copilărie, mai ales una care durează o vreme, copilul își creează un atașament nerealist față de cineva care-l face să se simtă în siguranță. Persoana respectivă devine atât de esențială pentru supraviețuirea lui afectivă, încât trebuie s-o aibă numai pentru sine. În cazul de față, se poate ca Gabe să-și fi creat acest atașament față de Laura. Ați zis că era curajoasă, chiar dacă nu era decât o fetiță?

Joe încuviințează din cap și chiar și zâmbește ușor, ca și cum ar fi mândru de mine. Mândru că mi-e frate.

— Era curajoasă. Și aprigă.

Eu nu mă pot gândi decât la faptul că tot ceea ce eram și tot ceea ce făceam atunci a contribuit la atașamentul ăsta psihotic care a dus la moartea a trei oameni.

Psihologa dă și ea din cap.

— Laura, ai fost singura care știa despre fratele lui, nu?

— Cu excepția mamei sale și a mamei mele, zic eu, fără să-mi pot ascunde mânia.

— Dar Gabe numai ție ți-a spus. Iar tu ai fost singura care a încercat să pună capăt situației. Asta contează. Ai devenit esențială pentru supraviețuirea lui.

Rosie își trage nasul, chiar dacă i-au dispărut lacrimile.

— Nu pricep, zice ea din nou. De ce n-a încercat să fie cu ea? Să iasă cu ea sau să ajungă la o relație trupească în vreun fel? De ce n-a încercat să se însoare cu ea când au mai crescut?

Ridicat din umeri și lăsat capul într-o parte. Nu știe, dar oferă o ipoteză:

— Probabil că Gabe simțea nevoia să separe lucrurile. Dacă o sexualiza pe Laura, risca s-o facă vulnerabilă sau mai slabă în ochii lui. Actual sexual implică un soi de supunere din partea ambilor parteneri. Ne expune în feluri pe care nu le împărtășim cu toată lumea. Bănuiesc că simțea nevoia s-o păstreze pură.

Vin mai în față acum. Mă deranjează ceva la chestia asta.

— Gabe a zis că era protectorul meu. A zis c-a trebuit să mă apere de bărbații cu care am fost. Acum îmi spui mie că eu eram protectoarea *lui.*

— Încă o dată, e doar o ipoteză. Cred însă că simțea nevoia să creeze o justificare pentru a se asigura că erai în permanență disponibilă, pentru că simțea nevoia să-i aparții doar lui. Asta a devenit dificil după ce-ați crescut cu toții și ați început să vă căutați parteneri. Și-a găsit parteneră, dar mă îndoiesc că ea l-a cunoscut cu adevărat. Trebuie să se fi ascuns de ea. Să o fi pus într-un compartiment separat, să o fi încadrat la categoria parteneră de sex. Colegă de cameră. Acoperirea care-i oferea aparența de normalitate în fața celorlalți. Însă, Laura, de tine avea nevoie să fii singură, așa că în capul său îi aparțineai doar lui. Și-a zis că făcea totul pentru tine, să te protejeze, ca să-și poată justifica acțiunile.

Se reazemă cu coatele pe masă și clatină din cap, după care se uită la tânărul venit în practică și discută cu el mai mult decât cu noi.

— Tipurile acestea de psihoze sunt extrem de complexe. Există straturi peste straturi ale eului

care trebuie gestionate. Gabe nu voia să se vadă pe sine drept un băiețel vulnerabil și dornic de afecțiune care-și lăsa fratele să-l maltrateze. Care avea nevoie de o fetiță mai mică să-i fie protectoare. Așa că a creat o teorie alternativă ca să motiveze de ce trebuia s-o țină pe lângă el și numai pentru el. *El* era protectorul. *El* era cel puternic. Își satisfăcea eul și în același timp putea să aibă acest atașament disperat față de Laura.

Am tăcut cu toții pentru că imaginea devenea mai limpede acum. O imagine clară, terifiantă, a întregii noastre vieți.

Mă gândesc la cum era Gabe în seara când m-am dus la întâlnire cu Jonathan Fielding. Mă gândesc la el în bucătărie, râzând cu Joe de cât de bătrân era Jonathan Fielding. Și la cum trebuie să-mi fi strecurat un bilețel în poșeta care era pe blatul de bucătărie.

După care trebuie să mă fi urmărit în centru, apoi în port și la apartamentul lui Jonathan.

Poliția ne-a spus că încercase să intre în clădire de câteva ori înainte să-i țină ușa băiatul care livrase pizza, după care așteptase până se golise holul.

Știa de Edward Rittle de la un caz vechi la care lucrase. Aranjase totul, cum s-o ducă pe Rosie în port și apoi la Rittle, unde ea avea să dea de un grup întreg de femei nemulțumite. Avea să ajute la căutare vreo câteva zile, până era găsit Fielding și eu deveneam suspectă. Atunci avea să dispară împreună cu mine, numai c-ar fi părut c-a plecat într-o vacanță aranjată în ultima clipă cu soția.

Gabe avea un sac gros de plastic în portbagajul mașinii lui, suficient de mare cât să încapă un cadavru în el. Mai avea și o cazma și un pașaport cu datele Melissei, dar cu poza mea. Precum și bani gheață și bilete de avion spre Indonezia. N-avem tratat de extrădare cu Indonezia.

— Avea s-o îngroape pe undeva pe drum. Până să înceapă să se întrebe rudele de ce n-a mai ținut

legătura cu ele, ar fi fost prea târziu, zice psihologa. Venise, în cele din urmă, momentul. Nu te mai putea controla de la distanță. Începeai să cunoști bărbați care aveau intenții serioase cu tine. Care s-ar fi putut să vrea să se însoare cu tine într-o bună zi. I se terminase drumul, așa c-a început să construiască unul nou.

Nimic din toate astea nu mi se pare real. Nu încă. Știu însă c-are să vină și ziua aia.

N-are să fie una bună.

— Unde e? întreb.

Poliția ne-a scos din subsolul acela înainte să-i pună măcar cătușele lui Gabe. Joe ajunsese și el și aștepta pe stradă, ținut acolo de poliție. Ne-am dus la mașina lui și am stat acolo până l-au luat pe Gabe.

— I se face o evaluare. I-a fost desemnat un avocat, care se va întâlni cu el ca să înceapă procesul.

— Procesul care să determine dacă poate fi acuzat? întreb eu.

Știu cum funcționează lucrurile. Asta s-a întâmplat și în cazul lui Lionel Casey.

Lionel Casey, încă o victimă de-a lui Gabe. Încă o povară pe care trebuie s-o duc.

Psihologa dă iar din cap.

— Da. Adevărul e că Gabe Wallace e un om foarte bolnav.

— Ce zice? întreabă și Rosie.

Femeia oftează. Nu vrea să răspundă.

Totuși o face.

— Vrea s-o vadă pe Laura.

Laura. Mi-aud numele. Mi-l zic singură și știu că și alții îl vor rosti.

Laura, motivul pentru care băiatul meu e mort.

Laura, motivul pentru care soțul meu e mort.

Laura, motivul pentru care tatăl meu e mort.

Laura, motivul pentru care soțul meu ne-a părăsit cu ani în urmă.

Simt cum mă podidesc iar lacrimile când îmi închipui fețele tuturor celor care se vor gândi la numele meu. Familia Adler. Familia Casey. Familia Brody. Familia mea.

Cum să trăiesc cu așa ceva? Cum să calc eu pe pământul ăsta știind că din cauza mea un bărbat a făcut toate lucrurile astea cumplite? Știu că, într-o bună zi, el are să fie liber și are să umble printre noi. Știu cum funcționează sistemul. Iar Gabe e deștept. Știe cum să se ascundă și cum să se prefacă. A făcut-o toată viața lui. Se poate să nu plătească niciodată pentru ceea ce-a făcut.

Kevin mi-ar spune că nu-i vina mea. Deloc. Mi-ar spune c-am fost și eu o victimă la fel ca toată lumea, chiar dacă eu sunt încă în viață. Și mi-ar mai spune și să nu mă pedepsesc, ci să merg înainte. Să onorez viețile răpite trăind eu însămi o viață frumoasă.

M-ar compara cu unica supraviețuitoare a unui accident de mașină mortal, poate cineva care a insistat să stea în spate. Sau poate ținta unei crime, care s-a dat la o parte chiar când s-a declanșat arma, lăsând pe altcineva să încaseze glonțul.

Complexul supraviețuitorului nu e deloc ceva nou. Asta ar zice Kevin.

Kevin era un om bun. M-a iubit indiferent de cât de nedemnă eram eu.

— Am terminat? întreb.

— Cred că da. Dacă mai avem întrebări, ești la sora ta acasă? mă întreabă ea.

Joe și cu Rosie zic „da” în cor și apăsat. Brațele lui Joe se strâng și mai tare în jurul nostru.

— Vreau să merg la spital, le zic. Vreau să-l văd pe Jonathan Fielding. Vreau să fiu de față când se trezește, chiar dacă familia lui n-are să mă lase să mă apropii de el. Chiar dacă n-o să vrea să mă primească.

— De ce, Laura? întreabă Rosie. Nu trebuie s-o faci. N-ai greșit cu nimic.

Aici cred că poate așa stau lucrurile. Sau poate că nu. Mi s-a conturat însă un gând mai degrabă în inimă decât în minte. N-am de ales decât să mă încred în el. Și să-l urmez.

— Trebuie s-o fac, zic eu.

Numai că nu-i întru totul adevărat.

Iată gândul, pe care-l aud rostit cu vocea doctorului Kevin Brody:

Singura mea șansă acum e iertarea. Trebuie să mă iert pe mine pentru lucrurile pe care le-a făcut Gabe Wallace în numele meu. Iar acea iertare n-are să fie ușoară. Are să fie un munte pe care trebuie să mă cațăr pas cu pas, centimetru cu centimetru. Se poate să dureze toată viața. Se poate să nu se producă niciodată.

Primul pas însă trebuie să fie făcut cu acest bărbat. Trebuie să mă împac cu Jonathan Fielding.

Și cu tot ceea ce s-a întâmplat cu o noapte înainte.

{1}. Master of Business Administration — Masterat în Administrarea Afacerilor (n. tr.).

{2}. Tip de fond de investiții speculative la care au acces numai un număr redus de investitori, calificați sau instituționali (n. tr.).

{3}. Eroină a seriei de jocuri și filme *Tomb Raider* („Jefuitoarea de morminte"), arheologă și exploratoare neînfricată, care știe să se și bată dacă e cazul (n. tr.).

{4}. Personaj din rândul supereroilor de benzi desenate publicate de Marvel Comics și protagonistă a unui serial al serviciului de difuzare de filme și seriale online pe bază de abonament Netflix (n. tr.).

{5}. *Dick* (engl.), termen argotic pentru penis (n. tr.).

{6}. *Pledge of Allegiance* (engl.), jurământ de credință față de SUA și față de drapelul său rostit în deschiderea ședințelor Congresului, la diferite ocazii în școlile din sistemul public de învățământ etc. (n. tr.).

{7}. Medicament folosit pentru tratarea alergiilor, a cărui substanță activă, așa cum este ea folosită în Statele Unite, poate provoca somnolență (n. tr.).

{8}. Estuar la Oceanul Atlantic în care se varsă mai multe fluvii, mărginit la nord de statul american Connecticut și la sud de Long Island (n. tr.).

{9}. Cape Cod, peninsulă în Oceanul Atlantic situată în statul american Massachusetts, este o destinație populară de vară (n. tr.).

{10}. Casă tip Cape Cod, un model de casă adus de puritani în America începând din secolul al XVII-lea. O casă de tip Cape Cod este construită din lemn și are, de regulă, un singur nivel sau un singur nivel și mansardă, obloane de lemn la ferestre și este acoperită cu șindrilă. A revenit la modă în SUA între anii treizeci și cincizeci ai secolului al XX-lea (n. tr.).

{11}. *Birds-eye maple* (engl.), cherestea obținută din arțar cu noduri care seamănă cu ochii de pasăre și care reprezintă, de fapt, un defect al lemnului, cauzat de condițiile dificile de creștere (n. tr.).

{12}. „Caras auriu", marcă de biscuiți sărați în formă de pește, care au diverse arome (n. tr.).

{13}. „Strada Principală" (n. tr.).

{14}. Lanț de drogherii din SUA, care mai comercializează, printre altele, și produse alimentare, felicitări și oferă și servicii de tipărire de fotografii (n. tr.).

{15}. Aluzie în original la *Stepford Wives*, roman al scriitorului Ira Levin, publicat în 1972 și ecranizat în două versiuni în 1975 și 2004, al cărui titlu în limba română este *Neveste perfecte*. Termenul de „Stepford wife”, folosit ironic, desemnează o nevastă perfectă și atât de supusă, că pare mai degrabă robot decât om (n. tr.).

{16}. Furnizor de servicii de internet și telefonie mobilă din SUA (n. tr.).

{17}. Prescurtare de la University of Connecticut, Universitatea din Connecticut, instituție de învățământ superior de stat din statul american Connecticut (n. tr.).

{18}. Swarthmore College, instituție de învățământ superior din localitatea Swarthmore a statului american Pennsylvania, fondată în anul 1864 (n. tr.).

{19}. Distorsiune teoretică în spațiu-timp care funcționează ca scurtătură între două puncte din Univers (n. tr.).

{20}. Joc de cuvinte, care s-ar putea traduce ca „(mă aflu) aici pentru tine” (n. tr.).

{21}. *Symplocarpus foetidus* (lat.), plantă cu flori care crește în zonele mlăștinoase din estul Americii de Nord, ale cărei frunze răspândesc un miros urât ca de sconcs atunci când sunt rupte (n. tr.).

{22}. Aproximativ echivalentul CNP-ul din România (n. tr.).

{23}. „A doua șansă” (n. tr.).

{24}. *Cosmopolitan*, revistă internațională pentru femei cu materiale despre modă, vedete, relații etc. (n. tr.).

{25}. *Spin the bottle* (engl.), „învârte sticla”. Jocul presupune ca participanții să stea așezați în cerc, unul dintre ei învârte sticla în mijloc, iar apoi trebuie să-l sărute pe cel/cea către care arată gura sticlei atunci când se oprește (n. tr.).

{26}. Ziarul newyorkez *The New York Post* (n. tr.).

{27}. Diminutiv de la Chevrolet, marcă americană de autovehicule (n. tr.).

Table of Contents